

Ngưng Hoan, Trục Hoan Ký

Contents

Ngưng Hoan, Trục Hoan Ký	1
1. Chương 1: Chuyện Đã Qua Không Thể Truy Hỏi [1]	1
2. Chương 2: Chuyện Đã Qua Không Thể Truy Hỏi [2]	6
3. Chương 3: Chuyện Đã Qua Không Thể Truy Hỏi [3]	10
4. Chương 4: Chuyện Đã Qua Không Thể Truy Hỏi [4]	14
5. Chương 5: Chuyện Đã Qua Không Thể Truy Hỏi [5]	17
6. Chương 6: Kết Thúc Vũ Hoa Gãy Cánh [1]	22
7. Chương 7: Kết Thúc Vũ Hoa Gãy Cánh [2]	25
8. Chương 8: Kết Thúc Vũ Hoa Gãy Cánh [3]	30
9. Chương 9: Kết Thúc Vũ Hoa Gãy Cánh [4]	33
10. Chương 10: Theo Sóng Rượt Hoan [1]	37
11. Chương 11: Theo Sóng Rượt Hoan [2]	42
12. Chương 12: Quân Tâm Khó Phỏng Đoán [1]	46
13. Chương 13: Quân Tâm Khó Phỏng Đoán [2]	50
14. Chương 14: Dịu Dàng Đều Có Giá [1]	55
15. Chương 15: Dịu Dàng Đều Có Giá [2]	61
16. Chương 16: Sóng Gợn Đêm Trăng Bầy Kê [1]	67
17. Chương 17: Sóng Gợn Đêm Trăng Bầy Kê [2]	71
18. Chương 18: Sóng Gợn Đêm Trăng Bầy Kê [3]	76

Ngưng Hoan, Trục Hoan Ký

Giới thiệu

Cuộc đời là phù du, sao có thể vui mừng? Năm ấy năm tuổi, nàng ngàn dặm xa xôi từ An Dương bị bán vào Vĩnh Thành

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngung-hoan-truc-hoan-ky>

1. Chương 1: Chuyện Đã Qua Không Thể Truy Hỏi [1]

Diệp Ngưng Hoan tự nhận mình đã luyện tâm cứng như sắt da dày như tường, nhưng nghe âm thanh kia cách đó không xa truyền đến, nàng vẫn không khỏi đỏ mặt, nàng và Lâm Tịnh ngồi lặng lẽ nhìn nhau ở đông viện, tay cầm chén cũng cứng đờ.

Khuôn mặt tươi cười của Lâm Tịnh càng tím ngắt, tiếng động càng lúc càng lớn, giọng nói cao thấp và tiếng nước chảy ở khe suối Trân Châu Tuyền trong vườn xen lẫn vào nhau, hơi có chút hương vị kinh tâm động phách.

Lâm Tịnh xì một cái, thì thầm nói với Diệp Ngưng Hoan: “Tốt xấu gì cũng ở cùng một viện, cũng không biết đóng cửa sổ... Muốn thị uy hay sao?”

Diệp Ngưng Hoan hớp trà, tóc dài đen nhánh được búi kiểu đoàn hoa kế. Tô điểm cho gương mặt đầy đặn của nàng là đôi mắt đen láy như nhìn thấu mọi vật, khóe môi hơi cong lên, cười như có như không.

Vừa mới chuyển vào Tịnh Viên này buổi tối hôm kia, hôm nay lại nghe thấy chuyện này, thật khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười.

Tịnh Viên là nơi ở của Đông Lâm Vương Sở Hạo bên ngoài Vũ Xương Môn, ban đầu là vương phủ tiền triều. Sau khi Tiên hoàng xưng đế thì khuếch trương sửa thành một viện lớn. Về sau lại ban cho ấu tử của mình là Đông Lâm Vương Sở Hạo. Nay nơi này đã thành chỗ hẩn nuôi dưỡng mỹ nữ để tiêu khiển.

Đang ở bên này, người đang hô hoán bên kia tên là Lý Vân, tới sớm hơn các nàng một tháng. Lúc ấy nơi này trống không, nàng ta liền ở tại nhà chính.

Vừa rồi Diệp Ngưng Hoan và Lâm Tịnh ăn xong thì đi ra ngoài tản bộ một chút, trở về liền vào phòng Diệp Ngưng Hoan nói chuyện, nào biết hai người còn chưa tán gẫu được vài câu, trà vẫn còn nóng, âm thanh kia đã truyền đến, khiến cho hai người nói cũng nói không được, đành phải đưa mắt nhìn nhau ngồi sững ra.

Âm thanh càng ngày càng rõ ràng, sau lại truyền đến các loại tiếng động kỳ quái, tiếng nữ nhân thở gấp cũng biến thành tiếng khóc đứt quãng.

Gương mặt tím tái của Lâm Tịnh thoáng chốc trở nên có chút vặn vẹo, Diệp Ngưng Hoan sôi trào trong bụng, trực giác cho thấy trà như muốn kết thành hồ dán dính lại trong cổ họng, không lên cũng không xuống được, không khỏi thấy ghê tởm.

Các nàng xuất thân thấp hèn, tính mạng bản thân đều nằm trên tay người khác, cho dù là đưa tới làm đồ chơi thì cũng phải cam chịu số phận... Nhưng mà, vị này hẳn là biến thái đi?

Âm thanh truyền vào tai không kiêng nể gì, ngực cũng rút lại đau nhức từng cơn, ngay cả chân của nàng cũng không tự chủ được mà mềm nhũn.

Lâm Tịnh bỏ chén xuống, nắm chặt cánh tay của Diệp Ngưng Hoan, véo nàng phát đau, đôi mắt đầy hoảng sợ: “Vương gia hẩn, hẩn...”

Diệp Ngưng Hoan nhìn nàng ta không nói, biến thái cũng không có cách nào, ai dám đi vào thì tự cầu phúc đi!

Diệp Ngưng Hoan, Lâm Tịnh và hai vị mỹ nhân khác là vũ cơ Vĩnh Thành Vương Sở Chính Diêu đưa cho Đông Lâm Vương Sở Hạo nhân dịp yến tiệc Tết Đoan Ngọ, nhưng thật ra vốn là tính đưa cho Hoàng thượng.

Cái chiêu hiền mỹ nhân này là cách nịnh bợ truyền thống các triều của cấp dưới đối với cấp trên, nếu cấp trên không chịu dùng, bên dưới sao có thể hăng hái như thế?

Về ngoài chung quy vẫn chỉ là về ngoài, quá trình không sao cả, kết quả mới là quan trọng.

Để đảm bảo tỷ lệ thành công, Nhã Nhạc Cư ở Vĩnh Thành Vương phủ đã trở thành nơi chuyên huấn luyện mỹ nữ, tiếp nhận kinh nghiệm của các phường danh tiếng các đời, mọi thứ đều phải hoàn mỹ.

Tra rõ lai lịch nữ tử thu thập từ các nơi, cũng dựa vào phẩm chất và tài nghệ của mỗi người để lấy lòng Hoàng đế, hoặc là ban cho triều thần, lần nào cũng đạt được thành tựu nổi bật.

Vào tiệc giao thừa năm trước ở trong cung, Vĩnh Thành Vương liền dùng chiêu này, tặng bốn vị vũ cơ vào đại nội thể hiện tài năng trước mặt Thái hậu, kết quả Thánh thượng long nhan đại duyệt, trực tiếp đưa vào làm cung nhân. Tết Đoan Ngọ lần này, Vĩnh Thành Vương lại giở trò cũ, nhưng Hoàng thượng không hưởng lấy mà đưa vào Tịnh Viên này.

Hoàng thượng không hề bạc đãi vị đệ đệ ruột của hẩn dù chỉ một chút!

Diệp Ngưng Hoan là người An Dương, cha mẹ sớm đã không còn. Lúc ấy người của Vĩnh Thành Vương phủ đi các nơi chọn mua em bé gái, Diệp Ngưng Hoan năm tuổi cứ thế được thúc thúc bán đi. Nàng trời sinh xinh đẹp, xương cốt dẻo dai, vì thế được tuyển vào Nhã Nhạc Cư, ở lại nơi đây mười hai năm.

Việc huấn luyện ở Nhã Nhạc Cư cũng không hẳn là được chỉ dạy thống nhất, mà cũng phải tùy thuộc vào sự khác biệt của mỗi người. Lúc đầu chọn người vô cùng khắc nghiệt, lần lượt tiến hành đào tạo, cho đến khi loại bỏ những biểu hiện không tốt. Sau đó lại căn cứ vào tính chất của mỗi người mà nghiêm khắc huấn luyện hơn nữa.

Cầm kỳ thi họa, uống rượu, những kỹ năng nhã nhạc đều phải chuyên tâm, đương nhiên nếu có thể giành được sự khen ngợi của các vị trưởng lão thì càng tốt. Về phần chuẩn mực của nữ nhân, tất nhiên cũng không thể xao nhãng, có người dạy bảo đủ loại lễ nghi... Tóm lại đơn giản tất cả đều chỉ có một mục đích – lấy lòng vua chúa dòng dõi quý tộc, quan to, kẻ quyền thế.

“Từ khi vào Nhã Nhạc Cư đã biết số mệnh là như thế. Có thể đến nơi này quả là không tệ.” Diệp Ngưng Hoan bị Lâm Tịnh véo phát đau, đành phải an ủi nàng ta. Ra sức không để tâm đến những âm thanh chột cao chột thấp kia, mãi đến khi có con mèo hoang chột náo loạn.

Sắc mặt Lâm Tịnh vẫn chưa trở lại bình thường, nàng ta nhỏ hơn Diệp Ngưng Hoan một tuổi, cũng ở lại Nhã Nhạc Cư sáu bảy năm. Hai người trước kia gặp gỡ cũng không nhiều, cho đến đầu năm bị đưa ra chuẩn bị hiến nghệ Đoan Ngọ, cùng múa chung điệu nhạc mới này mới thân hơn một chút.

Lâm Tịnh nghe xong, cũng thở dài một hơi: “Đúng vậy, trước đây có một Kim Nga ở cùng viện với ta, năm kia được đưa đến quý phủ của Hộ quốc công. Một thời gian trước, ta nghe người ta nói... đã chết. Chúng ta như vậy, có thể bình an vượt qua đã là phúc khí.”

Hộ quốc công Vương Tường, cháu ruột của đương kim Hoàng Thái hậu, biểu huynh của Đông Lâm Vương. Có thể khiến con cháu hoàng tộc Vĩnh Thành Vương Sở Chính Điều đưa mỹ nữ tới, tất nhiên gia thế bối cảnh không thể nào kém được.

Diệp Ngưng Hoan cười cười gật đầu nói: “Nghĩ như vậy là tốt rồi.”

Thật ra thì nơi này coi như không tệ, ở trong viện, so với trực tiếp tiến cung thì ở lại trong phủ tốt hơn nhiều.

Toàn bộ những người trong Tịnh Viên đều không danh không phận, mọi người ai cũng không mạnh hơn ai. Được sủng ái hay không được sủng ái đều như nhau cả. Huống chi nơi này chỉ là một cái vườn, Đông Lâm Vương cũng không thể mỗi ngày đều giết thời gian ở đây không về nhà chứ? Quan trọng nhất là, nơi này cảnh nhiều phòng ít, không giống trong vương phủ. Đợi thời gian qua lâu, cảnh vật xung quanh trở nên nhàm chán thì sẽ tìm chỗ khác.

Tuy rằng Diệp Ngưng Hoan lúc này đang ở đông viện, cảm thấy vô cùng chán ghét. Nhưng nếu đã vào đây thì có một số việc muốn tránh cũng tránh không được. Các nàng chẳng qua chỉ là đồ chơi, là công cụ Vĩnh Thành Vương tạo quan hệ thôi, nàng tốn thời gian mười hai năm mới hiểu được một chút, không nên đem bản thân ra báo đáp.

Âm thanh dần dần dừng lại, cho đến khi trở nên yên tĩnh. Lâm Tịnh thở dài một hơi, cẩn thận đến bên cạnh song cửa sổ, thân mình che đầy dưới bóng tối, lặng lẽ nhìn ra bên ngoài xuyên qua lớp rèm sa.

Diệp Ngưng Hoan nhìn thấy mà buồn cười, nhấp môi nói: “Muội lại không sợ? Nhìn cái gì vậy?”

Lâm Tịnh đỏ bừng mặt chưa kịp giấu, có chút ngượng ngùng hỏi: “Tỷ không muốn nhìn vóc dáng hắc thể nào sao? Chúng ta dù sao cũng phải tiếp tục ở đây mà?”

Diệp Ngưng Hoan không lên tiếng, quay đầu nhìn cái chén trong tay mình, muốn sống tiếp, nhưng vóc dáng quý nhân thể nào chẳng liên quan gì đến nàng cả.

Thấy quỷ còn không sợ sao? Cô gái Diệp Ngưng Hoan mơ mộng kia đã vỡ tan tành từ sau khi âm luật của điệu múa Tứ Ba Toàn Phi vang lên.

Trước kia là nàng quá ngu ngốc!

Sương Lăng đã nói nàng không có đầu óc, không biết tìm đường lui cho mình. Ngẫm lại cũng thấy rất có lý, nàng muốn cố gắng làm một người có đầu óc, chỉ là không biết ông trời có cho nàng cơ hội này hay không.

Thấy Diệp Ngưng Hoan không có hứng thú, Lâm Tịnh cũng cảm thấy có chút nhàm chán. Nàng ta ngượng ngùng muốn tìm chuyện để nói, liếc thấy rèm khẽ lay động, một cô gái mặc bộ váy vàng nhạt vén rèm đi ra, phía sau có bốn nha hoàn mặc váy xanh nhạt đi theo, trong tay đang cầm cái chậu rửa mặt, lọ và khăn xếp chồng lên nhau.

Cô gái kia dẫn người đi dọc theo hành lang qua bên cửa hông, Lâm Tịnh le lưỡi, lặng lẽ chạy theo Diệp Ngưng Hoan nói: “Vừa nhìn thấy một quần sự dẫn nha hoàn đi, cũng không biết Vương gia đến bao lâu rồi?”

“Giờ ngộ chúng ta đi dạo, phỏng chừng là lúc đó?” Diệp Ngưng Hoan không yên lòng đáp lời.

Mấy người các nàng chẳng qua chỉ mới đến đây hai ngày, tiệc Đoan Ngọ vừa xong thì được đưa trực tiếp từ Khánh Tường Điện đến đây. Lúc vào viện thì đã qua giờ sử, được phân đến đông viện của Lệ Thủy Các này ở. Diệp Ngưng Hoan và Lâm Tịnh ở trong hai phòng phía đông, còn hai vị khác ở hai phòng phía tây.

Ngày kế, cũng chính là sáng sớm ngày hôm qua, có một nữ nhân trông giống quần sự đến đây, chừng ba mươi tuổi, nhìn rất uy nghi, tự xưng họ Tôn. Nàng dẫn theo bốn nha hoàn lại đây, gọi Lý Vân ở phòng chính ra, xem như là gặp mặt một lần.

Đại khái thì nói quy củ ở đây, thật ra thì rất đơn giản, cứ ở đây chờ lâm hạnh là được, gây chuyện thị phi thì sẽ bị đuổi ra ngoài. Về phần kết cục sau khi bị đuổi ra ngoài thì trên cơ bản mọi người đều biết rõ, không cần nàng phải nhắc nhở.

Viện này vốn có mấy nha hoàn, nay điều thêm bốn người lại đây. Mọi người bắt đầu sinh sống ở đông viện Lệ Thủy Các này. Mấy nha hoàn này đều được phân công quản lý, cần gì thì cứ nói với các nàng, về phần trong viện này rốt cuộc có mấy chương sự, Diệp Ngưng Hoan các nàng đều không biết.

Không có người hầu hạ bên cạnh, trừ phi người được ý.

Tới trước thì chiếm phòng chính cũng dễ hiểu, nếu Tôn quần sự không cảm thấy có gì không ổn, Diệp Ngưng Hoan các nàng tất nhiên cũng không có ý kiến gì.

Nhưng Lý Vân thật ra là một người rất khách khí, đáng đáp thì không cần phải nói, vào được nơi này, túi da tốt là điều kiện cơ bản nhất.

Khóe mắt hơi cong lên, cười như không cười, nếu là cười thật thì có hương vị câu hồn đoạt phách. Cứ giữ tư thái đoan trang, khiêm tốn, lễ độ, người ta có muốn khó chịu cũng không được.

Diệp Ngưng Hoan và Lâm Tịnh mới đến, Tôn quần sự liền sai mấy nha hoàn tổ chức một bữa tiệc, người cũ người mới kính rượu lẫn nhau ở chính đường một phen, xem như là nhập hội.

Lệ Thủy Các này nằm sâu trong rừng trúc ở phía tây Tịnh Viên, kỳ thật chỉ là một cái lầu ngấm cảnh, kiến trúc cơ bản nhất là một tòa đình lầu sáu cạnh tám mặt hai tầng, hai bên có lán hoa xuyên qua hành lang dài như hai cánh tay của tòa lầu vậy, hợp với hai cái tiểu viện. Một cái ở phía đông, một cái ở phía tây.

Bên trong không có người ở, bằng không Vương gia nào có hăng hái vào đây hưởng gió, ngủ bên trong thì sát phong cảnh mất, bởi vậy mới đem tiểu mỹ nhân lấp đầy trong viện.

Vương gia tới đây, kẻ đi theo hầu hạ phỏng chừng đều đứng ngoài chờ truyền gọi. Hắn thì mặc sức chui vào trong tiểu viện, hợp ý ai túm ai vào cũng không ai dám có nửa chữ “Không”.

Tịnh Viên này diện tích không nhỏ, vốn chính là vương phủ, nay khuếch trương thêm phỏng chừng cũng phải mấy trăm mẫu. Giống như Lệ Thủy Các này được giữ lại mấy phần kiến trúc lúc trước, còn mang nét riêng biệt hoa lệ xa xỉ của Đại Tề.

Kiến trúc trong vườn không nhiều không ít, lúc ấy nghe Tôn quần sự giới thiệu, ngoại trừ ở bắc viện có một chỗ tập trung lầu các tên là Liêu Hoa Thai ra, rải rác xung quanh còn có chừng bốn năm cái viện cho người ở.

Không cần phải tiếp đón khắp nơi, nhưng cũng không giảm bớt quy củ mỗi ngày. Đương nhiên cũng không cấm chường, muốn đi dạo thì cứ tùy ý. Về phần ở đây có bao nhiêu tiểu mỹ nhân, Tôn quần sự không nói, ngay cả Lý Vân cũng không biết.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, im lặng một hồi, Diệp Ngưng Hoan suy nghĩ một chút, đứng dậy nói: “Ta ra ngoài đi dạo.”

Sắc mặt Lâm Tịnh có điểm quái dị, nàng ta lại không nhúc nhích, nhìn Ngưng Hoan nói: “Bây giờ?”

Diệp Ngưng Hoan gật gật đầu, ủ trong ống tay áo, liếc mắt nhìn Lâm Tịnh nói: “Muội... muốn về ngủ một lát không?” Vừa tới không đến hai ngày thôi, tốt nhất cứ xem thử tình hình trước đi?

Lâm Tịnh nhìn nàng, suy nghĩ rồi nói: “Ừ, ta đi chợ mua chút.”

Diệp Ngưng Hoan nghe xong thì thở dài, lặng lẽ bước ra cửa phòng. Hai bên có sáu gian phòng, mấy gian trống không ở trong góc cho nha hoàn ở, từ hành lang đi ra cũng có mấy tịnh phòng, phía sau là một loạt phòng trà và phòng chứa một ít tạp vật. Vây quanh chính giữa là một sân vườn, trồng ngô đồng, hải đường, thược dược, bốn mùa cây cối xanh um, một con suối nhỏ dẫn nước từ khe suối bên ngoài vào, xây một cái giường trúc trúc nhỏ nhỏ, thỉnh thoảng nước lách tách ngân vang theo gió.

Cột trụ sơn màu đỏ, trống đá bạch ngọc. Trong viện có hai chân đèn bằng đá ngọc, trên hành lang treo đèn lồng. Nhìn lên thì giống như còn đang ở Nhã Nhạc Cư.

Nàng mới vừa đi đến cửa bên, vừa lúc gặp phải một nha hoàn quần áo màu xanh nhạt, thấy Diệp Ngưng Hoan thì sững sốt một chút, cúi người cười: “Cô nương muốn ra ngoài đi dạo sao?”

Diệp Ngưng Hoan theo giọng điệu của nàng ta thì biết quản sự có thể ở trong viện, vì thế cười đáp lễ: “Vừa định ngủ thì cảm thấy gân cốt đau nhức nên muốn đi thư giãn một chút.”

Nàng ta nghe xong hé miệng cười, cũng không hỏi nhiều, liền dẫn Diệp Ngưng Hoan ra khỏi cửa: “Nô tì tên là Lục Vân, nô tài ở đây đều biết. Trong vườn rất lớn, nếu cô nương mệt mỏi, không câu nệ thì cứ việc báo tên, để cho người ta chuẩn bị là được.”

Diệp Ngưng Hoan lại vén áo thi lễ: “Tạ tỷ tỷ đã chỉ bảo.” Nói xong, nàng liền đi dọc theo con đường mòn đá hoa ngằn ngoè đi về phía cầu trúc bên cạnh.

Ở đây có một khe suối, phía trên xây một cây cầu trúc. Dòng nước chảy róc rách bên dưới, hai bên cách mỗi đoạn thì có bậc thềm trúc, một bên khác thì có một cái đồi, trên đồi có một cây đào cao cỡ một người. Hoa đào đã sớm rụng, kết thành quả xanh mướt.

Diệp Ngưng Hoan đi dọc theo thềm đá lên trên đồi, vạt áo kéo dài cũng không tiện cho lắm, hơn nữa nàng cũng không tính đi xa. Chỉ tìm một chỗ bằng phẳng có thể nhìn bao quát toàn cảnh Lệ Thủy Các. Tựa vào cây đào hái quả đào nhỏ xanh mà ăn, tùy ý cầm chiếc khăn lên, đầu lưỡi chua chua đến tê dại, răng cũng muốn rụng, khiến cho khuôn mặt nàng cũng nhanh chóng nhũn lại.

Nàng thích cái vị chua chát vẫn còn chút ngọt này, giống như cuộc sống mười hai năm này của nàng. Nếu có thể sống hết quãng đời còn lại ở đây, cũng có thể xem như là một kết cục không tệ. Nhưng trong lòng nàng biết rõ, chuyện này là không thể. Thay vì bị nam nhân chuyển tay, cuối cùng lưu lạc đến nơi nào cũng không biết, chi bằng sớm tìm một con đường lui cho mình.

Trước kia Sương Lăng nói nàng không biết tìm đường lui, thật ra là nàng quá ngu ngốc, cho rằng Vĩnh Thành Vương Sở Chính Điều chính là đường lui của nàng để nàng dựa vào.

Công ơn nuôi dưỡng mười hai năm, mạng sống và tình cảm nàng không buông được, nụ cười ảm áp của Vĩnh Thành Vương, nàng cũng không thể quên được.

Y quan tâm nàng, lại còn tặng quà cho nàng. Thân phận nàng thấp kém, y lại tôn trọng. Cho nên nàng cho rằng, ở trong mắt y nàng không giống như vậy.

Thật ra thì... Y chẳng qua là treo giá.

Đều không phải là y hư tình giả ý y như thật, là nàng không biết lượng sức mình.

Những chuyện nàng làm, chưa bao giờ thấy rõ thân phận mang đến khoảng cách, giống như mây và bùn, luôn không thể cùng xuất hiện. Ngay từ đầu vốn đã không có lựa chọn, ngay từ đầu đã không xứng nói chữ “tình” với y. Chủ tử và nô tài không có tình yêu, khi ký kết ước chẳng khác nào bán mạng.

Tự khi bị bán đưa vào vương phủ, tương lai đã sớm định.

Trong mắt người cao sang, làm sao chứa một dân thường như nàng?

Nàng mất thời gian mười hai năm mới hiểu được, quả thật rất đáng buồn. Nhưng cuối cùng cũng hiểu được, vẫn có thể xem như là một loại may mắn.

Sương Lăng từng nói, không có ai đối xử tốt với muội, vậy thì chính mình phải đối xử tốt với bản thân một chút.

Người khó hiểu như Sương Lăng kia thường luôn có thâm ý sâu xa. Đáng tiếc nàng quá bận rộn tự lừa mình dối người, chưa bao giờ nghe vào một câu.

Cũng không biết hấn hiện giờ thế nào, hấn là ám vệ của Vĩnh Thành Vương, suốt ngày đầu đao liếm máu. Nàng tỉnh ngộ quá muộn, nhưng hấn không nên ngu xuẩn giống nàng. Chỉ mong hấn cũng có thể tìm một con đường lui cho chính mình!

2. Chương 2: Chuyện Đã Qua Không Thể Truy Hỏi [2]

Diệp Ngưng Hoan vừa ăn đào xanh trên núi, vừa xem xét động tĩnh dưới chân núi, có phần nắm được toàn bộ trong tay. Nơi này côn trùng cũng không ít, nàng còn phải đuổi mấy con cắn túi bao của mình, trên mặt cũng không may mắn thoát khỏi. Rõ ràng vật gì trên đời cũng có hai mặt. Dưới cảnh đẹp không sao tả xiết cũng không chỉ có những thứ tươi đẹp này.

Nàng nhẩn nại được hai canh giờ, mặt trời đã ngã về hướng tây, tôn lên vẻ sáng rọi của ánh chiều tà, chợt trông thấy có liễn đi ra. Đông Lâm Vương uy phong thần vũ như được sao quanh trăng sáng đưa về hướng đông, ai không biết còn tưởng rằng hấn vừa đánh thắng trận ấy chứ!

Nhìn không rõ ràng hình dáng, chỉ có thể nhìn thấy tóc đen được buộc lên, hoà cùng cảm bào thêu bạc.

Bên cạnh liễn có một thái giám áo lam, tám phần là theo chân từ nhỏ, đến khi được ban phủ thì cùng đi ra ngoài. Còn có một nữ tử trung niên áo xanh ngọc đi một bên, Diệp Ngưng Hoan đứng ở vị trí này không tệ, nhưng lại thấy rõ mặt những người này, chẳng qua cứ theo lẽ thường phán đoán diện mạo người ở bên cạnh Vương gia.

Tôn quân sự kia lúc trước mang nha hoàn đến đông viện rất uy nghi, nay lại như con gà núp ở sau đuôi ba khom bốn lạy.

Diệp Ngưng Hoan vội vàng liếc nhìn một cái, rồi lặng lẽ đi vào chỗ sâu hơn. Nàng ở lại đây lâu quá, kết quả kéo theo một đồng côn trùng, vừa thấy người đi ra cũng không cần phải nhịn nữa mà cắn.

Diệp Ngưng Hoan nhai đào xanh đến ê răng, vừa cầm khăn đuổi sâu vừa tung tăng xuống núi.

Vừa tới bên dòng suối, liền nhìn thấy Lục Vân dẫn vài nha hoàn tiến sang đây.

Lục Vân cười với nàng: “Sao cô nương đi dạo lâu thế? Bây giờ cũng đã lên đèn rồi.”

Vừa đến gần thì thấy trên mặt Diệp Ngưng Hoan có mấy vết hồng, còn nói: “Nơi này cây nhiều côn trùng cũng nhiều, cô nương da mềm thịt non sẽ chịu khổ. Lần tới đi dạo, nên mang theo túi ngải thảo mới được.”

Diệp Ngưng Hoan cười gật gật đầu: “Là ta không tính toán trước, đã phiền tỷ tỷ tới tìm.”

Lục Vân hơi nhếch môi, nhìn Diệp Ngưng Hoan nói: “Vương gia muốn gặp mấy vị, Tôn ma ma sợ Vương gia sốt ruột, không vội vã sai người tìm khắp nơi sao?”

Diệp Ngưng Hoan cảm thấy rùng mình, nụ cười mất đi một chút tự nhiên. Trước đó còn ngẫm đắn đo Lâm Tịnh một câu, chẳng lẽ hai vị khác không ở đó?

Chỉ có điều Diệp Ngưng Hoan nhanh chóng sửa sang lại, ngay cả Lục Vân thiếu chút nữa cũng nhận không ra.

Nàng ta kéo Diệp Ngưng Hoan nói: “Nơi này là vườn, Vương gia là người rộng lượng, cũng không câu nệ lễ nghi rườm rà. Cho nên cô nương đi dạo cũng không sao. Vừa rồi lúc Vương gia đến, Lâm cô nương ở đông viện vừa khéo cũng đi ra ngoài... Vương gia nhìn lạ mặt, liền hỏi một câu là không biết hôm kia tiến cung hiến nghệ ra sao? Cho nên gọi bốn vị cô nương đến Liêu Hoa Thai... Ai cũng đi, chỉ thiếu mỗi người.”

Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo. Tuy rằng Diệp Ngưng Hoan cũng không cho rằng Lâm Tịnh là đồng đội, nhưng nàng ta đủ làm một con heo.

Nếu Đông Lâm Vương rảnh rỗi đến nhàm chán mà la cà, lại phát hiện thêm niềm vui gì mới mà thuận tiện mang đi thì không sao cả, nhưng Lâm Tịnh này là kẻ khờ khạo, một kẻ ngu ngốc như vậy có thể bò lên đỉnh núi được à!

Hôm kia mới đến, chuyện gì cũng không biết. Ở đây ngoài mặt thì không có quy củ gì cả, nhưng những khuôn phép ngầm đã thể hiện ra.

Rõ ràng đã nói cho người biết là khi Vương gia đến thì không cần người phải tiếp, lúc hần đi cũng không cần người phải đưa. Hần thích gì thì tùy hần, tất nhiên sẽ có người hầu hạ hần, đây cũng là một nguyên tắc.

Vương gia đúng là vào đông viện, nhưng không phải tìm mấy người các nàng. Hai vị bên tây sương cũng rõ, cũng chưa chạy ra bên ngoài, là có hai Lâm Tịnh sao? Hay là sau khi nàng ta đánh son phấn xong, tuy rằng Lý Vân chỉ tới trước một tháng, nhưng ở nhiều hơn các nàng một tháng cũng biết hơn các nàng rất nhiều.

Huống hồ Vương gia có thể mò đến cửa Lý Vân, đã nói lên tên Vương gia này trước mắt vẫn còn hứng thú. Đào góc tường như vậy... Thật sự là liên lụy người ta!

“Đi chứ, làm phiền tỷ tỷ dẫn đường.” Diệp Ngưng Hoan tuy rằng đau đầu, nhưng cố gắng vui vẻ đáp lại, khiến cho Lục Vân lại sưng sốt lần nữa.

“Đổi y phục thôi, mấy cái nhọt trên mặt cũng phải bôi thuốc.”

“Đi ngay.” Diệp Ngưng Hoan trả lời, đến nước này thì còn có thể nói cái gì? Thay y phục cũng được, cho nàng thêm một cơ hội thì tốt hơn.

Liêu Hoa Thai ở hướng bắc Tịnh Viên, kiến trúc cơ bản là hai tòa lầu cao ba tầng, tầng hai có hành lang uốn lượn. Trong viện xây tường phù điêu, vòng qua có thể thấy chính đường phía trước, con đường phía trước dẫn đến một cái hồ sen thật lớn, chính giữa là một cái đài nước.

Hai bên là cầu Ngọc Lan, thông với hai bên chính đường. Trên tường viện phủ đầy lá xanh, được cắt gọn vô cùng khéo, hoa nhỏ xanh lam, đỏ, trắng nở đầy. Vừa thấy là giống như đang phô ra một tầng gấm vóc cực kỳ hoa lệ.

Trong viện còn có mấy con hạc trắng dạo quanh, không sợ người chút nào, khoan thai vỗ cánh khoe chân dài đi tản bộ.

Diệp Ngưng Hoan đổi thành một bộ váy bạc toàn thân thêu bướm, vạt áo đóng đưa, tay áo rộng, tóc búi kiểu phi điệp kế.

Sau khi tiến vào thì nàng liếc mắt nhìn bốn phía, mọi nơi đều có nha hoàn đứng đó, trước đó trên đường đi cũng đụng vào không ít nha hoàn, xem tư thế này, hình như là Vương gia không thường hỏi phủ. Chẳng lẽ hần vẫn coi nơi này là nhà?

Nếu là như vậy thì càng đáng ghét, nếu hần ở đây lâu dài, phỏng chừng mấy công việc đảm bảo an toàn làm không tệ.

Bằng qua chính đường, trực tiếp đi thẳng đến tòa lầu phía đông. Đứng ở cửa đợi một hồi thì có người vén rèm lên cho vào.

Tầng một có bốn ống nhị cái hoa chạm khắc gỗ, hai bên có lồng chạm trổ hoa, mở rộng khoảng cách về hai phía. Thang lầu ở hai bên góc, chính giữa bày một cái lư hương đồng ba tầng.

Diệp Ngưng Hoan vừa đi vào, lại nghe thấy tiếng trêu đùa. Cả người nàng lạnh run buồn nôn một trận, nhìn theo gian phòng phía đông bên này thì thấy một bóng dáng nghiêng vẹo chán ngán trên giường trước cửa sổ. Ba vị khác bước vào cực nhanh, vẫn là được nghiêm chỉnh huấn luyện.

Về phần Đông Lâm Vương Sở Hạo thì càng thêm nghiêm túc, xem ra nữ nhân ở đây cũng không khác một cái quán ăn là mấy, giở trò kêu một người tới là có ngay!

Diệp Ngưng Hoan chỉ liếc mắt nhìn, thấy hắn đã đưa một chân sang cho Lâm Tịnh tháo giày ra, lúc này lại có loại ý nghĩ kích động muốn quay đầu bỏ chạy.

Hắn là con lừa sao? Giữa trưa mới lần lộn với Lý Vân xong!

Diệp Ngưng Hoan quỳ trên mặt đất, thái giám canh giữ bên cạnh lặng lẽ đi qua. Một hồi lại nghe thấy một chất giọng trầm thấp say ngà lại lộ ra mấy phần bừa bãi vang lên: “Đến đây, cho gia nhìn một cái xem thế nào?”

Nói thật ra, giọng thì không khó nghe, nhưng nghe thế nào cũng cảm thấy hắn không đứng đắn.

Diệp Ngưng Hoan cũng nghiêm túc, ra vẻ đưa mắt tới, không bày ra chút phong thái hăng hái! Trên đường thừa dịp người ta không chú ý, nàng còn ra sức bồi chút thanh lương cao, mang theo mùi cay xè vừa lạnh vừa hắc. Lúc này càng thêm chói lóa với bộ váy bạc mà nàng tỉ mỉ chọn lựa.

Nàng không nói hai lời liền đứng dậy, bước tới chỗ Sở Hạo với vẻ thẹn thùng phong lưu vô hạn. Lắc eo như bị động kinh, dù sao vẻ đẹp phạm tục như thế sao đáng để ý.

Lúc hiến nghệ ở trong cung, hắn không ở đây, lúc ấy ở Tập Tinh Điện, cả đám phi tần đều tề tụ. Hắn lui tới không hợp. Sau đó Hoàng thượng lại sang đây một chuyến, chỉ có điều cách xa quá, nhìn cũng không rõ lắm.

Lúc chạng vạng ở trên đồi cũng chỉ nhìn thấy mặt bên của hắn, vẫn vô cùng ngả ngớn.

Nhưng mà lần này Diệp Ngưng Hoan lấy tư thái xông pha chiến trận qua đây nhìn cho rõ, Sở Hạo xương cốt tốt, vai rộng lưng dài. Y phục không còn là bộ ban này nữa mà đổi thành cẩm bào thêu bạc. Tướng mạo cũng tốt, người vợ Tiên đế gia kia cười tất nhiên là mỹ nữ, có nền tảng thế này, chỉ cần không phải sinh trưởng lệch lạc thì cũng không quá kém.

Đường nét ngũ quan hắn rất đẹp, khóe mắt khê cong, ánh mắt sáng sủa, con mắt tối đen như mực, mũi cao ngất, môi mỏng, nhìn một cái là biết bộ dạng điển hình của kẻ bạc tình bạc bẽo.

Sở Hạo nhấc mắt, nhìn thấy đầu tiên là một cái nốt đỏ chót trên trán. Sao lại đỏ như vậy, đỏ đến mức khiến cho người ta không muốn nhìn cũng không được! Tiếp theo đó là một cái nốt đỏ khác ở dưới cằm... Hai cái này, nói thật ra thì cũng không nhìn rõ đáng dấp ra sao, hơn nữa y phục lại có phần chói mắt, chói đến mức chú ý mấy cái nốt lớn trên mặt.

“Đi xuống đi.”

Không đợi Diệp Ngưng Hoan đến gần, hắn đã ném ba chữ “không sao cả” ra. Dù sao bên cạnh còn có ba người đẹp, hắn cũng chẳng để tâm đến một thứ phế phẩm thế này.

Tịnh Viên này là chỗ hắn mua vui, xem ca hát, thấy không vừa mắt thì bỏ qua, hắn đương nhiên cũng không đáng tức giận với mấy người các nàng.

Diệp Ngưng Hoan rất hào hứng trong lòng, chẳng qua biểu hiện trên mặt rất ủy khuất, nhả mặt nhú mày lui ra ngoài. Dưới ánh mắt khinh bỉ của đám nha hoàn, nàng vui mừng hơn hờ trở về.

Lúc Lục Vân nhìn thấy nàng mang theo nụ cười có phần sâu xa thì hơi khó hiểu, Diệp Ngưng Hoan lại hơi ngượng ngùng. Thấy Lục Vân ở đây nhiều năm như vậy, về điểm này, suy nghĩ cẩn thận kia của Diệp Ngưng Hoan tất nhiên cũng không thể giấu được nàng ta.

Diệp Ngưng Hoan vô cùng thận trọng, trơ mặt ra cười vô tâm vô phế. Lục Vân vừa thấy tư thái này thì còn có gì để nói, liền sai người mang nước tắm rửa cho nàng. Diệp Ngưng Hoan ngâm mình trong nước ấm, hơi có cảm giác lâng lâng.

Sở Hạo là một kỳ nhân, Diệp Ngưng Hoan ở Nhã Nhạc Cư mười năm sao lại không biết? Tiên đế sáu mươi lăm tuổi mới sinh ra hắn, là đứa con nhỏ nhất của Tiên đế.

Sở Hạo là Hoàng tử thứ mười chín, đương kim Thánh thượng là anh trai ruột của hắn.

Ba đời Sở thị chinh phạt, tới thời của Sở Diên Tư này thì hoàn thành đại nghiệp của đời trước, diệt Lưu Tề sáng lập Sở Cẩm. Ba mươi ba tuổi ông ta chính thức xưng đế, thay đổi niên hiệu thành Khai Minh. Tại vị bốn mươi lăm năm, lần lượt lập ba vị Hoàng hậu, sinh hơn hai mươi người con trai, ngoại trừ những người chết yếu thì không đề cập tới, trưởng thành có tất cả mười chín người.

Sở Diên Tư xưng đế không lâu đã lập đứa con lớn do vị Hoàng hậu đầu tiên Phùng thị sinh ra Sở Phong làm Thái tử. Sở Phong là đứa con thứ tư của Tiên đế, cũng là đích trưởng. Chỉ có điều Sở Phong không đợi được đến ngày kế vị, năm Khai Minh thứ hai mươi tám, Sở Phong bốn mươi một tuổi chết bệnh. Bởi vậy, xu hướng tranh đấu đoạt dòng chính giai đoạn sau của triều Khai Minh càng quyết liệt, lần lượt có bảy vị Hoàng tử hoặc chết hoặc bị giam cầm. Mà người thắng cuối cùng là Sở Lan – con trưởng của vị Hoàng hậu thứ ba Vương hậu.

Mẫu thân Sở Lan là Vương thị, cũng chính là đương kim Thái hậu, những việc trải qua của bà hoàn toàn có thể viết thành một quyển truyền kỳ. Vương thị vào cung năm Khai Minh thứ mười, khi đó bà mười bốn tuổi, cũng không xuất chúng trong đám mỹ nhân.

Hoàng hậu đầu tiên của Tiên đế mất sớm, khi Vương thị mới vào cung thì Cố thị đang nắm quyền. Mà hai người con trai của Cố thị thì đang tranh đấu gay gắt với Thái tử Sở Phong.

Tới năm Khai Minh thứ mười ba, Vương thị sinh được con trưởng Sở Lan, mẹ quý nhờ con được tấn thành Phu nhân. Vương thị cẩn thận dè dặt, vô cùng thận trọng. Cho đến khi Cố thị mất, hai người con trai của Cố thị lần lượt rời kinh, Vương thị mới dần dần bộc lộ tài năng.

Vương thị khổ tâm tính toán nhiều năm, thu được sự báo đáp lớn nhất. Năm Khai Minh thứ ba mươi, Vương thị được sắc phong Hoàng hậu, trở thành vị Hoàng hậu thứ ba của Sở Diên Tư.

Năm Khai Minh thứ ba mươi ba, Sở Lan hai mươi tuổi trở thành Thái tử.

Ngày hai mươi sáu tháng mười một cùng năm, Sở Hạo ra đời.

Mùa thu năm Khai Minh thứ bốn mươi lăm, Sở Diên Tư bảy mươi tám tuổi băng hà. Sở Lan đăng cơ, năm kế sửa niên hiệu thành Chương Hợp.

Lúc Sở Hạo mới sinh ra, người anh trai này đã chính vị đông cung, Vương thị một mình chấp chưởng như mặt trời ban trưa. So với nhóm con phượng cháu rồng kia, mạng của hắn thật sự lớn rất nhiều.

Nay thấy hắn, Diệp Ngưng Hoan càng cảm thấy Sở Hạo này chính là một kẻ ăn chơi trác táng bị Tiên đế, Thái hậu và đương kim Hoàng thượng hiệp lực nuông chiều phá hư.

Sở Hạo ba tuổi đã được phong vương, một trong Tứ Phương Vương. Tứ Phương Vương là vương tước cao nhất Cẩm Thái, dẫn đầu sáu quận nơi có quyền lực to lớn. Chẳng những là không phải Hoàng tử thì không phong, càng cần có công trạng lớn lao.

Đông Lâm Vương tiền nhiệm Sở Giang là trưởng tử của Tiên đế, mười hai mươi ba tuổi đã theo Tiên đế nam chinh bắc chiến. Tới thời gian đầu xây dựng Cẩm Thái, thế lực tiền triều suy tàn phản công lại, hoàng trưởng tử Sở Giang lại chinh phạt khắp nơi lập chiến công hiển hách, dẹp yên Cẩm Thái quốc. Vào năm Khai Minh thứ mười Sở Giang tây chinh mà mất, bởi vì hắn không có con, tước vị không ai kế thừa. Ngôi vị Đông Lâm Vương vẫn treo đó mà đợi chủ.

Không nghĩ tới năm Khai Minh thứ ba mươi sáu, Sở Hạo chỉ có ba tuổi cứ vậy mà được món hời.

Một đứa con nít miệng còn hôi sữa Sở Hạo kia thì có chiến công thá gì, hoàn toàn chính là ỷ vào lão tử yêu thương mà được phong tước Tứ Phương Vương, ai mà phục cho nổi? Khi còn Tiên đế thì không ai dám nói, sau khi Tiên đế băng hà, đừng bảo là nhóm lão nhân lập công trạng lớn đấu tranh giành thiên hạ cho Sở gia, chứ vị tôn thất công cao trước đó cũng không chịu nổi cơn tức này.

Nhưng Chương Hợp Để kể vị cũng nghiêm túc, tận để đẳng cơ giữ ba ngọn đuốc (*), trước tiên không cho phép người bên ngoài ba lời bốn tiếng nghị luận tiểu đệ nhà mình.

(*) ba ngọn đuốc: xuất phát từ câu tục ngữ “quan mới nhậm chức giữ ba cây đuốc”, ý nói những người lên nắm quyền ban đầu có hơi ỷ vào sức mạnh làm ba chuyện rầm rộ cho dân chúng chú ý như nổi lửa

Năm Chương Hợp thứ hai, Sở Hạo bá lĩnh Bình Nam nguyên soái, nam chinh Dạ Loan đánh trận ba năm. Để một bé cưng nhõng nhẽo chưa đến mười lăm tuổi nắm giữ ấn soái, rõ ràng là Hoàng thượng đã cho hắn thêm công trạng để lấp miệng của chúng thần. Quan to tước lớn thời niên thiếu, không gì hơn cái này.

Nam chinh quả thật đánh trận thắng lớn, Dạ Loan quốc cắt đất bồi thường cầu hòa, châu báu mỹ nữ từ từ đưa vào kinh thành Vĩnh An, vậy Lục ca của Sở Hạo Nam Phong Vương Sở Nguyên ở bên cạnh có sở trường lãnh binh đâu? Sở Hạo hắn không phải giao du hết một vòng Hoài Nam sao? Trở về lại thêm công tước không nói, còn đảm nhận chức Đại tướng quân.

Trên có Thái hậu, Hoàng thượng nuông chiều. Người sáng suốt có ai không rõ mấy chuyện mờ ám này? Chỉ có điều có thể nói gì? Đây là nhị thế tổ của hoàng thất, Diêm Vương sống. Người ta là hậu duệ thiên hoàng, đứa con út Thái hậu thương nhất, tiểu đệ đệ Hoàng thượng cưng nhất, không thể trêu vào!

Vĩnh Thành Vương Sở Chính Diêu là cháu của hắn, sinh vào năm Khai Minh thứ hai mươi lăm, còn lớn hơn hắn tám tuổi. Cùng là con cháu hoàng thất, nhưng không võ mông ngựa nhìn sắc mặt như hắn? Càng không nói đến người khác.

3. Chương 3: Chuyện Đã Qua Không Thể Truy Hỏi [3]

Diệp Ngưng Hoan tắm rửa xong thì ở trong phòng vấn tóc một chút. Nếu nước không nóng thì mấy cái nhột đỏ cũng không ngứa như vậy, nhưng da dẻ nàng trắng trẻo nên càng thấy rõ. Trên giường đặt một cái hầu bao thêu bướm, đính tua rua. Trong đó là tất cả những gì nàng tích góp trong mười hai năm, nhưng quá ít.

Lúc ấy nàng quá ngu ngốc, dự định đi theo Vĩnh Thành Vương Sở Chính Diêu cả đời, cho nên cũng không tính toán cho mình quá nhiều. Cho đến khi chuẩn bị bị đưa ra hiến nghị hồi đầu năm, nàng mới tỉnh dậy từ trong mộng... Bây giờ ngẫm lại, thật sự là đầu óc đã bị lừa dối.

Cuộc đời phù du, chính là nói nàng chẳng?

Cũng không nghĩ đến người ta là loại người nào, cũng không tự soi gương xem phân lượng của mình. Người ta có chính phi có trắc phi, thê thiếp cả một đồng, tất cả đều là tiểu thư khuê các, nàng thì tính là gì?

Cái nhìn vừa rồi của Sở Hạo, nhìn thì rõ ràng trực tiếp, nhưng thật ra lại rất hời hợt. Ở trong mắt bọn họ, các nàng chỉ là những con kiến để chơi đùa, không có tác dụng gì khác.

Đến nước này mới tính toán thì đã chậm, Diệp Ngưng Hoan liền tính ra về dần dần trước, hắn nuôi dưỡng qua ngày, thế nào cũng có ngày động dục xách nàng ra đè ép như quỷ, nàng nhắm mắt giả chết cho xong. Không xách ra thì tốt hơn, nàng đỡ phải ghê tởm.

Nhưng hôm nay khiến hắn ghê tởm, phỏng chừng nàng có thể giả ngu không được mấy ngày. Không phải là chuyện tay trả lại hàng... Cũng không phải nàng giả vờ đức hạnh để hắn chán ghét. Đã đến đây rồi, nàng vốn cũng không có ý định kiêu cách nữa. Nhưng giữa trưa vô duyên vô cớ nổi chứng, xé trưa lại xách các nàng ra giở trò, dù cho nàng không ngừng cố gắng gây tê bản thân thì rốt cuộc vẫn có điểm không chịu nổi.

Thân thể không nghe theo sai bảo, nóng lòng muốn ra vẻ xấu xí xem thử phản ứng của hắn, cũng không tính là không thu hoạch được gì... Hơn nữa lại quá nhanh, mới hai ngày, cũng chưa kịp hỏi thăm cái gì cả.

Tối giờ ăn tối, người của Lý Vân đến mời nàng, Diệp Ngưng Hoan cũng không từ chối.

Thức ăn được bày ở đại sảnh, Lý Vân ăn mặc nhìn cao quý hơn Diệp Ngưng Hoan các nàng, chỉ nhìn cây mâm ngọc bích kia cũng biết giá trị xa xỉ.

Đồ ăn trên bàn không ít, hôm nay Lý Vân “kiệt sức”, phòng bếp đặc biệt thêm đồ ăn cho nàng ta. Bình thường việc ăn uống của các nàng đều theo tiêu chuẩn của mỗi người mà phòng bếp đưa lại đây.

Vừa rồi chỉ cho Diệp Ngưng Hoan hai món rau một món canh, một mặn một chay. Mắt nhìn lên bàn, tám mâm lớn sáu đĩa nhỏ, cộng thêm mấy món hầm, thật phong phú.

Vừa nghĩ mấy món ăn này ăn thế nào, Diệp Ngưng Hoan có hơi không nuốt nổi. Lý Vân nhìn sắc mặt của nàng, cho là nàng uể oải nên mỉm cười nói: “Hôm qua mặc dù dùng cơm chung với nhau nhưng mọi người cũng không hàn huyên nhiều. Ta năm nay mười chín tuổi, đến từ Giang Hạ.”

Diệp Ngưng Hoan ngược mắt nhìn nàng ta, ngày hôm qua nàng đã tự giới thiệu bản thân, chỉ có điều không có nói quê quán. Nàng đáp lại: “Ta tên Diệp Ngưng Hoan, năm nay mười bảy, nguyên quán An Dương.”

Lý Vân cong khóe mắt, mắt phải thoáng rơi lệ trên người. Nàng ta mặc áo ngắn màu trắng, vạt áo cài hoa, bao quanh bộ ngực đầy đặn, bên dưới là váy dài mỏng màu trắng thêu mẫu đơn màu lục. Mười ngón tay sơn móng đỏ thắm, da dẻ trắng trẻo, trên cổ tay đeo vòng vàng, động một tí là khê vang.

Lý Vân thuận miệng an ủi: “Muội cũng đừng rầu rĩ không vui, Vương gia gần đây vẫn ở nơi này, luôn có cơ hội.”

Quả nhiên là ở đây, Diệp Ngưng Hoan vô cùng buồn bực.

Lý Vân liếc mắt nhìn nàng, chỉ thấy một cái nốt lớn trên trán nàng lồ lộ ra.

Cô nương này đáng người xinh đẹp, đi qua đi lại câu người. Biết không hất vai, đứng không lay vấy, nhưng có thể khiến cho vẻ bất động này trở nên lả lướt. Mười ngón tay nhỏ nhắn đều đặn, chỉ sợ là người lão luyện âm luật. Tóc đen như mây, vừa dày vừa bóng, da thịt dưới ngọn đèn càn như ngọc óng ánh. Đôi mắt đen trắng rõ ràng, tròn mắt vừa lớn vừa sáng. Tiểu mỹ nhân như vậy, theo lý thuyết, Vương gia nên liếc mắt nhìn một cái mới đúng. Lại có thể đuổi nàng trở về?

Chẳng lẽ chỉ vì trên trán có cái nốt lớn? Lý Vân có điểm không rõ.

Thời gian Lý Vân ở đây nhiều hơn, ít nhiều cũng biết chút chuyện nơi này. Ở đây đều nuôi gái, đương nhiên những người hợp ý hẳn nhất sẽ ở Liêu Hoa Thai, cách gần hẳn nhất.

Hai người tán gẫu mấy câu, chẳng qua chỉ nói mấy chuyện đàn bà, may vá, trang sức, y phục các loại, nhất thời còn bàn đến phong cảnh nơi này. Lý Vân nói cho nàng biết hàng ngày nên đi dạo chỗ nào, nơi đó có cảnh sắc ra sao.

Diệp Ngưng Hoan ít khi đặt câu hỏi, chỉ nghe rất nghiêm túc, cố gắng nghe để thu chút tin tức từ nơi này, cũng nắm được mấy ý hữu dụng.

Ở đây không có cái gọi là nghênh đón đưa tiễn, bớt mấy quy củ bái lạy. Lý Vân chỉ tới trước một tháng, lúc ấy trong viện trống không, nhưng không chừng trước kia không có ai ở.

Diệp Ngưng Hoan mượn cái miệng ăn cơm mà liếc mắt vào trong phòng, nhìn thấy mấy cái hộp mới tinh nằm ở trong góc, lại nhìn trang sức y phục của Lý Vân, tuy rằng đơn giản nhưng đều tinh xảo. Hôm nay phòng bếp cho Lý Vân thêm đồ ăn, nhưng hạ nhân lui tới đều lạnh nhạt xa cách.

Gộp những thứ này vào chung một chỗ, Diệp Ngưng Hoan cảm thấy, nơi này không phải là chỗ có thể ở lâu ngày, cùng lắm chỉ là một nơi tạm thời để Đông Lâm Vương cất giữ lễ vật.

Diệp Ngưng Hoan ngủ mơ mơ màng màng, lại bị đẩy một cái không thể không tỉnh lại. Diệp Ngưng Hoan ngồi dậy, định thần lại, lúc này mới cào tóc, nhìn Lâm Tịnh gần người ngồi ở bên giường, ánh mắt ngơ ngác.

Trời đã tối đen, hành lang đã hạ đèn xuống. Trong phòng tuy có ngọn đèn nhưng chỉ lập loè, phỏng chừng dầu thấp bên trong đã sắp cạn sạch. Bên này tuy không có đồng hồ nước (*) nhưng cũng biết là đã qua giờ Sửu.

(*) đồng hồ nước: dụng cụ đo thời gian thời xưa

Trễ như vậy còn không ngủ, chạy tới phá nàng làm cái gì?

“Tỷ ngủ như chết ấy, đẩy cả buổi trời mới tỉnh.” Lâm Tịnh bấu môi, đôi mắt sáng lên, khiến cho Diệp Ngưng Hoan nghĩ đến một loài thú đêm nào đó.

Diệp Ngưng Hoan thuận tay cầm một cái gối đầu dựa vào, uể oải hỏi: “Trễ như vậy, sao không ngủ?”

“Ngủ không được chứ sao. Azzzz, lúc sắp tới có gì xảy ra với tỷ vậy? Đang yên đang lành sao lại vén váy lên? Nhưng cái lưới tơ bị vứt này cũng quá...” Lâm Tịnh nghĩ một chút, cuối cùng cũng không nói hai chữ “ngã ngớn” ra, “Trên mặt sao lại thế này? Đi ra ngoài một chuyến đã thành con mèo hoa? Lại còn trát sáng loáng như vậy, không phải người ta thấy là sợ chết khiếp?”

Diệp Ngưng Hoan ừ một tiếng, cũng lười giải thích. Xem thái độ của nàng ta, phỏng chừng hôm nay có chuyện gì. Vì thế nàng mới chuyển đề tài: “Muội trở về lúc nào?”

Lâm Tịnh nhìn Diệp Ngưng Hoan nói: “Sớm đã trở lại rồi, tránh người ta một chút mới dám tới tìm tỷ.”

Lâm Tịnh dừng một chút, nhỏ giọng nói tiếp: “Hai người các nàng bị Vương gia đưa đi rồi... Mới vừa rồi đã tiến bước, cũng không biết là đưa đi nơi nào...”

Diệp Ngưng Hoan nhất thời hết cả buồn ngủ, thấp giọng hỏi: “Sao lại thế này?”

“Vương gia gọi chúng ta tới hiến nghệ, vốn tính xem Tứ Ba Toàn Phi, nhưng không phải thiếu một người sao? Vậy nên cho chúng ta biểu diễn từng người một, kết quả... May mà ta đánh đàn, bằng không phỏng chừng cũng gặp nguy hiểm.”

“Vương gia không hài lòng? Chẳng lẽ không cho người ta thị tẩm sao?”

“Nào có, nhảy suốt cả đêm. Trình Ương nhảy điệu nghệ thường Bách Diệp, Vương gia nói mềm oặt như mì sợi. Trương Ngọc múa trống, Vương gia nói chán ốm... Ta coi xong liền không dám nhảy nữa, nói là mình vốn không giỏi múa, chỉ luyện được một phần Tứ Ba. Vương gia liền hỏi ta am hiểu cái gì, ta liền gảy một khúc, Vương gia lại cao hứng, thưởng ta mấy món, phái người đưa ta trở lại...” Lâm Tịnh nói xong, thở dài một hơi, đêm nay phục dịch như vậy, nàng ta thấy như đánh trận. Nghẹn không chịu nổi, khó trách đến quây Diệp Ngưng Hoan, muốn có người nghe.

Lâm Tịnh còn nói: “Lúc đi ra, Phùng công công đi theo Vương gia còn nói với ta, qua vài ngày nữa Vương gia sẽ đãi tiệc khách trong vườn, cho ta trở về luyện diễn với tỷ, đến lúc đó tăng thể diện cho Vương gia... Ta hốt hoảng trong lòng, cho nên tìm tỷ bàn bạc... Chỉ hai chúng ta luyện, chẳng lẽ là còn muốn tặng người?”

Diệp Ngưng Hoan cảm thấy hiểu được tám chín phần, nơi này thật sự chỉ là một khổ phòng lễ vật. Các nàng là do Vĩnh Thành Vương đưa tới, Nhã Nhạc Cư của Vĩnh Thành Vương, ở trong giới quý tộc cũng không phải là cái gì bí mật. Mà nữ nhân ở đây của hần, phần lớn đều là tặng phẩm. Hần căn bản không cần phải tự mình chăm sóc huấn luyện, khi đến tất cả đều là thành phẩm. Cao hứng xách ra chơi một chút, mất hứng thì bất cứ lúc nào cũng có thể tặng cho người khác.

Lý Vân tuy rằng được sung hạnh, nhưng từ thái độ tôi tớ đã nhìn ra. Chính là phù dung sớm nở tối tàn, căn bản không cần phải ra sức bầu vùi, đã đến đây là bị khắc dấu, vĩnh viễn không có cơ hội thoát khỏi.

Lý Vân ngồi xếp hộp gấm trong phòng, từ y phục của cô gái kia, có thể thấy được nàng ta được thưởng không ít. Nhưng không có ai lại đây đặc biệt thay nàng ta lo liệu, hết thấy đều là quy tắc ở đây, được sung thì cuộc sống tốt một chút. Không được sung, cũng không thể nuôi được mấy ngày, không cần thiết phải quá hà khắc.

Hôm nay gọi từng người một các nàng qua đó hiến nghệ, cũng có thể nhìn ra. Hần là muốn xem một chút, Vĩnh Thành Vương dạy dỗ rốt cuộc có gì khác biệt. Hôm nay xem rồi, phát hiện chẳng qua chỉ là một đám tầm thường mà thôi, liền tính trao tay.

Nếu Lâm Tịnh hôm nay không ló đầu ra, phỏng chừng hần còn không có ý định này.

Chỉ có điều từ tốc độ bỏ cũ lấy mới ở đây, có thể nhìn ra, Lý Vân chỉ ở một tháng, trước đó phòng ở trống không.

Hôm nay lúc Diệp Ngưng Hoan nói chuyện phiếm với nàng ta thì nghe nói, nơi này vẫn có hạ nhân quản lý, nhất định sẽ không để trống quá lâu, nhất định sẽ có người nhắc nhở hần.

Vị Đông Lâm Vương này biết rõ đạo lý vật phải dùng hết công dụng của nó. Cho dù là lễ vật mình nhìn thấy mà chán ngấy, đến tay hân cũng có thể nở ra hoa. Tuyệt đối không coi tiền như rác!

“Ngưng Hoan.” Lâm Tịnh thấy Diệp Ngưng Hoan ngậm miệng không nói, cho là nàng lại nổi chứng tức ngực, bèn đẩy cánh tay của nàng.

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Lâm Tịnh, Diệp Ngưng Hoan đành phải an ủi nàng ta: “Muội yên tâm, đến lúc đó chúng ta sẽ diễn thật tốt.”

Diệp Ngưng Hoan luyện mười hai năm, dáng đi thân hình cũng không phải là một sớm một chiều mà duyên dáng được. Không chỉ thế, lúc ấy nhìn thấy Sương Lăng luyện chiêu, hoặc là nghệ nhân múa chiến kỳ các loại, cũng có thể nhớ được vài chiêu thức, hơn nữa còn uốn nắn thành nhịp múa.

Sương Lăng từng nói, nếu nàng luyện võ, đoán chừng cũng có thể thành người lão luyện.

Trường kiếm chân trời, cưỡi ngựa tung cát. Nhìn hết cảnh tượng thế gian, thoả sức hát vang... Nhưng mà, chỉ có thể suy nghĩ ở trong mộng một chút thôi, rất hư vô mờ ảo.

Đôi mắt nai linh động của Lâm Tịnh hơi nhú lại: “Tỷ thật không rõ ý của ta?”

Diệp Ngưng Hoan nhìn nàng ta, không phải không rõ, nhưng liệu có cách gì? Lâm Tịnh cũng biết hiển nghệ trên tiệc đại diện cho cái gì, nàng ta không muốn bị trao tay. Nhưng tên đã trên dây, không thể không bắn. Có thể phản công ở bước đường cùng hay không cũng chỉ có lần này. Nàng ta sợ là muốn mượn khoảng thời gian luyện tập này mà bắt được trái tim của Đông Lâm Vương, cho dù không bắt được tim, ít nhất bắt lấy ánh mắt trước, khiến Đông Lâm Vương không nỡ đưa đi.

Tựa như hôm nay, bất kể thế nào nàng ta cũng phải thử một phen, vì mình mà thay đổi án treo.

Nhưng chuyện này không phải do các nàng, Diệp Ngưng Hoan cũng không biết nên dùng tuyệt chiêu gì để trong mắt tên tổ tông kia có thể chứa được các nàng.

Lúc mang các nàng tiến cung, Vĩnh Thành Vương phi nói rất đúng, là tìm niềm vui cho Thái hậu. Hoàng thượng thấy ưng thì vừa vặn mang ra làm thú vui. Thấy không ưng thì đưa cho ai mà chả được.

Các nàng không thân phận không gia thế không địa vị cũng không có tiền, quan trọng nhất là, giá trị các nàng chỉ có thể. Đưa đi thì cũng đã hoàn thành nhiệm vụ.

Giống như biểu quà, chỉ cần nhận lấy thì đã nể mặt, còn có thể tiến thêm một bước trong quan hệ. Về phần bản thân lễ vật, giữ lại hoặc vứt đi căn bản không hề gì, lễ vật cũng không có quyền phát biểu ý kiến.

Thân phận thấp kém cuối cùng lại được sủng ái dĩ nhiên không phải không có, nhưng loại chuyện này thật sự khó mà nói, không phải không thể đánh lại, mà là ngã xuống thì sẽ tan xương nát thịt.

Ai cũng cho rằng mình không giống người thường, cuối cùng lại phát hiện, thật ra thì ở trong mắt người khác người cũng chả hơn gì.

Diệp Ngưng Hoan có thể nhìn thấy hi vọng trong mắt nàng ta, giống như nàng trước đó vậy. Nhưng chọn sai đối tượng, thì cũng giống như Diệp Ngưng Hoan trước đây.

Thật ra thì Diệp Ngưng Hoan rất muốn nói cho nàng ta biết, trước kia ta giống muội. Không, hi vọng của nàng ta chỉ mới chớm nở, muốn dập tắt cũng không quá khó khăn.

Mà hi vọng của Diệp Ngưng Hoan đã sớm bắt đầu từ mười hai năm trước. Lúc Sở Chính Điều mang nàng về phủ, Ngưng Hoan đã xem y thành chỗ dựa của nàng cả đời.

Cố gắng trở thành bộ dáng như y muốn, đều phải cố gắng hơn bất kỳ ai. Thậm chí không tiếc tổn thương xương cốt của mình, chỉ vì một câu nói kia y nói với nàng trong lòng y nàng không giống ai cả!

Khi đó nàng vui sướng biết bao. Được y khen ngợi, nhìn thấy ánh mắt của y, Ngưng Hoan cảm thấy tài phú khắp thiên hạ đều nắm trong lòng bàn tay.

Y hỏi nàng về sau muốn làm gì nhất, nàng đỏ mặt, nói muốn làm hiền thê lương mẫu, y cười lạnh lạnh, xoa đầu nàng, nói nàng không có chí khí. Khi đó, nàng mới tám chín tuổi đi?

Thật ra thì không phải không có chí khí, mà là không có tư cách, nàng tuyệt đối không đặc biệt.

Nàng chẳng qua là tự lừa mình dối người.

Thấy sự dịu dàng trong đôi mắt y, cũng không từng thấy rõ thân phận của y. Y là Vĩnh Thành Vương cao tại thượng, là quý nhân giày không nhiễm bụi, tay không dính nước. Mà nàng chính là công cụ y thu thập, có đặc biệt thì cũng chỉ là sự khác biệt giữa đao tốt và đao cùn, đều là công cụ.

Nàng cũng rất không cam lòng, lúc trong lòng buồn bực đau thất đến không thở nổi, lúc đau đớn không dám nhớ lại, cũng muốn nghĩ đến cách trả thù y.

Nhưng Sương Lăng nói rất đúng, không ai đối xử tốt với muội, ít nhất chính mình đối xử tốt với bản thân là được rồi. Cuộc sống sau này, một ngày cũng tốt, một năm cũng tốt, dù sao cũng không phải sống vì y.

Diệp Ngưng Hoan lại thất thần, gần đây đã tốt hơn rất nhiều, đoán chừng qua một thời gian sẽ tốt hơn nữa.

Lúc này, nàng cũng không biết nên an ủi Lâm Tịnh như thế nào. Dù sao cũng không thể nói nàng cảm thấy Đông Lâm Vương này quá kỳ lạ, muốn hấn sủng ái hết sức nguy hiểm.

Những quý nhân này đều là chuyên gia âm mưu dương mưu, không chạm vào Lâm Tịnh, đoán chừng cũng là treo giá, nữ nhân hấn chạm qua đương nhiên cũng có thể tặng, chỉ có điều không tặng thể diện thôi.

Lời này cũng thật sự không thể nói khác được, bởi vì tất cả đều là Diệp Ngưng Hoan tự mình phỏng đoán. Huống hồ Lâm Tịnh nghĩ cũng không sai, so với chuyện tay thì ở lại là việc cấp bách.

Thấy Diệp Ngưng Hoan ngậm miệng không nói gì, Lâm Tịnh thở dài: “Vậy tỷ nghĩ thử xem, đến lúc đó chúng ta diễn gì cho hay? Ngày mai ta sẽ mượn tịnh phòng của các nàng, hai chúng ta có thể tập. Mặc dù không biết Vương gia dự định mở tiệc bao giờ, nhưng ngày mai chúng ta bắt đầu luyện đi?”

Diệp Ngưng Hoan gật gật đầu: “Được.”

Lâm Tịnh không nói gì nữa, lặng lẽ đứng dậy đi.

Diệp Ngưng Hoan lập tức lấy chăn trùm lên đầu, ngủ tiếp!

Nếu biết ở đây chỉ là chỗ nghỉ tạm, vậy cũng không cần nghĩ quá nhiều, về phần kế tiếp nàng sẽ rơi vào tay ai, đến lúc đó rồi hãy nói.

4. Chương 4: Chuyện Đã Qua Không Thể Truy Hỏi [4]

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tịnh tìm Tôn quản sự, nói muốn một căn phòng yên tĩnh. Dù sao cũng ở cùng một viện với Lý Vân, gây đàn sáo âm ỉ, sợ quấy nhiễu thanh tĩnh của người ta.

Phùng công công nói với nàng ta, nói đây cũng là gợi ý của Vương gia, bởi vậy Tôn quản sự cũng làm đầu ra đó. Cho các nàng đến một căn phòng ở tường viện đông nam Lệ Thủy Các, tuy chỉ là phòng ngay góc, nhưng cũng không nhỏ. Hơn nữa bên ngoài là hậu viện lầu chính Lệ Thủy Các, bình thường không có ai đến, vô cùng yên tĩnh. Cho dù có thổi sáo gây đàn cũng tuyệt đối không âm ỉ đến hai viện đông tây.

Trước khi tới Nhã Nhạc Cư Lâm Tịnh đã từng ở Thiện Âm Phường. Cũng là trong nhà nghèo túng nuôi không nổi, từ nhỏ đã bán qua. Thiện Âm Phường là phường nhạc quán cực có tiếng ở vùng Hoài Nam, từng đào tạo ra nhạc công cho cung đình, còn có một số nhạc công gây hồ cầm vô cùng giàu có nổi danh trong dân gian, mà người bọn họ bồi dưỡng ra càng thêm nhiều nghệ sĩ cho thế gia vọng tộc, thậm chí còn có vài người sẽ mời nhạc công đến nhà dạy cho tiểu thư bọn họ.

Bởi vậy Thiện Âm Phường và nữ hào quyền quý cũng lui tới rất nhiều, thể diện rất lớn, cả vùng náo nhiệt.

Lâm Tịnh bốn tuổi đã bị bán đi, vốn là tiểu nha hoàn. Bởi vì nàng ta có thiên phú, vì thế lại thành học trò bắt đầu học nghệ, sau lại được người của Vĩnh Thành Vương phủ nhìn trúng, mua lại đưa vào Nhã Nhạc Cư.

Lâm Tịnh giỏi đàn nhất, cầm sắt không cái nào không thông, một cây tỳ bà càng có thể dùng mười ngón tay câu hồn người để hình dung. Ngày hôm qua đột nhiên nổi lên như đánh úp, nhưng cũng không thể trào lên đỉnh núi, lại thêm trở về nghe Phùng công công nói, càng cảm thấy sợ hãi. Sau khi vào tịnh phòng, Lâm Tịnh liền dốc hết mấy ngón tay, bám theo nguyện vọng, căn bản không tính luyện gân cốt.

Diệp Ngưng Hoan biết rõ, Trình Ương và Trương Ngọc, một người múa nhẹ nhàng một người múa dữ dội, đều không rung động được hắn. Có thể thấy người này, đối với vũ đạo thì giống như món đồ vậy, hoặc là đã gặp qua nhiều, hoặc là căn bản không để tâm.

Cái này không giống dây đàn, dựa theo thị giác, nhả ý từ mười ngón gảy hồ cầm hiện ra. Dựa theo thính giác, dư âm còn vang vọng bên tai, nghe sẽ có tình ý. Nếu nói là hiểu ngầm, cái gọi là Bá Nha Tử Kỳ chính là linh tê. Có hay không thì phải xem mấy ngày diễn tập này.

Diệp Ngưng Hoan thấy nàng ta hăng hái như vậy, dứt khoát không luyện gân cốt nữa. Cứ để tịnh phòng cho nàng ta, mỗi ngày chỉ đi dạo xung quanh, hái đào chua hạnh chua ăn đến nghiện, ăn vào thì mặt nhảnh, nhưng lòng thì vui vẻ.

Thỉnh thoảng tình cờ gặp Lục Vân, trêu đùa với nàng ta một phen, thuận tiện nghe ngóng chút tin tức. Không có gì quan trọng cả, tỷ như dòng nước này lưu thông qua miệng cống nào, nơi này có chủng loại hoa thơm cỏ lạ nào, toàn những chuyện ngày thường quan tâm làm gì cho phiền toái.

Sống vui sướng không được mấy ngày, không ra sức hưởng thụ một phen mới lỗ vốn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, cả ngày không có việc gì làm, cũng chẳng ham thích gì. Diệp Ngưng Hoan vốn cũng không phải là một người xuân bi thu buồn, chuyện múa may kia đều là ăn no không có chuyện gì làm mới dùng để tiêu khiển. Nay chỉ coi sống đến ngày tận thế, ngược lại cảm thấy vui sướng hơn rất nhiều.

Chưa từng nghĩ về quá khứ, cũng không nghĩ về tương lai, thậm chí cũng không cảm thấy bị thương.

Các nàng đến vào đêm tiết Đoan Ngọ, hai ngày sau mất hết hai người.

Nàng và Lâm Tịnh thì lại thuận lợi vượt qua thêm vài ngày, tới ngày mười hai tháng năm, Phùng công công sai người đến truyền lời, nói Đông Lâm Vương tối mai sẽ mở tiệc đãi khách ở Liêu Hoa Thai, cho Diệp Ngưng Hoan và Lâm Tịnh ra sức tập luyện, đừng để đến lúc đó lại chậm chạp uể oải.

Lúc truyền lời tới, Diệp Ngưng Hoan không có ở đây, chạy đến rừng hạnh bên sườn núi ăn hạnh chua. Ăn còn đã ghiền hơn cả đào xanh, mãi đến khi răng miệng đều tê mới trở về. Hơn nữa, mấy ngày nay nàng đã đi dạo hết Tịnh Viên mấy lần, trước kia ở Nhã Nhạc Cư mặc dù cũng là một khu vườn, nhưng bởi vì người nuôi nhiều quá, trái phải cảnh thiếu phòng nhiều, không có cảnh trí đẹp như vậy.

Sau khi trở về, Tôn quân sự truyền hết nguyên lời một lần, đánh giá nàng, nhẹ giọng nói: “Diệp cô nương, Lâm cô nương gần đây đều tận tâm chuẩn bị đấy. Cho dù tài nghệ của người vô song, cũng nên luyện một chút mới phải? Mặc kệ nói như thế nào, tốt xấu gì mười ngày qua cũng chưa từng bạc đãi cô nương?”

“Dạ dạ dạ, người nói rất đúng. Ta đi chuẩn bị ngay đây!” Diệp Ngưng Hoan ra vẻ cung kính, chẳng phải có ẩn ý sao? Là sợ nàng vạn nhất phá hỏng chuyện Vương gia, liên lụy đến Tôn quân sự của đông viện ư? Rõ ràng là khách mời lần này rất sĩ diện. Là ai Tôn quân sự chưa nói, chỉ có điều hẳn là không phải Hoàng thượng. Các nàng dù cho có từ Hoàng thượng nhét vào đây, cũng sẽ không lại lấy các nàng đãi khách.

Phổng chừng cũng là vương này vương kia. Tôn thất Sở thị khá nhiều, hơn nữa Tiên đế lập triều, phong tước lớn cho dòng họ, Tứ Phương, Lục Thành và các loại Quận Vương bên dưới một đồng.

Lúc Diệp Ngưng Hoan đi vào tịnh phòng, Lâm Tịnh đang ôm tỳ bà ngăn người ra, thần sắc có chút mệt mỏi. Tuy nói nơi này không có nhiều quy củ, cũng không cấm chửi, nhưng Lâm Tịnh cũng không dám đánh bạo ôm đàn tri âm Đông Lâm Vương.

Nhưng mà ôm cây đợi thỏ không hiệu quả, gần đây Vương gia không xuất hiện không nói, Phùng công công lại truyền lời, hiển nhiên lần hiển nghệ này chạy không thoát. Chỉ có thể đánh cuộc trên tiệc, bình thường gia chủ dùng mỹ nữ hiển nghệ, đều là có ý nghĩ dùng cả người lẫn tài làm thứ tiêu khiển cho khách, trừ phi thật sự là động tâm, bằng không thì đừng quan tâm đến chuyện trở về.

Nhưng lần này không khỏi có chút xa vời. Có lẽ là Lâm Tịnh có chút hoảng sợ đối với tương lai, thấy Diệp Ngưng Hoan tiến vào, ngay cả lời xã giao cũng lười nói, trực tiếp nói chuyện quan trọng hơn: “Hai người chúng ta cùng ở với nhau, mặc kệ về sau là tỷ được hay là ta được, căn bản thì đều giống nhau. Tuy nói qua ngày mai thì không còn chạy đông chạy tây nữa. Nhưng nếu còn có yến tiệc, cho nên...”

Diệp Ngưng Hoan nhìn nàng ta, Lâm Tịnh đã nói đến nước này, nàng há có thể không rõ?

Lâm Tịnh cắn môi, tiếp tục nói: “Tuy rằng chúng ta không thể thoát khỏi kết cục này. Nhưng tốt xấu gì nơi này còn có thể ở lại, nếu thật sự đưa đến nhà trong (*) của người nào... Nữ nhân ở đó làm sao khoan dung chúng ta như vậy?”

(*) nhà trong: nơi ở cho phụ nữ

Diệp Ngưng Hoan đương nhiên biết rõ, nữ nhân nhà cao cửa rộng, mỗi người đều là một đấu sĩ. Đến lúc đó cấp bậc mà kém, không phải là bị bắt nạt sao? Người không hiểu cũng phải nghe, có thẹn cũng phải nhận, thuộc hạ nô tài đều nhìn sắc mặt mà làm việc, cũng tuyệt đối không thể giống nơi này. Nịnh bợ nam chủ nhân, sợ là cũng bị người ta thu nhận. Không nịnh bợ, có lẽ là có chết ở xó nào cũng không ai để ý. Nếu gặp phải người lòng dạ độc ác, kéo ra ngoài bán, nửa câu cũng không nói được gì.

Diệp Ngưng Hoan nhìn sắc mặt không yên của Lâm Tịnh, biết rõ nàng ta đang cảm thấy Diệp Ngưng Hoan tâm tư bất định, không thể mưu tính giống nàng ta, cho nên không thể sống yên ổn.

Chuyện lúc trước Diệp Ngưng Hoan ở Nhã Nhạc Cư, nói vậy Lâm Tịnh cũng nghe qua không ít. Chắc là cảm thấy Diệp Ngưng Hoan tốt như vậy nhưng vẫn bị Vĩnh Thành Vương ném ra làm lễ vật, trong lòng khó chịu lại nhớ mãi không quên, cho rằng Diệp Ngưng Hoan đến nơi này là bộ dáng lặn lội chờ chết.

Diệp Ngưng Hoan nói: “Muội yên tâm đi, ta sẽ không liên lụy đến muội.”

Diệp Ngưng Hoan nói thẳng ra, đôi mắt Lâm Tịnh có hơi đỏ, nàng ta thấp giọng nói: “Những cái khác ta không trông mong gì, tỷ đừng chọn hợp tấu được không?”

“Ta không đánh đàn...” Diệp Ngưng Hoan thấy nàng ta như vậy, cảm thấy có chút đau thương.

“Vậy tỷ cũng không luyện gân cốt?” Lâm Tịnh giật mình hoảng hốt liếc Diệp Ngưng Hoan.

“Buổi tối trước khi đi ngủ thì luyện được chứ? Phải là ngày ngày luyện hay sao?” Diệp Ngưng Hoan cười cười, vỗ về vai nàng ta nói, “Muội đàn cái gì, ta liền phối hợp với muội nhảy một bản giúp vui. Tôn quân sự đã nói với ta, ngày mai mở tiệc ở đại sảnh Liêu Hoa Thai, ở đài nước đối diện, muội đã tính bài nào chưa?”

Lâm Tịnh suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta tính đàn bản Chiến Vũ Huyền Ca.”

Chiến Vũ Huyền Ca, phải dùng đến dây, quạt, gậy, che, hoạ, nhảy, hai sợi dây đàn chờ điều khiển, kỹ năng chưa đến tám năm mười năm căn bản không thể hoàn thành.

Tuy là ca khúc sát phạt, nhưng Lâm Tịnh cũng không phải là một người thành thực. Cầm kỳ thi họa, các giáo phường lớn cũng có dạy. Ưu khuyết khác nhau không chỉ ở chỗ chăm chỉ, còn có tài hoa. Quan trọng hơn là, bản thân Vĩnh Thành Vương là một người vương tôn quý tộc, hẳn biết rõ tâm tính quý tộc.

Lâm Tịnh chọn đàn, là có tài hoa. Chẳng những ngón tay khéo léo, còn dồi dào sáng tạo.

Nghe nói Đông Lâm Vương thiện võ, không biết thật hay giả. Chỉ có điều Tiên đế gia chinh phạt thiên hạ, hiển nhiên không muốn tôn thất bỏ phí công phu. Các nàng học tập ở Nhã Nhạc Cư chẳng qua cũng chỉ là lấy lòng người, nhưng dù sao cũng có thể khiến người ta nhất thời chú ý.

Đánh một trận trên yến tiệc, vì bản thân tranh thủ một lần hoãn thi hành án cũng được. Dù sao cũng không chung sống với nhau nữa, thủ đoạn của mình cũng chưa kịp sử dụng, quả thật có chút ghen ghét luống cuống.

Các nàng ở đây biết quá ít, tin tức phát ra một số gần như cho không. Mà trước đây cho dù ở Nhã Nhạc Cư biết một số tin đồn của nhóm hoàng thân quốc thích, phần lớn cũng là tin tức không đáng tin cậy. Cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nhưng các nàng là tri kỷ không ai biết ai, chỉ do đại vận.

Dưới tình huống như vậy, Lâm Tịnh đưa ra quyết định, coi như là ổn thỏa.

Trực giác Diệp Ngưng Hoan cho biết, Đông Lâm Vương căn bản không tính giữ các nàng lại, gọi các nàng qua gặp mặt một lần để nghiệm hàng thôi. Nhưng nói như vậy không phải đã kích sĩ khí của Lâm Tịnh sao? Mặc kệ thế nào, nàng ta phân tích cũng không sai, cho dù ở đây không lâu, ở thêm một ngày cũng có thêm một tia hi vọng. Cứ dần dần như vậy cũng chẳng hay gì, cứ tranh thủ cầu xin một kết quả tốt hơn.

Lâm Tịnh chọn khúc nhạc này, vốn có ý đón gió hòa theo. Về phương diện khác, chính là không tính cho Diệp Ngưng Hoan cơ hội hợp tấu với nàng ta.

Diệp Ngưng Hoan nói: “Muội đàn Chiến Vũ Huyền Ca, ta tất nhiên càng không thể hợp tấu với muội, đối với tài hoa của muội, ngày thường cũng chỉ luyện chơi cho vui. Để cho ngón tay linh hoạt, ngón tay đẹp hơn thôi. Ta sẽ phối hợp với muội, múa một khúc Toái Lưu Quang là được rồi.”

Lâm Tịnh không nói, Toái Lưu Quang, lại hình bóng hỗn loạn. Nhìn thì đúng là sự uyển chuyển của ánh đèn và điệu múa, nếu là múa, chính là hỗ trợ cho đàn.

Lâm Tịnh mặc dù không tin nàng có hảo tâm như vậy, nhưng chỉ cần nàng không hợp tấu với nàng ta là được.

5. Chương 5: Chuyện Đã Qua Không Thể Truy Hỏi [5]

Buổi tối ngày mười ba tháng năm, quả nhiên là khách quý lâm môn, người Sở Hạo mở tiệc chiêu đãi là Du Thành Vương Sở Tương.

Du Thành Vương Sở Tương là đứa con thứ bảy của Tiên đế, năm nay đã năm mươi sáu, xấp xỉ tuổi Hoàng Thái hậu, đất phong của hắn ở ba quận Tây Bắc, lần này là vì đưa nữ nhi vào kinh mà đến. Đứa con gái thứ ba của hắn được triều đình phong làm Lễ Bình Công chúa, gả xa sang nước Ô Lệ ở phía đông.

Hai ngày trước Sở Tương đã đến kinh thành, sau khi vào cung yết kiến, trong cung cũng vì hắn mà náo nhiệt một phen. Hôm nay hắn đặc biệt chạy tới Tịnh Viên, cùng nói chuyện với ấu đế Sở Hạo.

Tiệc rượu được tổ chức ở đại sảnh Liêu Hoa Thai, tất cả đều có cửa ngăn thông quạt, vừa mở ra đã giống như một cái đài ngắm cảnh rộng lớn, phía trên nổi thẳng với ngọc lưu ly, trên đỉnh tổ điểm bằng mấy ngọn đèn, sáng rọi trăm hoa ở đây. Bốn phía đèn đuốc rực rỡ, còn ca múa thì đang chuẩn bị bên ngoài đài nước và đèn ngọc lưu ly.

Bởi vì không có người ngoài, Sở Hạo gác lại thứ tự lớn nhỏ, Sở Tương nhún nhường một phen, ngược lại cũng được nhận lấy. Trước mặt là bàn rộng. Tùy thị đứng yên bên cạnh, nhạc công thì triển tài nghệ.

Sở Tương có vóc người cao lớn trắng kiện, không kiểu cách theo cấp bậc Thành Vương mà mặc một bộ thường phục màu xanh đậm thêu bạc, buộc quan, để râu. Hắn là anh em khác mẹ với Sở Hạo, nhưng lại cách nhau hơn ba mươi tuổi, chỉ có điều mũi hai người có điểm giống, đều rất thẳng.

Sở Tương bưng bình rượu, trên mặt đã hơi đỏ, xem ca múa trên đại sảnh. Hắn cười xoay mặt nhìn Sở Hạo nói: “Nhạn Hành quả nhiên là biết hưởng thụ, chẳng trách bỏ tòa nhà kia mà chạy tới nơi này.”

Nhạn Hành là nữ danh của Sở Hạo, tước vị Sở Tương thấp hơn Sở Hạo, nhưng quan hệ hai người rất tốt. Bởi vậy thường thầm gọi tên nữ danh của hắn.

Sở Hạo cười nói: “Thất ca ca hiếm khi rồi rảnh, không bằng ở đây hai ngày. Bằng không trở về, lại không biết khi nào mới gặp. Mấy ngày trước Chính Điều tặng vài vũ cơ, tên tiểu tử già kia không phải là đòi quản ta sao, làm ta chán ốm, cho có hai người. Không thì còn có thể nhảy cái gì mà Tứ Ba Toàn Phi mới mẻ để ca ca nhìn một cái.”

Sở Tương vuốt vuốt râu, cười nói: “Đứa nhỏ Chính Điều kia thích mấy thứ này, người khác muốn quản nó cũng không được.”

Sở Hạo uống cạn một hợp nói: “Hắn luôn luôn thế. Nếu ca ca thích thì cứ nhận lấy. Vì Vi không phải thích đánh đàn sao? Ta đặc biệt cho con bé một người giỏi đàn, trên đường đi phía đông cũng có thể giải sầu.”

Lỗ Bình Công chúa có nhũ danh là Vi Vi, nhỏ hơn Sở Hạo ba tuổi, từ nhỏ cũng thích âm luật, còn luyện qua mấy năm.

“Phiền đệ còn phải lo cho con bé, Thái hậu giờ cũng ban thưởng người... Lại nói tiếp, việc này có thể dừng ở Du Thành quả thật không dễ. Chỉ nguyện có thể vì triều đình phân ưu một hai phần đã không phụ ân này...”

“Huynh đệ của nhau cả, nói chuyện này thật vô nghĩa. Chúng ta hôm nay chỉ nói phong nguyệt, ca ca đã đến đây thì cứ ở chỗ ta thật vui vẻ.”

Sở Tương nghe thấy, tất nhiên hiểu được. Hai người nâng chén, chỉ quan tâm đến rượu và ca múa.

Trước khi có mỹ nữ thì triển tài nghệ, đèn màu đang chờ ca múa. Sở Tương sớm đã qua tuổi giàu tình lực, xem cái gì cũng đều như nhau, chỉ có điều tiếng tỳ bà của Lâm Tịnh thật sự xuất thần gây hứng thú.

Khúc Chiến Vũ Huyền Ca này được Lâm Tịnh thể hiện tuyệt vời. Năm ngón tay lướt qua dây đàn, khi thì cao vút khi thì uyển chuyển, đầu ngón tay lướt qua nhịp nhàng tinh tế, phun trào như châu nghiêng, quay nghiêng như móng hươu. Chiêm chiếp như hoàng anh rời cốc, gào thét như mãnh hổ gọi rừng.

Còn ôm tỳ bà che nửa mặt, chỉ có thể thấy bóng dáng dịu dàng mỹ lệ đơn côi ngồi trong góc, nhưng âm thanh kia quay cuồng khắp lầu các, cao thấp tung bay, thân bất động mà hơi thở dâng trào, nhất thời sự lả lướt vừa rồi đã biến mất. Tỳ bà độc tấu, cũng không lẻ loi, nàng mặc quần áo màu xanh nhạt, tựa như một dải hoa xanh biếc kiêu ngạo.

Âm thanh cũng như lưỡi dao, như sợi tơ vượt tường mà quay về, dội tai lấp hồn, lay động lòng người.

Có người vừa ra chiến trường đã khấn trương, bình thường luyện tập mười phần, lúc gặp giáo thật đao sáng thì chỉ còn bảy phần. Mà có người thì ngược lại, bình thường luyện tập bảy phần, đợi đến lúc thật sự mới phát huy tài nghệ.

Mỹ nhân Vĩnh Thành Vương đào tạo ra có lẽ là sát thủ, không có ngoại lệ. Người đến chơi đùa đủ kiểu!

Cũng không phải hẳn là người biết nhận thức, mà là người không nắm chắc, không phải bị vứt bỏ trong phòng lạnh thì là bị giết ở đầu đường.

Quan muốn giỏi, phải hiểu rõ tài năng của kẻ dưới cơ mình! Đây là quy luật sinh tồn cơ bản nhất!

Thính Ngoại Thủy trên đài, không biết khi nào đèn lưu ly đã tắt hết bốn năm cái, đành phải thềm thấp mấy ngọn đèn khảm đá lên. Đối lập với cảnh xán lạn rực rỡ trong sảnh, bóng trắng của Diệp Ngưng Hoan bay vọt qua, hai dải lụa dài quấn quanh xà nhà, ánh sáng lung linh hoà chung đèn đuốc ánh lên một màu sát phạt dữ dội.

Mỹ nhân không đao, lại như một mình tàn sát. Trong đêm tối nặng nề, chỉ thấy một bóng người đang múa!

Hai tay giương ra, phiêu diêu đến giữa cầu nước, thoáng dừng thoáng lướt, bước chân ngả nghiêng như khói. Ống tay áo bướm dính tua rua cùng quần lụa mỏng, tua rua cùng tung bay, thân thể cong lại, vừa nhảy lên đã vòng trở về.

Lật tay mời trăng, bay lên ở chỗ bậc thềm, phá sương mù phân trần thế... Điệu múa cuồng nhiệt của Diệp Ngưng Hoan giống như đang gờ roi giục ngựa ám dạ độc hành.

Giống như Lâm Tịnh, Diệp Ngưng Hoan cũng không chỉ là một người tham gia múa. Nàng thiên về biến hoá các loại tư thế thành điệu múa, bao gồm đao thức. Xem một lần, trong lòng không khỏi lưu lại.

Như cảm kỹ của Lâm Tịnh, nghe một lần là có thể chuyển động trên đầu ngón tay.

Tài hoa của Diệp Ngưng Hoan là do Vĩnh Thành Vương khám phá ra. Sự hoàn mỹ của nàng cũng là do yêu cầu, ban đầu cũng là vì Vĩnh Thành Vương. Chỉ có điều năm rộng tháng dài, nàng cũng dần dần bỏ vốn trong đó, chỉ cảm thấy trong dáng múa uyển chuyển này có thể tìm thấy một chút an ủi.

Nhưng mà mấy thứ này, chẳng qua chỉ khiến quý nhân lấy làm niềm vui, trước nay luôn bị người đời khinh rẻ.

Khúc nhạc kết thúc, Diệp Ngưng Hoan thu chân lại. Tập trung suy nghĩ, hai tay run rẩy, dải lụa dài rời rạc, nằm sấp trên mặt đất. Sau một lúc lâu vẫn yên tĩnh, làm như vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Sở Hạo ngả người trên chỗ ngồi, trong tay bưng chén không nói chuyện. Sở Tương trên ghế khách cũng mang vẻ mặt chăm chú.

Diệp Ngưng Hoan hơi liếc mắt, nhìn Sở Hạo ngồi ngay ngắn đằng xa, như chi lan ngọc thụ (1), tuần tú mà diễm đạm. Quý nhân đây, mặc kệ có phóng dăng cỡ nào u ám cỡ nào, ít nhất ngoài mặt tất cả đều khắc vàng mài ngọc như vậy, cao cao tại thượng. Trước mặt bày bàn ngang, món ngon rượu ngon. Trên đất hoa mọc trên mỏm đá, lạnh lùng phản chiếu ánh sáng.

(1) chi lan ngọc thụ: Tạ An đời Tấn có con em tài giỏi, thường nói tử đệ như chi lan ngọc thụ, chỉ con em ưu tú.

Trong lòng nhất thời buồn bực, cố gắng ngăn chặn cơn tức đang sôi trào. Trước đây nàng bệnh nặng, xem ra xương cốt thân thể hiện giờ không bằng lúc trước. Đôi chân run rẩy dưới váy vẫn loạng choạng chóng đờ, thành thật nằm trên mặt đất chờ người thương thức đánh giá.

Lần này khiến người ta khó nhìn đến trầm mặc, tiếp theo liền nghe thấy giọng hờn hở của Sở Hạo: “Tỳ bà quả nhiên là đàn rất tốt, mười ba kỹ năng trên đầu ngón tay trôi chảy như nước, tư thế lên dây vô cùng tuyệt hảo. Ca ca cảm thấy như thế nào?”

Sở Tương cũng gật đầu nói: “Quả là rất tốt, múa cũng tốt. Bóng dáng kia ánh cả đèn, càng khiến khúc nhạc thêm sức sống.”

“Tạ Vương gia khen ngợi.” Giọng Lâm Tịnh lộ ra chút run rẩy, có lẽ là khúc nhạc kết thúc, tinh thần nàng ta cũng nứt toác đến đâu.

Diệp Ngưng Hoan nằm ở bên ngoài, giật giật mồm theo.

Anh em của Sở Hạo rất nhiều, Diệp Ngưng Hoan cũng thật sự không rõ là ca ca nào. Con của Tiên đế nay trên đời còn gần mười người. Hơn nữa anh em chú bác còn nhiều thêm. Chỉ có điều người có thể khiến Sở Hạo thành thật gọi ca ca, phỏng chừng không được mấy người.

“Đi thôi.” Sở Hạo thản nhiên nói một câu, Lâm Tịnh liền ôm tỳ bà chậm rãi lui ra, cùng Diệp Ngưng Hoan tránh sang một chỗ tối. Diệp Ngưng Hoan liếc nàng ta một cái, không biết là do ánh đèn hay sao mà mặt trắng bệch.

Lúc hai người trở về, Lý Vân đã nghỉ ngơi. Trong viện yên tĩnh, Diệp Ngưng Hoan và Lâm Tịnh ai cũng không còn khí lực nói chuyện, sau khi tắm rửa căn bản cũng không dám ngủ, Lâm Tịnh chạy tới chỗ Diệp Ngưng Hoan ngồi xuống, vẫn nấu dầu (2) như đợi đến gần giờ sủi, Tôn quân sự mới lòa mắt cười lại đây tuyên bố kết cục các nàng.

(2) nấu dầu: phí phạm đèn dầu, thức trắng đêm

Tôn quân sự kéo tay Lâm Tịnh nói: “Cô nương thật có phúc, vừa rồi Du Thành Vương nói, muốn dẫn cô nương vào cung yết kiến, cho cô nương xin ân điển đàn nhạc cho Công chúa, đến lúc đó theo Công chúa đi Ô Lệ. Sáng sớm mai người theo nô tì đi tạ ơn nhé?”

Du Thành Vương, hóa ra người trung niên kia là Du Thành Vương đất phong ở ba quận Tây Bắc.

Lâm Tịnh cười vén áo thi lễ nói: “Làm phiền rồi.”

“Ôi chào, không sao không sao. Hai vị đều mệt rồi, sớm nghỉ một chút đi? Sáng sớm mai sẽ phái người đến hầu hạ cô nương.”

Sau khi Tôn quân sự đi rồi, hốc mắt Lâm Tịnh đỏ lên, nàng ta kéo tay Diệp Ngưng Hoan nói: “Vẫn là cảm ơn tỳ... Tỳ đừng oán ta...”

Chuyện con gái Du Thành Vương phải gả đến Ô Lệ, hai năm trước đã truyền khắp. Lấy thân phận nữ quan theo Công chúa gả xa ngàn dặm, tiền đồ chưa biết nhưng mạng nhỏ vẫn không xuống dốc. Đối với người bên ngoài mà nói thì tuyệt đối không tính là chuyện tốt đẹp gì. Nhưng với các nàng mà nói, đã là chuyện tốt nhất trên đời!

Công chúa gả cho Hoàng đế Ô Lệ mới đăng cơ, sau này chính là Hoàng hậu. Ô Lệ và triều đình thời Tiên đế âm ỉ đến bế tắc, bởi vì bọn họ thu nhận và giúp đỡ tôn thất tiền triều. Về sau Cẩm Thái ngày càng ổn định, Ô Lệ lại có ý xoa dịu quan hệ hai nước, mở ra con đường thương nghiệp phía đông, vì thế lại đem tất cả tôn thất Lưu thị trả lại Cẩm Thái. Trên đời này vốn là như thế, không có kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Quan hệ hai nước bởi vậy mà dịu đi, năm kia Ô Lệ cầu cưới công chúa Cẩm Thái cho tân hoàng. Con gái Chương Hợp Đế Sở Lan quá nhỏ, tỷ muội đều xuất giá, vì thế con gái Du Thành Vương được chọn, có nhà mẹ đẻ Cẩm Thái này chống lưng, cho dù Công chúa đi mà không được sủng, địa vị kia cũng không dao động.

Lâm Tịnh làm nữ quan, theo gả xa mà đi qua. Biết làm người chút, Công chúa đến cuộc sống không quen, không thể không dựa vào những người đi theo. Quả nhiên là tốt hơn rất nhiều so với việc chuyển tay qua lại ở đây.

Diệp Ngưng Hoan kỳ thật vẫn rất vui cho nàng ta, nghe xong lời của nàng ta, cười lắc đầu. Thật ra thì hôm nay nàng mặc kệ biểu hiện gì, kết cục đã định rồi. Mấy ngày nay cũng không phải uống công đi dạo, Sở Hạo căn bản cũng không tính thu nhận người của Vĩnh Thành Vương. Cho nên ngày đó nghiệm hàng, Diệp Ngưng Hoan có xấu xí nhảm nhí cũng không sao cả.

Hắn nghiệm đánh đàn xong thì đã đạt được mục đích. Nàng ở đây thêm hai ngày, chẳng qua là vì thấy bản lĩnh của nàng.

Đây là số mệnh, cho dù nàng nhảy múa tốt hơn cũng vô dụng. Luận về tài đánh đàn, nàng tự đánh giá mình không phải đối thủ của Lâm Tịnh. Lâm Tịnh đề phòng nàng, chọn một khúc cực khó cũng không có gì đáng trách. Diệp Ngưng Hoan cũng không ác độc đến mức ta không được thì mọi người đều không có phần. Cùng là người lưu lạc nơi xa xăm, chuyện hại người không lợi mình nàng mặc kệ.

“Về sau mạng chúng ta đều do số trời.” Diệp Ngưng Hoan nhẹ nhàng nói.

Tháng năm ngập hương, ý hạ âm áp, nhưng Diệp Ngưng Hoan vẫn cảm thấy rất lạnh, lạnh đến khớp xương. Chỉ có điều hôm nay có lẽ là do hoạt động một phen mà nàng cũng cảm thấy chút hơi ấm.

Hoa có ngày nở, không ai mãi là thiếu niên.

Mười bảy tuổi, nếu là nhà bình thường cũng đã gả cho, cũng có thể đã làm mẹ. Có con trai có con gái, cuộc sống quần nhà lo nghiệp, chuyện nhà chén nôi gáo chậu.

Hiện thế lương mẫu cái gì, nàng thật đúng là không có cái mệnh kia!

Sau khi Lâm Tịnh đi rồi, Diệp Ngưng Hoan đắp mình trong chăn, tựa như nằm đắp bông vải dễ chịu, không bao lâu thì chìm vào giấc ngủ. Trước khi có kết quả, dù sao cũng còn chút hi vọng hèn mọn, cho dù biết rõ quá xa vời cũng không thể không mơ mộng.

Nay sự kiên định vừa sụp đổ, vừa muốn ngủ thẳng cẳng đến khi trời sáng! Mãi đến khi Lục Vân lại đây đẩy nàng, nàng mới mơ màng tỉnh lại. Nhìn thấy gương mặt vừa kinh ngạc vừa buồn cười của Lục Vân, Diệp Ngưng Hoan có chút ngượng ngùng, hỏi: “Tỷ tỷ có chuyện gì?”

“Đến nói với muội, tiền đồ đã tới trước mắt. Muội lại còn ngủ!” Lục Vân cười, nâng nàng dậy mà nói, “Nhanh sửa sang một chút, Vương gia truyền muội đây!”

Diệp Ngưng Hoan sửng sốt, không cần đi? Nàng không phải không hợp mặt tên Vương gia kia sao? Hôm qua trên cơ bản là múa không nhìn thấy mặt... Hay nói thật ra thì không chịu nổi cái thứ hàng loại hai như nàng ở đây ăn không ngồi rồi, muốn ném đi, nhưng nếu muốn ném cũng sẽ không nhất định phải gặp mình một lần chứ?

Diệp Ngưng Hoan tuy rằng trong lòng không rõ, nhưng động tác lại nghiêm túc. Với đầu rụt đầu cũng đều bị chém một đao, dù sao nàng không thân thích không bạn bè không quan hệ không lo lắng. Tuy nói nàng rất tiếc cái mạng này, nhưng không phải nàng thì không được sao?

Nàng cũng không phải thần tiên, hỏi thúc cách mấy thì làm được gì? Ngoan ngoan rửa mặt chải đầu thay quần áo, theo người ta đi thẳng đến Liêu Hoa Thai.

Sở Hạo còn đang ở đông các, ngã người trên giường gần cửa sổ. Một thân thường phục màu lam thêu bạc, tóc dài bện thành bốn tết. Chớ có nói bản chất của hắn tương đối tốt, như gấm vừa tối vừa sáng, nhìn kỹ chính là đủ chất sung túc.

Diệp Ngưng Hoan vô cùng thẹn thùng xoay qua, ngoan ngoãn thỉnh an với hắn. Nàng vừa cúi người xuống đã bị Sở Hạo tóm lấy kéo dậy, động tác vừa nhanh vừa đột ngột. Diệp Ngưng Hoan chưa kịp suy nghĩ, thân thể theo bản năng liền phản ứng lại, uốn éo trượt một cái, cực kỳ nhẹ nhàng muốn tránh.

Nàng lập tức cảm thấy không ổn, Sở Hạo này quả nhiên là một tên lão luyện. Tay như khóa sắt siết chặt nàng lại, hai chân nàng dùng sức tránh né lập tức va vào góc giường, đau đến nước mắt ứa ra. Hắn vẫn ngồi đó, gương mặt thoảng chốc đối diện với hắn, chỉ nhìn thấy đôi mắt hắn sâu như đầm tối, đúng là không nhìn ra chút cảm xúc bên trong, thậm chí cũng không có tí dục vọng.

Sở Hạo khẽ nhếch môi, ý cười cũng không đến đáy mắt. Ngoài cười nhưng trong không cười, còn lộ chút u ám. Tay không hề khách khí, sờ loạn ở trên người nàng. Nói thật thì không phải sờ loạn, bởi vì Diệp Ngưng Hoan cảm thấy trên tay hắn giống như cây kim nhỏ. Châm từng mũi lên người nàng đến đau nhức, đến cả xương sườn cũng đau.

Diệp Ngưng Hoan nhất thời kinh hoàng, vốn muốn nhắm mắt giả chết ngàn nghe trăm thuận nhưng cũng không thể nào làm được, bị hắn siết cả người xương cốt lác róc vang lên, bản năng cầu sống khiến thân thể nàng khấn trương. Cả người mềm nhũn đến vô lực. Tiếp theo có ý nghĩ chột lóe trong nháy mắt, rốt cuộc nàng cũng tuột ra khỏi người hắn, quay đầu bỏ chạy như điên.

Sở Hạo sưng sốt một chút, làm như không thể tin được. Phản ứng của hắn cũng không chậm, sau sự ngạc nhiên ngẩn ngừ liền chạy theo ra ngoài. Diệp Ngưng Hoan không chạy được mấy bước đã ngã vào người hắn. Mũi bị va đau ê ẩm, căn bản không đợi nàng trở lại bình thường, khóa sắt lại quấn lấy, kẹp chặt hai chân nàng lại. Đối diện với cặp mắt như đầm đen kia, chẳng qua lúc này lại thấy nhuộm chút ánh sáng.

Lần này Diệp Ngưng Hoan tỉnh táo lại. Điên rồi ư? Càng chạy không phải càng làm cho hắn hưng phấn sao? Phân cao thấp với hắn thật sự là quá ngu ngốc, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, hắn biến thái, càng quấy hắn lại càng hưng bạo. Diệp Ngưng Hoan bất động, chỉ có điều mặt cứng ngắc mà cổ cũng cứng đờ, có làm ra vẻ thẹn thùng cũng không được.

Sở Hạo mặc kệ bộ dạng kia, bây giờ tặng phẩm còn già mồm nói nhằm đàm luận nhân sinh gì nữa? Đã tới đây rồi thì cũng chỉ có một tác dụng. Đúng khẩu vị thì giữ lấy, chán ngấy thì quăng.

Vừa rồi đã kiểm tra xong, nàng không có nội lực, chỉ có mấy chiêu thức vô ích. Vốn không có hăng hái hứng thú gì với nàng, nhưng vừa rồi cả hai giảm bớt lực lui người lại, nàng lại thành công khiến hắn hưng phấn.

Sở Hạo cũng không nói gì, trực tiếp quăng nàng lên giường. Tay hất mấy chướng ngại trên giường xuống đất, Diệp Ngưng Hoan hoảng sợ, đầu óc run lên, cũng không kịp làm ra vẻ e thẹn đáng thương gì, bắt đầu liều mạng đuối chân ra.

Âm thanh phần phật trước kia xộc vào trong đầu, đây thật sự là một tên cầm thú!

Nàng càng đạp mạnh Sở Hạo lại càng hưng phấn, với hắn mà nói còn hơn cả lột y phục, hắn hiển nhiên càng thích thử xem nàng rốt cuộc mềm mại tới cỡ nào, giờ chân nàng lên mạnh mẽ tách ra. Ép tới khi cả người nàng như bị bẻ gãy, vẩy bị vén lên trườn cả mặt Ngưng Hoan, không nhìn thấy gì cả.

Diệp Ngưng Hoan hoàn toàn bị điên, nhắm nạy giả chết cũng không được! Nàng không làm được việc này, mà bây giờ không giả ngu cũng thể. Dưới tình thế cấp bách, hai tay nàng chống dậy vịn người, hai chân dùng sức muốn đạp hắn ra ngoài, cả người ở trên giường xoay một cái, nhưng sức lực hắn quá lớn, Ngưng Hoan phát lực lại quá mạnh, đột nhiên nghe được một tiếng “rắc” của xương cốt vang lên, phần eo liền truyền đến một trận đau nhức.

Sở Hạo cũng nghe được, quá rõ ràng. Tiếp theo liền cảm giác được cả người nàng đều co quắp lại, hắn đưa tay vén cái váy trùm đầy đầu nàng xuống, lộ ra khuôn mặt vằn vện biến dạng, trên mặt không phân biệt nổi nước mắt và mồ hôi, son phấn nát bét, chỗ xanh chỗ đỏ.

“Gãy eo rồi?” Sở Hạo nhíu mày nhìn bộ dáng như quỷ kia của nàng, nhưng mà vốn điểm hấp dẫn hắn cũng không phải mặt. Xinh đẹp thấy nhiều, khiếu thẩm mỹ đã không còn, trên cơ bản cũng rất khó khiến hắn

kinh động. Phỏng chừng là cái bộ dạng không giống người thường này mới khiến hấn để vào mắt. Cho nên mới hao tâm tổn sức hỏi một câu, chỉ là cảm thấy thật sự hồng rồi, còn có điểm đáng tiếc.

Diệp Ngưng Hoan cũng không nói gì được, thắt lưng đau gần chết, nàng cố nén nước mắt, trong lòng hận biết bao! Đã không còn rõ nên hận ai. Sở Hạo là đồ vô lại, nhưng mà Sở Chính Diêu đưa cho hấn. Sở Chính Diêu cũng vô tình, nhưng cũng không phải y cướp đoạt dân nữ, là thúc thúc nàng bán... Nàng không biết nên hận ai, trước mắt bắt đầu biến thành màu đen.

Sở Hạo thấy nàng đau như vậy, giọng gọi người, hấn cũng không có thói quen có người hầu hạ.

Phùng Đào đẩy cửa tiến vào, hấn là thái giám của Sở Hạo từ nhỏ, về sau cùng đi ra.

Phùng Đào thấy Diệp Ngưng Hoan nằm một đống trên giường, lại nhìn Sở Hạo đứng ở cạnh giường thờ ơ nói: “Hình như gãy eo rồi... Gọi người lại đây nhìn một cái.”

Không phải chứ? Phùng Đào sợ hãi, gãy eo còn có thể sống sao? Nếu vậy thì còn trị cái gì nữa? Trực tiếp ném đi cho rồi.

Nhưng nhìn ánh mắt kia của Sở Hạo, dường như rất có hứng thú. Hấn liền đáp một tiếng, cũng không dám đụng tới người trên giường, vội vàng phái người đi tìm lão đại phu trú tại đây.

6. Chương 6: Kết Thúc Vũ Hoa Gãy Cánh [1]

Lúc Diệp Ngưng Hoan mê man tỉnh lại thì phát hiện mình đã về tới trong phòng đông viện Lệ Thủy Các, trên người vẫn mặc áo ngủ xanh biếc. Giường mềm, rèm hoa che nửa, mơ hồ nhìn thấy một góc tấm bình phong, cùng với tấm thảm xanh trên mặt đất, trong không khí còn có mùi đàn hương nhàn nhạt.

Không phải là bãi tha ma, Diệp Ngưng Hoan cảm thấy thật may mắn. Trong phòng còn dọn dẹp sạch sẽ sửa sang như vậy, còn đốt hương... Xem ra nhị thế tổ Sở Hạo kia còn chưa đã ghiền, chuẩn bị chờ nàng ổn rồi thì tiếp tục bề, thật không có nhân tính! Nàng dù có mềm thể nào đi nữa cũng có xương cốt có gân, hấn thật coi nàng là bột nhào à!

Diệp Ngưng Hoan cảm thấy cổ họng khó chịu, cả người cũng đau gần chết, đặc biệt là đau đớn từ eo truyền đến, sự bèn nhọt lúc trước nay đã cùn, thật khó nhịn.

Nàng muốn nói chuyện, nhưng trong cổ họng chỉ phát ra một tiếng kêu nhỏ. Lý Vân từ phía sau tấm bình phong lại đây, trong tay còn cầm ấm trà, tiến đến bên giường hỏi: “Tỉnh rồi, uống nước không?”

“Vân tỷ tỷ ~” Diệp Ngưng Hoan vừa thấy đã vội vàng giẫy dụa ngồi dậy.

Lý Vân thuận tay đặt mấy món đồ lên đầu giường, nhấn cánh tay của nàng nói: “Đừng nhúc nhích, thắt lưng muội bị đau, gân cốt cũng bị trật. Chớ có làm bị thương thêm...”

Diệp Ngưng Hoan “ặc” một tiếng trong cổ họng, ngoan ngoãn nằm thẳng. Vẫn không nhịn được, tự khuyên răn mình phải nhẫn nhịn, cuối cùng vẫn là...

Lý Vân rót trà, hơi nâng đầu nàng, dứt nàng hai muỗng nước, sau mới buông chén nhỏ giọng nói: “Muội ngủ cả ngày, may mà không bị thương xương cốt. Bằng không đời này xong rồi...”

Trong mắt Lý Vân có chút bất đắc dĩ hơi hợt: “Ta biết, tỷ muội của muội đều tìm được chỗ rồi... Nhưng muội cũng không thể không có chí tiến thủ như vậy? Ta lớn hơn muội hai tuổi, nhận một câu ‘tỷ tỷ’ của muội, muội cũng nghe ta một câu, thời gian ai cũng phải đi qua, kẻ hiếu thắng chỉ làm tổn thương bản thân mình.”

Diệp Ngưng Hoan lẳng lặng nhìn nàng ta, thấy khóe mắt nàng ta rơi lệ từng giọt, khiến khuôn mặt nàng ta nhuộm mấy phần bi thương.

Lý Vân thay nàng dịch dịch góc chăn: “Chúng ta đều là người giống nhau, như bông liễu bay đi đâu cũng chẳng biết. Nhà thì nghèo, bán chúng ta cũng không được mấy lượng bạc. Nhan sắc trời sinh, cũng coi như là gắm vóc, mà phải dính lấy đức hạnh không rời. Cùng lắm chẳng qua là được mấy nhà quyền quý nuôi dưỡng để mua vui thôi. Nếu bản thân không cẩn thận thì không ai tiếc mạng nhỏ cho muội! Muội không phải là người không so đo. Đã như vậy thì nghe tỷ tỷ khuyên một câu. Tìm chết là vô nghĩa, thừa dịp lúc này mà hầu hạ cho tốt, cũng không thua thiệt muội. Chỉ cần biết tạo hứng thú biết hầu hạ, sau này cũng có chỗ tốt. Tây viện có một nàng họ Trịnh ở đây đã lâu, có lẽ mấy ngày nay muội đi dạo cũng có nghe thấy, các muội đến trước khi Vương gia mở ân thả người. Cho phòng để ở, đến lúc đó cũng mua vài tiểu nha hoàn, còn không giống chủ tử sao? Bằng tướng mạo tài nghệ, cũng không kém mọi người, sao người ta có thể lẫn lộn đến mức này khiến Vương gia thương cảm? Lấy trứng chọi đá là chuyện kẻ ngốc mới làm. Tục ngữ nói đúng, rèn sắt khi còn nóng, muội là người hiểu chuyện, cẩn thận suy nghĩ nhé?”

Diệp Ngưng Hoan không phải không rõ, nhưng mà vấn đề là hấn nổi điên không chịu nổi mà! Trước đó hấn không phải sủng hạnh đó sao?

Khoan hãy nói nàng lúc nào cũng phải ngẩng mặt lên, chết rồi còn so đo trình liệt cái gì. Mạng cũng không giữ được, nàng cũng không thể lúc nào cũng mạnh mẽ. Thân phận nàng thấp kém, nô tài mà... Nhưng nàng lúc ấy thật sự bối rối, cảm thấy còn quyết liệt hơn cả khi chết!

Lý Vân nói như vậy cũng là có lòng tốt, Diệp Ngưng Hoan cũng không tiện tranh luận gì với nàng ta. Cổ họng ậm ừ đáp mấy tiếng: “Vẫn phải tạ ơn tỷ tỷ đã chăm sóc.”

“Có đói bụng không, có cháo.” Lý Vân cười cười, xoa xoa đầu nàng nói, “Chúng ta đều ở cùng một viện chính là có duyên phận, chăm sóc lẫn nhau cũng là chuyện nên làm.”

Diệp Ngưng Hoan lắc đầu nói: “Không đói bụng đâu, tỷ tỷ dùng chút đi?”

Lý Vân hé miệng cười lắc đầu: “Ta để ở đây, một hồi đói bụng thì ăn?” Nhìn Diệp Ngưng Hoan trên giường, nàng ta thâm thở dài.

Kỳ thật mấy lời này là Tôn quản sự bảo nàng ta nói.

Hôm kia ở Liêu Hoa Thai xảy ra chuyện gì, nàng ta cũng không rõ. Nhưng mà Diệp Ngưng Hoan sau lại bất tỉnh nhân sự được đưa trở về, Phùng công công không cùng lại đây, sắp xếp một nha hoàn qua đây đưa thuốc, kèm thêm chuyển lời. Chỉ nói Diệp Ngưng Hoan bị đau thắt lưng, ước chừng phải nghỉ mấy ngày, phân phó Tôn quản sự bên này thuốc dùng ngoài thì dùng ngoài, thuốc nên uống thì uống, cần phải hầu hạ ổn thỏa.

Tôn quản sự vừa nghe xong nào dám chậm trễ, vội vàng nhìn chăm chăm hầu hạ, cởi quần áo xong, thấy toàn bộ sau thắt lưng Diệp Ngưng Hoan đều tím đen, lại nhìn trên đùi tất cả đều là dấu ngón tay. Nhìn tư thế này giống như là nghịch ý Vương gia, nhưng nghịch ý xong vẫn còn đưa về chấn trị, phỏng chừng là Vương gia thật đúng là xem trọng.

Tôn quản sự hầu hạ ở viện này đã nhiều năm, người lui tới nơi này gặp qua không ít. Vương gia không có hứng thú chơi trò bá vương ngành thượng cung, làm âm ỉ thì ném đi cho xong.

Ở trong mắt Vương gia, mấy người này chơi đùa thế nào? Bóp chết các nàng cũng ngại bắn tay. Vì thế ở trong mắt nhóm nô tài này cũng dần dần có chuyện như vậy, không đáng làm quen hay xem thường các nàng.

Vương gia hứng thú chẳng qua chỉ chừng một tháng, được coi trọng thì cứ ngoan ngoãn nghe lời, Vương gia bình thường cũng sẽ không làm khó. Một số cũng toàn mạng đi ra ngoài, bản thân cũng có thêm thể diện. Nhưng Vương gia cũng không phải kim chủ ngu ngốc coi tiền như rác, đi ra ngoài mà lên mặt nói láo thì cũng chết.

Thỉnh thoảng Tôn quản sự cũng rất đồng tình với các nàng, giống như họ Lâm vừa đi buổi sáng ngày hôm qua, cùng vị này chẳng? Nghe nói muốn đưa đến bên người Công chúa làm nữ nhạc công, hình như rất vui mừng.

Người ngoài nếu nghe đến chuyện cùng đi gả xa đến ngàn dặm ngoài biên giới, ai mà không sợ không hoảng hốt chứ, nhưng đối với các nàng mà nói thì đúng là không còn gì tốt hơn. Sống ở đây, nói không dễ nghe

thì không khác hàng hoá là mấy.

Nhưng mà giống như Diệp Ngưng Hoan, bị thương thành như vậy cũng không bị Vương gia đuổi đi, nhưng bị đập thành như vậy mà còn giữ lại, vậy đã nói rõ hứng thú của Vương gia không giảm.

Tôn quân sự mặc dù không ở trong cung nhưng cũng ở bên người Vương gia đã nhiều năm. Biết rõ tính nết đám vương tôn quý tộc này, cha mẹ sinh con trời sinh tính người người không ai giống ai, có người tốt số có người xấu số. Vương gia chính là loại tốt số, có sức mạnh đi ép buộc người khác cũng không ai dám quản, tính tình rõ ràng, không quan tâm tới thể diện, đừng nói là nô tài, ngay cả chủ tử hần cũng không quản.

Nói trắng ra là, chính là do Hoàng thượng nuông chiều, chỉ cần hần không gây ra rắc rối lớn thì căn bản không ai quản hần.

Xem chủ nhân này, ngay cả Hoàng thượng cũng muốn tránh, điển hình cho kiểu thuận ta thì sống nghịch ta thì chết. Nhóm nô tài ở trong mắt hần không phải như con kiến sao?

Lúc này hần còn có hứng thú, giữ lại nuôi. Tôn quân sự liền cảm thấy, nếu làm tốt thì vị cô nương này lại không có giá trị nhân lực, không làm tốt thì sa hố. Bởi vậy chạy tới thương lượng với Lý Vân, tốt xấu gì các nàng cũng giống nhau, nói tới nói lui thì tương đối lợi hại.

Lý Vân há lại không rõ sự lo lắng của Tôn quân sự, nếu chướng mắt ném đi thì cũng bớt lo. Lại sưng mắt sưng mũi trở về tịnh dưỡng mới phiền toái, thật không rõ sự hứng thú của Vương gia có thể kéo dài được bao lâu, nhưng chỉ còn một ngày thì người này không thể không nhắc tới.

Lý Vân ở đây một tháng, hơn nữa hai ngày trước tổng cộng hầu hạ Vương gia hai lần. Hai lần được không ít lợi ích, mà tây viện có đuổi người đi cũng không phải giả. Nàng ta thấy mấy người Diệp Ngưng Hoan đến, thờ ơ lạnh nhạt, đúng là được Vĩnh Thành Vương phủ dạy dỗ tốt. Chắc là ngày thường cũng nuôi giống như đại tiểu thư cầm y ngọc thực, cho nên mới không rõ phân lượng của mình, từng bước từng bước đều có tâm tư lâu dài.

Mấy người này rốt cuộc là mặt hàng nào nàng ta không xen vào, nhưng nếu Diệp Ngưng Hoan quả thật như vậy, liên lụy tới nàng ta sẽ không ổn. Cho nên thừa dịp Diệp Ngưng Hoan còn chưa tỉnh thì lại đây đổi thành ấn tượng tốt, nhân cơ hội nói mấy lời tâm huyết.

Lý Vân bên này tự mình múc nước cho Diệp Ngưng Hoan xoa xoa, thấy nàng cũng không muốn ăn gì, chắc là thật sự đau đến khó chịu. Lại thay nàng dịch dịch góc chăn cho nàng ngủ, sau một lúc lại giúp nàng đổi thuốc sau thắt lưng, khiến cho Diệp Ngưng Hoan được sủng mà lo. Thật ra thì khi tỉnh lại, chính nàng cũng bình tĩnh. Xem ra vẫn chưa chuẩn bị tâm lý đủ, bĩu môi thì bĩu môi, cho dù hần thích cào da móc tim gan, nàng cũng không chịu?

Tóm lại bây giờ để cho nàng tịnh dưỡng đã chứng minh vẫn còn hứng thú. Trước cứ thuận theo rồi nói sau, trước kia hỏi Lục Vân mấy chỗ miệng cống, còn mấy chuyện liên quan đến khu trồng cây cảnh, khi đó không phải vì cho quen cảnh sao? Ở đây cũng không phải là không có chỗ hở, thứ nàng thiếu chính là thời gian và nguồn tin tức.

Cứ thế Diệp Ngưng Hoan ở trong sương phòng này điều dưỡng chừng ba bốn ngày, sau đó miễn cưỡng có thể xuống giường hoạt động. Nàng có chút thấp tha thấp thỏm, sợ cái tên Vương gia sốt ruột kia biết nàng ổn rồi, lại muốn xách nàng qua khiêu chiến cực hạn của cơ thể.

Nhưng mà không có động tĩnh gì, phỏng chừng là lúc ấy có hứng thú, im ắng xếp móng hai ngày thì ném ra sau đầu.

Như thế càng tốt, thân thể nàng không được thoải mái, nhưng người hầu hạ ở đây chu đáo. Nàng xuống giường có thể hoạt động, khi không thường có hai nha hoàn đến hỏi han ân cần, tránh cho nàng lao động chân tay ảnh hưởng đến thắt lưng.

Như vậy lại qua mấy ngày giống như đại tiểu thư, thật sự là có cảm giác nhớ tới Nhã Nhạc Cư. Chỉ có điều ngày lành không kéo dài lâu, lúc thân thể Diệp Ngưng Hoan dần ổn, Sở Hạo lại phái người đến kêu nàng.

Trong lòng Diệp Ngưng Hoan loạn xạ như rút dây đàn, nhưng mà ngấm lại cũng xứng đáng, lúc ấy có sức đá chân vện eo, phỏng chừng hần muốn quên cũng khó.

Rất sợ gặp hấn, nhưng cũng không thể tránh. Diệp Ngưng Hoan dọc đường đi không ngừng xây dựng lớp phòng ngự trong đầu: mặc kệ một hồi hấn bề như thế nào, cần phải ngàn theo trăm thuận! Người giống như hấn, càng quyết liệt với hấn thì hấn càng mạnh hơn. Chỉ có chướng mắt hấn, không để cho hấn chiếm được. Chiếm được thì cảm giác mới mẻ sẽ giảm mạnh... Ở đây không ai nhìn chăm chăm, đi dạo thế nào cũng không quan, đã là địa lợi (*). Cho nên cửa ải này, Diệp Ngưng Hoan thế nào cũng phải qua!

(*) ý ở đây là một trong ba yếu tố thiên thời – địa lợi – nhân hoà

7. Chương 7: Kết Thúc Vũ Hoa Gãy Cánh [2]

Lúc nàng đến, Sở Hạo đang ngồi đọc sách trong góc, nàng liền chậm rãi thông thả đi qua hành lễ.

Hấn vẫy tay xuống, liếc nàng một cái rồi mở miệng: “Đứng lên đi.”

Khi Diệp Ngưng Hoan đứng dậy, khoe mắt liếc hấn nhưng lại mang theo ý cười, trong lòng thở dài, quý nhân thôi, không xem nô tài là người đã thành thói quen. Nàng lắc đầu trật hông, buồn cười quá chẳng?

Sở Hạo nhìn nàng, không còn cái nhọt đỏ chót trên mặt và son phấn nhìn đến chướng mắt, thật đúng là xinh đẹp.

Khoảng cách gần như vậy, ngay cả lỗ chân lông cũng tìm không thấy một cái. Lúc này da mặt đỏ hồng từ trong ra ngoài, da dẻ như nhuộm châu quang.

Hấn ung dung nói: “Lúc này chỉ tạm coi là mới mẻ, tha cho người.”

“Dạ.” Diệp Ngưng Hoan thành thật đáp lại, kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt.

Sở Hạo hỏi nàng: “Học chiêu thức thế nào? Nhã Nhạc Cư còn dạy cái này không?”

Diệp Ngưng Hoan thở nhẹ một hơi, nói khẽ: “Bẩm Vương gia, có sư phó dạy chút nhu công.”

Hấn uống một hớp trà, rũ mắt nói: “Sư phó nào dạy loại nhu công này?”

Giọng nói không nhanh không chậm, Diệp Ngưng Hoan lại thoáng chốc hiểu ra.

Hấn là người luyện công phu, nhìn ra manh mối trong bước nhảy. Thảo nào lúc trước sờ loạn trên người nàng, là sợ nàng có công phu? Hay là nói, sợ Vĩnh Thành Vương phái mật thám đến?

Nàng thấp đầu, nhẹ giọng nói: “Bẩm Vương gia, nô tì không dám nói xằng múa bậy, nhưng cũng có biết sơ sơ. Tất cả điệu múa đều nhìn rất quen, chỉ là có khi nô tì nhìn rồi nhìn mấy tư thái cũng có thể hóa thành điệu múa.”

Sở Hạo hơi dừng một chút, hắt mắt nhìn nàng: “Nói như vậy, điệu nhảy trước kia là người tự nghĩ ra bước mới?”

Diệp Ngưng Hoan nói: “Trước kia là chiến vũ. Chiến vũ, trận vũ, cổ vũ, đều là từ diễn biến sát phạt mà ra, từ xưa đã có. Nô tì chẳng qua là ăn mặc hoá thành hình chim muông, khác hình người trăm bước, do đó mới sửa một tí.”

Ba mươi sáu đường nguyệt đao của Sương Lăng hoàn toàn là bộ sách võ thuật giang hồ. Mà Sở Hạo thuở nhỏ đã ở trong cung đình, cho dù học công phu thì cũng tìm chính tông danh môn, lấy chính thống đại nội mà giảng dạy, mấy chiêu thức giang hồ hấn không cần thành thạo. Huống hồ tất cả công pháp đều có trăm kiểu mà diễn, mỗi người tự xuất chiêu không trùng.

Diệp Ngưng Hoan chẳng qua là phối hợp đao pháp của Sương Lăng vào trong vũ đạo. Múa và võ có chỗ giống nhau, vốn chính là động gân cốt. Nàng không có nội lực, nhưng lại không thể nói là có người dạy nàng chiêu thức.

Nàng không có tư cách làm mật thám, cũng không muốn cuốn vào trong đấu đá hoàng tộc. Nói cách khác, nàng thật không có cách nào tự do.

Sở Hạo im lặng, nàng lại nói tiếp: “Nô tì hơi thông tài nghệ, trí nhớ cũng coi như đáng kể. Thỉnh thoảng cảm thấy chỉ múa thì đơn giản quá, bởi vậy mới thêm chút mới mẻ.”

“Ồ? Vậy không chỉ là kỹ năng giỏi, mà còn có thể sửa cũ thành mới.” Khi Sở Hạo nói chuyện, mắt liếc ra ngoài cửa sổ, “Người nhìn bộ quyền pháp này xem, có thể biến đổi thành kiểu múa gì?”

Diệp Ngưng Hoan nghe xong ngẩn ra, theo ánh mắt của hắn nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong viện chẳng biết khi nào đã có bốn nam tử, đang đánh quyền đối chiêu rất lộn xộn.

Thử nàng sao?!

Nếu quả thật là người thiên về kỹ năng, khi nhìn thấy nhất định có thể mô phỏng theo mà biến đổi. Cho dù không nhớ được tất cả, nhớ một vài cái cũng đã là hay.

Nếu không thì chính là có người dạy chiêu thức cho nàng, nhào nặn một chút thành vũ đạo. Cho dù nàng không phải mật thám thì cũng bại lộ một phần, Vĩnh Thành Vương qua lại với giang hồ thật không minh bạch! Đến lúc đó, nàng chính là nhân chứng. Chờ Vương gia chán ngấy rồi đuổi nàng đi, căn bản chính là nằm mơ!

Sở Hạo liếc nhìn nét mặt của nàng, bốn người kia căn bản không phải đánh quyền pháp, hoàn toàn không phải môn võ thuật nào cả. Cho dù nàng có học trong đầu thì cũng học không giống.

Nhưng có mấy động tác lặp đi lặp lại, lại bởi vì đánh rất nhanh, nếu không phải là người nhạy cảm với tư thế thì rất khó phân biệt. Nếu nàng thật sự là người thiên về hoà hợp các loại tư thế và vũ đạo thì có thể tìm ra cách biến hoá hơn nữa.

Nàng xem rất nghiêm túc, lúc chuyên chú thì ngũ quan liền trở nên đặc biệt sáng rõ. Hơn nữa hôm nay trời âm mát, mây dày như đang nén một trận mưa, khiến hết thấy trong phòng đều trở nên tối mịt, như thế lại càng làm nàng nổi bật hơn.

Sở Hạo đột nhiên duỗi tay ra, cửa sổ tức thì khép lại. Hắn cười như có như không: “Nhảy đi.”

Hoàn toàn không cho nàng thời gian chuẩn bị.

Diệp Ngưng Hoan thầm thở ra một hơi, nhìn không ra chiêu thức gì, nhưng bởi vì đều luyện công phu, tư thế nam nhân và nữ nhân luyện võ không giống nhau, có luồng dâng trào mạnh mẽ. Nàng ghi nhớ vài động tác, cộng thêm bay nhẹ mấy bước, phỏng chừng có thể hợp thành nét đẹp oai phong.

Nàng lui lại mấy bước, vung tay áo định nhảy.

Sở Hạo lại không nhanh không chậm nói: “Cởi quần áo ra nhảy.”

“...”

Diệp Ngưng Hoan nhìn môi mỏng hắn khẽ mở, lời nói thì hơi hột, tư thái còn đang tạo nhã uống trà. Thật muốn xông qua hắt bàn lò (*) đập lên đầu hắn! Nhưng những gì được giáo huấn trước kia vẫn còn mới mẻ, hướng hồ hắn hiện tại rõ ràng đang hoài nghi nàng là mật thám, không nhìn ra chẳng phải rất ngu sao? Cứ phân cao thấp thì không còn dễ dàng như vậy.

(*) bàn lò: bàn nhỏ đặt trên giường lò

Thảo nào vừa mới đến thì hắn liền nói cái gì mà cho người thêm chút mới mẻ...

Nhưng mà... Đây thật sự là làm khó người khác, da mặt nàng có dày đi nữa cũng không chịu nổi. Do dự mà vê góc áo, lén liếc nhìn hắn, nhìn không ra hắn đang có biểu cảm gì, cũng không có triệu chứng động dục. Nghĩ rằng nếu không thì nói chút lời êm ái chẳng hạn.

Nàng đang chần chừ, Sở Hạo thấy chán, vác hai chân dài lên cạnh giường, liếc nàng: “Đừng chờ ta đá người.”

Hắn đã nói như vậy, Diệp Ngưng Hoan đương nhiên không ngu xuẩn đến mức chờ người ta đến đá rồi lại thỏa hiệp, đành cắn răng một cái, lúc này bắt đầu cởi y phục ra. Tay hơn run, mặt cũng ngẹn đến tím

ngắt, đôi mắt cũng đỏ lên. Nàng không rơi nước mắt, trước kia có một lần bị bệnh, nước mắt gì cũng đã khóc cạn, rồi không còn khóc được nữa.

Nàng giữ lại lớp áo lót, thật sự không xuống tay được, cũng không biết là có phải ảnh hưởng tâm lý hay không, thất lưng lại bắt đầu đau âm ỉ. Nàng ngồi xổm xuống cởi trường sa ra. Cũng không chờ Sở Hạo mở miệng, nàng đã trực tiếp tung bước nhảy!

Chỉ sót ruột sợ hấn hỏi, sao ngươi lại không cởi? Dù sao hấn cũng chưa nói cởi sạch!

Trường sa của Diệp Ngưng Hoan tung lên, y sa dài ba trượng phối hợp quần lầy, trong nháy mắt như tầng tầng lớp lớp sóng nước uốn lượn trong tay nàng, mỗi một tác đều bày ra, êm ái như sương mù, lại tản ra không thấm. Nàng vặn eo một cái, vòng quanh lư hương phi bốn năm bước, tiếp theo tung tay hất chân, phía sau lưng hạ xuống, giống như trước mặt có người vung quyền đánh tới, suýt nữa thì vặn eo đến đau.

Giống động tác vừa rồi như đúc. Chẳng qua là do nàng thi triển, toàn bộ đều thay đổi ý nghĩa.

Đó là sự uyển chuyển, nhỏ nhắn mềm mại, linh hoạt, cho dù mặc áo lót trắng thuần không lộ thân, nhưng vẫn thi triển hết vẻ quyền rũ kia.

Vặn một bên vai, tay trở về đỉnh. Hoàn toàn là nàng tự hư cấu nghĩ ra một kẻ địch đang đuổi theo nàng. Trong căn phòng nhỏ nhỏ, điệu múa của Diệp Ngưng Hoan tung bay, hoàn toàn không cần mượn vũ y rườm rà hay bày ra tư thế nhanh nhẹn, thân thể trơn như người cá, vải sa uốn lượn quanh thân nàng, kèm thêm bím tóc của nàng cũng đã nhảy như bướm, cả người vô cùng rực rỡ!

Khi thì nàng vòng ra sau tấm bình phong, khi thì lại dao động tới trước mặt. Cái bàn là vật trang trí, đều trở thành phụ trợ cho nàng. Nàng thỉnh thoảng còn ngâm nga tiểu khúc, dường như muốn hoà mình hoàn toàn vào trong vũ đạo.

Cái gì gọi là đẹp, Sở Hạo đột nhiên tỉnh ngộ. Sở Hạo nhìn mà ngây người, hoàn toàn không tính toán chuyện vừa rồi nàng chui qua lỗ hồng trong lời nói của hấn, không cởi sạch ra nhảy. Nhìn hai má của nàng đỏ mỗ hôi hơi óng ánh, bất giác cơ thể của hấn như có luồng điện chạy qua.

Cho đến khi nàng xoay tới bên người, hấn đưa cánh tay ôm lấy. Thân mình hơi nóng của Diệp Ngưng Hoan kia liên tục tiếp xoay vào trong lòng hấn.

Sở Hạo cong khóe môi, vẫn rõ ràng như vậy. Ngựa quen đường cũ liền thò tay vào trong áo lót của nàng, mặt cũng dán về phía nàng, hôn lên cổ nàng. Nói thật ra thì, hấn đang cần!

Thân thể tức thì cứng ngắc, Diệp Ngưng Hoan mạnh mẽ ngăn chặn huyết khí cuộn cuộn từ trong ngực tràn ra, lại khiến lệ nhanh chóng trào ra từ hốc mắt.

Nàng không phải khóc cho trình tiết của mình, đã thấp kém đến mức này, mạng còn không ở trong tay mình, cái thứ trình tiết này đã không còn đáng để nàng rơi nước mắt.

Chẳng qua là nàng nghĩ tới khuôn mặt kia, luôn mỉm cười ấm áp trong cảnh trời quang mây tạnh.

Là người cho nàng hi vọng hiền thê lương mẫu, lại nghiền nát một chút hi vọng này. Quả đúng như lời Lý Vân, các nàng được nuôi lớn trong cấm y ngọc thực, nhưng cũng không phải là danh môn khuê tú. Hai chữ đức hạnh, các nàng đã không còn tư cách nói.

Lúc Diệp Ngưng Hoan trở về đã là chạng vạng, hai cái đùi cũng không đi nổi nữa, thật khiến cho người ta đau nhức như bổ ra.

Sở Hạo cảm tình con chó nên mới thích cắn đủ kiểu. Hơn nữa còn thích quần lầy người, thật sự là biến thái! Diệp Ngưng Hoan thầm mắng hấn một vạn tám ngàn lần!

Nhưng Tôn quân sự rõ ràng lại thở phào một hơi, qua lần này hiển nhiên Vương gia rất hài lòng. Người đưa Diệp Ngưng Hoan trở về cũng cười híp mắt, cũng rất khách khí với nàng.

Nàng ta sai Lục Vân Lục Khởi qua hầu hạ Diệp Ngưng Hoan rửa mặt, lại dựa theo quy củ trước giờ sắc một chén thuốc cho Diệp Ngưng Hoan. Người ở đây không tư cách sinh con cho Vương gia, đều phải nhìn chăm chăm họ uống thuốc.

Chuẩn bị nước xong, Diệp Ngưng Hoan nói hết lời Lục Vân Lục Khởi mới ra ngoài trước, thật sự không muốn khiến cho người ta thấy. Nàng nhẹ nhàng nhếch miệng miễn cưỡng bước vào thùng nước, ngâm trong nước ấm, cảm thấy xương cốt cũng nhanh chóng thả lỏng.

Diệp Ngưng Hoan chậm rãi rửa sạch mấy chỗ không thoải mái trên người, vừa chà vừa đau, lại vẩy nước lên trên mặt, ngăn chặn sự xúc động muốn khóc kia. Đang lúc mệt mỏi thì nghe thấy Lục Khởi bên ngoài nói: “Diệp cô nương, ta mang thuốc vào nhé?”

Diệp Ngưng Hoan biết rõ là cái gì, vớ lấy một chiếc khăn lớn trùm thân thể lại, mở miệng nói: “Tỷ tỷ vào đi.”

Uống thuốc rất thoải mái, Lục Khởi tỏ vẻ rất vừa lòng với việc này, đứng ở bên cạnh nói: “Tối hôm nay phòng bếp sẽ thêm đồ ăn, có muốn ăn món gì đặc biệt thì nói cho bọn họ, đều có thể làm.”

Ta muốn tên Sở Hạo vĩnh viễn đuổi thành món nhậu có được không? Diệp Ngưng Hoan oán thăm, nhưng trên mặt vẫn cứ vui vẻ: “Làm món gì cũng được, một hồi làm phiền gọi Vân tỷ tỷ đến, trước... Ta cũng nên mời...”

Trong lòng lại nổi lên chán ghét, nhưng nàng nghèo như vậy nên đành chịu. Muốn mời khách thì phải lấy da thịt ra đổi! Mặc kệ nói thế nào, từng ăn một bữa của Lý Vân, lại chăm sóc một lần, cũng nên mời đáp lễ lại.

Buổi tối Lý Vân nhận lời mà đến, Lý Vân thấy nàng cuối cùng cũng phấn khởi, hẳn là sẽ không làm phiền người khác nữa, trong lòng cũng có chút an tâm. Hai người nói đông nói tây một lát, Lý Vân liền cáo từ trở về phòng.

Lần này Diệp Ngưng Hoan được ban thưởng một bộ trang sức bằng vàng, hai cuộn vải lụa, một cuộn vải gấm. Bộ trang sức này có một cây trâm lớn, bốn cây trâm cổ định, một đôi khuyên tai cộng thêm hai chiếc vòng tay. Chất lượng đều tốt, còn rất nặng.

Nếu hẳn đã tặng quà thịnh soạn như vậy, phỏng chừng hẳn có cả núi vàng cũng không chừng. Lý Vân tuy rằng ăn vận giàu sang, nhưng trên đầu chỉ cài vài cây trâm.

Đúng là lần này Diệp Ngưng Hoan nhảy đẹp nên người cũng đẹp theo, liền tốn kém một phen.

Lúc mang tặng phẩm tới Lục Vân nói với nàng, trong viện này có tài y, có thể mang vải đến cho bọn họ cắt rọc, bản vẽ dùng cái có sẵn cũng được, muốn thêm cái gì mới thì nói với bọn họ cũng chẳng sao. Dù sao Vương gia thưởng, tốt nhất là chờ đến lúc Vương gia gọi nàng tới thì mặc thử, để Vương gia nhìn cũng phần chần.

Trước kia khi không có gì, cũng không biết ở đây có may vá sẵn, có thể nói cuộc sống đều đầy đủ mọi thứ nha.

Vậy rõ ràng không phải là giống Lý Vân nói là ở tạm, hiển nhiên là lấy viện này làm phủ?

Đông Lâm Vương phủ hiện giờ ở Đông Lâm lục quận, là phủ thứ ở kinh thành. Ở trên phố Tĩnh Hải, là khu vực tuyệt hảo ở kinh thành. Nhưng Tĩnh Viên này ở ngoài Vũ Xương Môn, hẳn lấy viện này làm phủ, hoặc là thật sự là một kẻ mê muội tửu sắc chỉ biết hưởng lạc, hoặc là tránh tai mắt người khác.

Diệp Ngưng Hoan lúc này tất nhiên cái gì cũng đều đáp ứng, tức thì mang vải sang may vũ y. Vương gia không phải là xem trọng điểm ấy của nàng sao?

Chớp mắt một cái đã đến tháng sáu, bước vào thời tiết ngày hè nóng bức. Ưu thế của Tĩnh Viên này liền biểu hiện ra ngoài, dựa vào việc gần sông, cảnh nhiều phòng lại rộng rãi, Diệp Ngưng Hoan thật đúng là không có cái loại cảm giác nóng này.

Sau mấy ngày, Sở Hạo không đến tìm nàng nữa, hơn nữa nô tài ở đây sớm đã thành thói quen qua lại, cũng không bởi vì nàng được sủng hạnh nhất thời mà như ruồi nhặng bu mùi hôi. Ngày nào cũng như vậy, đưa không ít đồ cho người, nhưng cũng không quá nhiệt tình nói chuyện với người, đây cũng là cách sinh tồn.

Lý Vân cũng giống vậy, hai người ở cùng một viện. Lý Vân cũng không hỏi nàng mỗi ngày đi dạo ở đâu, nàng cũng không hỏi, tự mà hiểu ngầm.

Mấy ngày này, Diệp Ngưng Hoan xem như hoàn toàn quen thuộc với Tịnh Viên. Ngoại trừ Nhạc Tư Trai không thể tiếp cận ra, những chỗ khác có chức vụ gì, cấp lớp nhân thủ, bao nhiêu trạm gác, nàng đều quan sát một chút.

Nước ở đây thông với Hà Cừ và Huệ Cừ ở kinh thành, ra ngoại thành tới Đông Sơn. Chủ yếu có vài cái cửa sông, cửa suối thông ra con kênh ở viên ngoại.

Viện này hai cửa nam bắc, cửa bắc thường đóng. Cửa nam có thị vệ thay phiên túc trực, ra vào đều cần phải có phù tiết, muốn giả dạng ra ngoài cần bản không đùa, hơn nữa bên ngoài nhất định còn có người canh giữ. Kinh thành dưới chân thiên tử, vốn canh giữ tầng tầng lớp lớp, mà Tịnh Viên này lại là lâm viên của dòng họ hoàng thất, tuyệt đối không thể lơ lỏng nửa phần.

Diệp Ngưng Hoan mặc dù cũng gặp gỡ qua vài tiểu mỹ nhân ở mấy viện khác, nhưng chẳng qua chỉ quen biết sơ sơ, Diệp Ngưng Hoan cũng không tiện bấu víu quan hệ để moi tin tức.

Nhìn tới nhìn lui, duy nhất chỉ có thể chạy trốn bằng đường thủy, mượn sông suối ra đập nước.

Nàng thuở nhỏ luyện múa, luyện hơi là thứ cơ bản hàng đầu, bằng không nhảy hỗn hển thì dễ coi chỗ nào? Cho nên nàng có thể nín thở, kỹ thuật bơi lội cũng rất tốt.

Chỉ có điều nước ở đây rất xiết, phồng chừng cũng phủ lưới sắt linh tinh gì đó để phòng có người hoặc thú chui vào, nhưng nếu qua một thời gian dài, ngâm lâu trong nước, loại lưới này không chừng có thể dễ dàng phá hư.

Diệp Ngưng Hoan luôn cẩn thận quan sát nghe ngóng sinh hoạt các nơi để chuẩn bị cho chuyện sau này. Bản thân nàng không có tiền, trang sức Vương gia thường cũng không thể dùng, đi ra ngoài chỉ có thể tìm chỗ đổi tiền.

Từ năm năm tuổi, nàng chưa từng sinh sống ở bên ngoài, có khi giấu lại cũng sợ thật. Nhưng mà so với ở đây mặc cho người ta chà đạp, không chừng ngày nào đó không thoải mái lại vứt cho người khác, hoặc là nghĩ ra cách hưởng lạc gì bí ố hơn. Sự dơ bẩn trong cung vàng điện ngọc này, mấy năm nay còn chưa thấy rõ sao? Chỉ cần nghĩ đến mấy thứ này thì sợ hãi chẳng đáng là gì.

Cái gì mà cho người đi ra ngoài? Cái loại chuyện hoang đường này Diệp Ngưng Hoan nghe như là tú bà lừa gạt cô nương không tình nguyện.

Nàng mỗi ngày phải luyện cơ thể mấy canh giờ, thứ nhất là để thân thể khỏe mạnh không được gầy yếu. Thứ hai cũng là cho mọi người biết, nàng vẫn luôn tâm niệm nịnh bợ lấy lòng Đông Lâm Vương.

Sau đó thì đi tản bộ, từ lúc tới đây nàng chỉ thích tản bộ, không ai có chút nghi ngờ.

Tối mừng bốn tháng sáu, Liêu Hoa Thai bên kia đến chuyển lời, buổi tối nàng thị tẩm.

Diệp Ngưng Hoan ăn tối xong, rửa mặt chải đầu trang điểm một phen rồi đi theo.

Lần này qua Sở Hạo không ở đây, Diệp Ngưng Hoan lại thấy lúc mình vừa vào thì có nữ nhân ngồi liễn của Sở Hạo rời khỏi Lệ Thủy Các. Trước kia vẫn chưa gặp qua, hôm nay nhìn gần thì càng xác định quả nhiên là mỹ lệ.

Nha hoàn trong phòng nét mặt ai nấy đều vô cùng cung kính dè dặt, hơn nữa miệng còn gọi bà ta là Thụy Đại cô cô.

Bà ta chừng bốn mươi tuổi, mặt dài dáng người cao gầy, xương gò má có hơi nhô lên. Búi một kiểu bao hoa kẻ đơn giản, chỉ cài một cây trâm ngọc. Mặc áo xanh đậm tay áo hẹp, bên dưới là váy bó mà đen, lộ ra vẻ tinh tế nhanh nhẹn. Trên mặt trang điểm nhạt, xem ra lúc còn trẻ cũng không tệ.

Lúc Diệp Ngưng Hoan tới lầu phía đông của Liêu Hoa Thai thì đã thấp đèn, Thụy Đại cô cô đang ở bên kia sai bảo tiểu nha hoàn đổi đèn.

Quay mắt nhìn thấy Diệp Ngưng Hoan, bà liền đi tới gật gật đầu, vẻ mặt có chút lạnh nhạt: “Cô nương đi theo bọn nha hoàn tẩm trước rồi đi thẳng đến tẩm sương.”

Lúc tới đã tẩm rồi, giờ còn tẩm nữa hả?

Chỉ có điều nàng cũng không cự tuyệt, ngoan ngoãn đi theo, trước mặt bao nhiêu người lại tắm một lần nữa. Thấy một nha hoàn trong đó muốn cởi y phục và trâm cài tóc của nàng xuống, Diệp Ngưng Hoan không hiểu rõ tình hình, vội vàng gọi nàng ta: “Tỷ tỷ...”

“Một hồi cô nương đổi áo ngủ nhé? Tắm xong, đợi cô nương hầu hạ xong lại thay.”

Tuy là nói khẽ lại chậm, nhưng lại có sự kiên định không thể nghi ngờ, khiến cho câu “Hay là không cần tắm” kia của Diệp Ngưng Hoan vội nuốt trở vào.

Cái gì còn phải mặc đồ hần thưởng cho hần phần chán hả, khổn kiếp! Hần thích nhìn người ta không mặc quần áo.

Đừng để đến mức không cho nàng đi chứ? Nàng nghèo mà, trâm cài là một khối vàng to đấy!

Phiền nào thì cũng là phiền nào, cũng không nói được gì. Áo ngủ mỏng hay không mặc gì đều giống nhau, đại biến thái!

8. Chương 8: Kết Thúc Vũ Hoa Gãy Cánh [3]

Diệp Ngưng Hoan nhắc mây tiến vào trong rèm, bước lên trên bậc rồi nằm xuống.

Thân thể hơi lạnh, viện này lại rất hút nóng, nắng gắt cũng được tán cây chắn lại, ánh mặt trời cũng không chói nhiều, thời tiết nóng đều được hồ nước hấp thụ, nay cảm thấy tắm sương này càng thêm mát mẻ. Đây là lần đầu nàng đến đây, giường lớn khắc hoa, bề ngoài chạm khắc ngà voi nạm vàng, trên giường còn bày gậy như ý (1), đèn sậy mùa đông, cách cửa sổ có một cái sập lớn làm bằng gỗ cây tử đàn, cạnh cửa bày tám tấm bình phong tử đàn dựng thẳng, chạm trổ bồ đào, vẽ cảnh sơn thủy.

(1) gậy như ý: là vật đại diện cho quyền lực mà ngày xưa các vị quan lại vua chúa luôn sở hữu, rất quan trọng trong phong thủy, chuyên dùng để củng cố địa vị và quyền lực, chống lại kẻ tiểu nhân; tăng thêm công danh, uy quyền, sự tôn nghiêm cho người sở hữu.

Chăn rất mỏng, bởi vì tiết trời vào hạ đều thay đổi, nàng có hơi run.

Vẫn không có ai lại đây, Diệp Ngưng Hoan mơ mơ màng màng ngủ một giấc. Lúc lơ mơ tỉnh dậy, nàng cũng không biết là giờ nào, chỉ đang suy nghĩ có nên vén rèm lên nhìn một chút không. Đột nhiên thấy bóng người vụt qua một cái, Sở Hạo liền vào trong. Hần mặc một bộ trung y hoa văn trắng hơi cũ, tóc dài xoắn xuống, còn hơi ướt.

Ánh mắt của nàng vừa vận đối diện với hần, mang theo chút lim dim, nhất thời cũng quên mất phải ra vẻ thẹn thùng.

Cũng không biết là bởi vì ánh sáng tối mờ hay là vì hần không nổi điên, Diệp Ngưng Hoan cảm thấy hần thật có phong thái như vàng trắng cô độc sao lạnh.

Đồng tử vẫn rõ ràng như vậy, ánh mắt như đầm nước gợn sóng không sợ hãi. Về mặt bình tĩnh, thậm chí là có phần ôn tồn. Mũi cao thẳng, môi mỏng. Khóe môi khẽ cong, giống như đang cười, chỉ là nụ cười ấy chỉ hơi hợt dừng ở khóe môi, tuyệt đối không có nửa điểm tiếp tục căng ra.

Diệp Ngưng Hoan nhất thời sửng sốt, không thu lại ánh mắt, cứ như vậy mà trừng hần. Hần đứng ở bên giường, cũng không trở thành sắc quỷ bám vào người, cũng trừng nàng như thế. Không ai lên tiếng, Ngưng Hoan cảm thấy nhiệt độ không khí đột nhiên giảm xuống. Không biết vì sao, thế nhưng mà sợ run cả người.

Nàng run rẩy mấy cái, ánh mắt tán loạn, bởi vậy cắt ngang sự đối mặt của hai người vào lúc này.

Diệp Ngưng Hoan đột nhiên cảm thấy vô cùng lúng túng, thân thể không tự chủ được mà lui vào trong. Hần nghiêng người tiến vào, rõ ràng đôi mắt hần không có độ ấm cũng không có cảm xúc, nhưng lại như câu hồn, làm cho cả người Diệp Ngưng Hoan run lên.

Sở Hạo thành công khiến nàng kinh hoàng, nàng tức giận mắng trong lòng nhưng không dám biểu hiện ra ngoài. Đành phải hoàn hồn ra sức tỏ vẻ thẹn thùng, dùng giọng điệu hờn dỗi mà gọi: “Điện hạ ~”

Mây hấn hơi cau lại, phỏng chừng là đang rất ghê tởm.

Sở Hạo duỗi tay ra xốc tấm chăn mỏng trên người nàng, rèm chưa buông xuống, bên ngoài lại phản chiếu ánh sáng. Cứ thế khiến cảnh sắc nơi đây trở nên kiều diễm.

Hắn lại dùng ánh mắt nghiêm hàng, Diệp Ngưng Hoan cảm thấy hấn lập tức từ dáng ngọc biến thành cầm thú. Không chán, nàng càng thấy lạnh, nổi hết cả da gà.

Sở Hạo giữ hai bên mặt nàng lắc qua lắc lại, lông mày càng nhíu chặt hơn, nói không hề khách khí: “Lại nổi cái nhọt lớn đến chán, lột da của nàng ra bây giờ!”

Diệp Ngưng Hoan không nói gì, mắt cũng thật quá tốt đi? Ánh sáng tối mờ như vậy mà cũng có thể nhìn ra. Nàng bị muỗi chích, trên cổ có một cái nhọt đỏ. Nhưng mà nàng cũng chỉ là món đồ tiêu khiển của hấn thôi. Hấn coi trọng xương cốt này da dẻ này, ảnh hưởng mỹ quan thì hấn không thoải mái.

Nhưng ở đây là vườn nha, cây nhiều thì côn trùng cũng nhiều nha, hơn nữa nàng thích lên núi lội nước, xách túi hương ngải (2) theo cũng không có tác dụng.

(2) cây ngải hoa vàng phơi khô, đốt lấy khói hun có tác dụng xua đuổi muỗi

Đừng nói trên núi hay bờ nước, có khi côn trùng cũng có thể từ mắt rèm mà chui vào, nàng lại không có ai bên cạnh cầm phất trần đuổi cho nàng, lại không thể dùng huân hương cả ngày...

“Dạ...” Suy nghĩ đã đời, nhưng Diệp Ngưng Hoan cũng chỉ có thể đáp một chữ này, không tự chủ được mà sờ sờ cổ mình, có hơi ngứa, muốn gãi nhưng không dám.

Da ở trên người nàng, nhưng hấn lại coi trọng như là của hấn, thật là khó chịu mà!

Sở Hạo đưa cánh tay ôm nàng, một lọn tóc dài cọ qua cổ nàng ngứa ngứa, vốn nổi nhọt đã ngứa, lúc này lại còn cọ vào, nhẹn không được càng ngứa thêm khó chịu.

Hô hấp cách gần như vậy, nhịp tim cũng có thể nghe thấy. Diệp Ngưng Hoan vẫn không muốn nhắm mắt lại, đây là hiện thực của nàng, không tránh né mới kiên định được.

Thân thể giống như kim châm, rét lạnh đến nghiêng trời lệch đất. Từ trong ra ngoài đều bị găm nhám, mỗi một sợi thần kinh đều đang run lên. Lạnh đến ngứa ran, cóng đến phát đau.

Rõ ràng là tháng sáu, lại khiến nàng rét tận xương.

Hấn nhiệt tình như lửa, sức lực đến đây căn bản không đáng quan tâm, dù sao cũng là cách tự làm bản thân cao hứng. Nhưng không thể mang đến chút ấm áp cho nàng, nàng chỉ có thể ra sức phối hợp với hấn, lúc này nàng phải bảo vệ sự thấp kém sau lưng mình. Nhưng rét lạnh vẫn xâm nhập, giống như vô số nhũ băng không chút lưu tình mà đâm vào, xuyên thấu làn da đâm vào tim nàng. Không theo kịp tiết tấu của hấn, cuối cùng chỉ thành một món đồ chơi của hấn, thứ Diệp Ngưng Hoan nhắm nháp được cũng chỉ là đau đến kéo dài không dứt.

Hấn ôm chặt nàng, dục vọng thân thể sôi sục trào dâng. Thân thể nàng mềm mại mà dẻo dai, trắng mịn mà nóng bỏng. Vừa mềm vừa dẻo, nhưng lại khiến hấn không tự chủ được mà trở nên xuất thần.

Diệp Ngưng Hoan dần dần cảm thấy ngột thở, trước mắt bắt đầu biến thành màu đen. Thật sự nhẹn không được muốn đẩy hấn ra. Nhưng hấn bắt lấy hai tay của nàng, như là hận không thể khảm nàng vào trong thân thể mới bằng lòng! Tinh thần Diệp Ngưng Hoan có hơi không rõ ràng lắm, cũng không biết trải qua bao lâu, nàng mới lơ mơ phục hồi tinh thần lại.

Hấn vẫn ôm nàng thật chặt, trán nàng tựa vào vai hấn. Thân thể đã thả lỏng, lại vẫn không chịu buông nàng ra. Diệp Ngưng Hoan lại nhẹn không được muốn đẩy hấn ra, lại bị hấn siết càng chặt hơn, đè thấp một câu: “Đừng nhúc nhích.”

Đó là âm thanh mang theo vẻ chán chường biếng nhác, Diệp Ngưng Hoan không dám cử động nữa, cứ để hần quần như vậy thật là khó chịu mà, còn buồn hơn nữa là bầu không khí tất cả đều là mùi vị khiến người ta khó chịu như vậy.

Một lát sau, Diệp Ngưng Hoan nghe được tiếng hít thở nặng nề đều đặn của hần. Nhưng nàng bất luận thế nào cũng không ngủ được... Trên người đau không nói, nàng còn sầu muốn chết. Hần không nắm tay nàng nữa, mà toàn bộ đều quần lấy nàng, khiến hai cánh tay nàng gập lại rất khó chịu.

Rèm vẫn còn nửa che, đèn còn đốt. Diệp Ngưng Hoan nhìn xuyên qua rèm, thấy sau góc tấm bình phong hình như có bóng người lay động, lập tức sắc mặt như thiêu đốt, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Hần đang ngủ, còn lấy nàng làm gối. Nếu nàng muốn đẩy hần ra phỏng chừng phải rứt người lại.

Chịu không nổi, chịu không nổi. Mỗi một sợi thần kinh trên người đều đang gào thét sự nhân từ trong đầu nàng, thúc giục nàng nhanh chóng chạy trốn. Chết ở bên ngoài còn tốt hơn thế này!

Lại im lặng nấu dầu chừng nửa canh giờ, cánh tay Sở Hạo đột nhiên siết lại, rõ ràng là ngủ!

Hần hơi cúi người, cúi đầu xem xét, đối diện với đôi mắt thoát nhìn uơnh ướt của Diệp Ngưng Hoan, khóe mắt hơi đỏ, nhưng lại không giống như là khóc. Hần im lặng nửa khắc, nghiêng người xuống giường, lại hất tay xuống, che hết rèm lại.

Diệp Ngưng Hoan như trút được gánh nặng, thở ra một hơi. Rèm rũ xuống, giống như bị lớp vải vô hình bao vây, cho nàng sự an ủi nho nhỏ. Cho dù nàng có thấp kém cũng không dám, cũng không có tư cách bày ra nửa phần tôn nghiêm trước mặt quý nhân. Nhưng nàng vẫn hi vọng, có thể có một cái góc nhỏ như vậy, có xấu xí thối rữa thế nào cũng chỉ có nàng xem.

Trên bàn còn để đèn, ánh sáng cách rèm lơ lửng, mấy món trang sức ngọc trai vàng ròng ở đầu giường còn đang chớp, tầng tầng lớp lớp chói lọi. Nàng cũng giãy dụa ngồi dậy, tìm áo ngủ trong đồng lộn xộn, phỏng chừng một hồi sẽ có người đến đuổi nàng đi. Tuy rằng mặc áo ngủ mỏng hay không mặc đều như nhau, nhưng dù sao cũng nhiều hơn một lớp.

Nàng sờ sờ, đột nhiên nhìn thấy trên giường có nhiều vết máu lấm tẩm! Thoáng chốc sửng sốt, lại nhìn giữa hai chân mình, mơ hồ nhìn thấy có máu từ từ chảy ra, sẽ không phải là cái đó chứ? Chưa tới ngày mà, hơn nữa trước đó cũng không có cảm giác gì!

Da đầu Diệp Ngưng Hoan tê rần, chuyện đầu tiên nghĩ đến không phải là cơ thể mình hỏng rồi, mà là nghĩ đến chuyện quý nhân nhiều hơn, trước đó cắn hết mấy cái nhọt trên người mình, muốn lột cả da ra, một hồi nhìn đến chỗ này, không biết sẽ trừng phạt nàng thế nào.

Trong lòng nàng đã buồn lại thêm buồn, nằm trên giường chỉ cảm thấy quáng mắt, lại có máu nhiều xuống giường, đưa tay lên sờ mới phát hiện là mình chảy máu mũi... Thật đáng ghét, chảy máu trong lúc thị tẩm không biết có thể khiến hần gớm ghét hay không. Chỉ mong đêm nay mau chấm dứt đi, có người nhanh chóng đến dẫn nàng đi, trở về trước rồi nói sau.

Nhưng mà xui xẻo vậy, đang lúc nằm ở trên giường đầm đìa máu mũi, Sở Hạo lại vén rèm vào.

Diệp Ngưng Hoan cứng cổ trừng hần, không chỉ là cổ, cả người đều cứng. Thế nào lại không nghe thấy tiếng bước chân của hần, chẳng những không nghe, nàng còn bày ra tư thế tếu táo khó coi.

Hần quần một chiếc áo choàng, khi ánh mắt kia nhìn thấy nàng thì có chút cổ quái, mặt Diệp Ngưng Hoan tím tái vụn vụn như một cái bánh nướng.

“Có thể là nóng, nóng trong người...” Diệp Ngưng Hoan phá vỡ sự yên lặng, chậm rãi ngồi dậy, từ từ kéo chiếc chăn mỏng phủ lên trên người. Máu mũi thì có thể giải thích, nhưng cái tư thế kia giải thích thế nào, nàng không thể giải thích, cho nên đành phải không giải thích.

Sở Hạo cũng chưa hỏi gì, cho người dẫn nàng đi tắm, Diệp Ngưng Hoan bọc áo lụa lết đi, không phải nàng kỳ lạ như vậy, thật sự là trên người không có chỗ nào không đau.

Giống như nghe thấy tiếng cười, nàng lén quay mắt lại thấy hần cầm quyển sách ngồi trên giường bình tĩnh như nước. Bên cạnh đã có mấy người đến dọn giường. Nghĩ đến chuyện trên giường dính cái gì đó, Diệp

Ngưng Hoan càng cảm thấy cả người đau thêm, vừa thị tẩm còn có thể vừa chảy máu mũi, nếu nàng nghe thấy mấy thứ này nhất định sẽ cười to. Không sao cả, dù sao không trừng phạt nàng là được. Nàng cũng không muốn trước khi chạy trốn lại bị thương, đến lúc đó không có thể lực tốt cũng không thành!

Dẫn đến chỗ tắm trong tịnh phòng trước chỗ thị tẩm, lần này không có cách nào khác để từ chối nha hoàn đến gần, cái thân xanh tím của nàng cũng tránh không được người ta. Lúc tắm mới phát hiện, thật sự không phải là đến tháng, mà là nóng như thiêu như đốt mới chảy máu, kể cả máu mũi cũng vô gộp vui.

Nàng ngửa đầu, ngâm mình trong nước ấm, không bao lâu thì Thụy Đại cô cô liền dẫn năm nữ nhân ôm một cái hộp vuông vào, Thụy Đại cô cô nói: “Cô nương, vừa rồi nha hoàn nói trên người cô nương không được tự nhiên? Cho vị này xem cô nương một chút được không?”

“Cảm tạ Đại cô cô.” Diệp Ngưng Hoan nghe xong thì vô cùng xấu hổ, nhưng mà không có cách nào.

Thân da này là Sở Hạo coi trọng, hấn giầy vò thế nào chả được. Dù sao hấn còn hứng thú một ngày thì còn có người giữ hộ cho hấn một ngày...

Tuy rằng xấu hổ, nhưng nhìn một chút cũng tốt. Đỡ phải khiến hấn giầy vò ra bệnh gì, đến lúc đó nếu thật có thể chạy ra ngoài cũng sống không được hai ngày đã mệt chết.

9. Chương 9: Kết Thúc Vũ Hoa Gãy Cánh [4]

Lúc trở lại Lệ Thủy Các thì đã qua giờ sủ, vừa rồi để cho nữ nhân trung niên kiểm tra một phen xong, bên cạnh còn có vị Thụy Đại cô cô kia ngồi đó, đôi mắt nhìn chăm chăm chỗ ấy của nàng ngưng muốn chết, thật khiến nàng túng quẫn.

Cũng may không có bị thương gì, nói có thể là do nứt da, bôi thuốc xong thì đưa nàng trở lại. Đương nhiên, cũng không quên đưa cho nàng một chén canh thuốc tránh thai.

Thân thể vẫn cứ đau đớn, giống như bị cối xay nghiền qua vậy. Lăn đến giường trằm chằm lại, cả người đau gần chết nhưng ngủ không được.

Ham muốn đi ra ngoài mãnh liệt như thế, ngày càng rõ ràng, bây giờ thời cơ chưa tới, Vương gia đang có hứng thú. Hơn nữa nàng còn chưa tìm được nhiều tin tức hữu dụng, quan trọng nhất là nàng không có hộ tịch, không có chỗ dừng chân... Nhưng mà, nàng thật sự muốn rời khỏi nơi này, rời khỏi cái lồng giam cầm tú này để được như một con chim bay đến phía chân trời.

Lần thứ hai thị tẩm vẫn chưa to tát gì, chỉ có điều ngày kế Tôn quân sự vẫn đưa tới tám bộ trang phục hề đủ kiểu dáng, cộng thêm hai mươi bộ áo lót trắng. Tiêu chuẩn ăn uống rõ ràng tăng lên, cần nhắc tới nhất là, còn đưa tới rất nhiều da đẹp, hương gì đó, dầu vùng gì đó...

Diệp Ngưng Hoan không nói gì, cảm giác bản thân như cái bình hoa vậy, bình thường thì cho người ta nhìn vừa mắt, không thì lâu lâu lấy ra lau cho sáng.

Hai ngày sau Vương gia vẫn không tìm nàng, Diệp Ngưng Hoan vẫn tiếp tục quy luật cuộc sống của mình. Mỗi ngày đi tản bộ dọc theo mép hồ, hoàn toàn nắm rõ mấy chỗ hồ thông với suối và miệng cống.

Mấy ngày gần đây ánh mặt trời rực rỡ, thời tiết nóng dần lên, Diệp Ngưng Hoan cũng có hơi nóng trong người, hôm nay lúc ra ngoài đi dạo lại chảy máu mũi, ngửa đầu nhìn trời rất lâu mới ngừng lại.

Cuối dòng suối bên Lệ Thủy Các có Lạc Văn Đình, xây ở dưới chân núi, gần với vườn, xung quanh trồng toàn cây bạch quả, có hàng rào trúc cao cao vây quanh, phía trên là dây bìm bìm uốn lượn, có chút cảm giác hoang vắng.

Diệp Ngưng Hoan rất thích nơi này, Lạc Văn Đình này thật ra chính là một tiểu các, đài trúc trên dòng suối nhỏ vẫn thông với bậc thềm đình, mà dòng suối chảy xuyên qua từ đình.

Nàng ngồi xổm dưới đình, ngắm mấy đóa bìm bìm trắng. Vừa chơi đùa, vừa cẩn thận nhìn dòng nước bên dưới, cảm thấy phía sau có gió nhẹ khẽ lay động, nàng rung mình, tay trái theo bản năng giơ lên vung về hướng gió. Luyện múa nhiều năm như vậy, mấy chiêu thức liên quan cũng có chút tiến bộ.

Lại bị một bàn tay vững chắc bắt lấy, lúc nhìn đến khuôn mặt kia, ngực Diệp Ngưng Hoan như đột nhiên nở hoa, cái sự rét lạnh và đau đớn hành hạ nàng trong nháy mắt đều nở thành đóa hoa, phần chấn trong lòng nàng hoàn toàn trở thành tiệc gấm, mũi chua xót từng cơn, lỗ tai như bị người ta đánh một quyền, ong ong vang loan.

Há miệng, lại im lặng phun ra hai chữ, Sương Lăng!

Hắn mặc một thân y phục của người làm vườn, áo khoác xanh lam cổ tròn, quần rộng cùng màu, tóc đen đều được giấu trong mũ. Hắn hình như gầy hơn, cằm nhọn như đao cắt. Đôi mắt hẹp dài làm như u ám lại như đau thương, môi mỏng nhếch lên có chút thê lương.

Trong nháy mắt, trái tim như muốn nhảy ra.

Hắn chậm rãi vươn tay ra, xoa vết máu còn sót lại dưới mũi nàng, không nói gì đã túm nàng vòng qua đình lên trên núi, cả người nàng run lên, ngón tay kẹp lại, đầu ngón tay như muốn bong ra.

Nàng có chút vui mừng hỏi hắn, thậm chí quên cả bối rối sợ hãi hay là cảnh giác: “Sao huynh vào được đây? Làm sao mà biết ta ở trong này? Huynh thế nào...”

Đột nhiên lại có ý nghĩ kỳ lạ: “Là Vĩnh Thành Vương nói cho huynh đúng không?”

Sương Lăng quay mắt trừng nàng, mũi hắn như chim ưng, hơn nữa lại nhọn. Lúc trừng người khác thì vô cùng tàn khốc, khó trách Chúc cô nương đuổi hắn như đuổi chó.

Tuy rằng ánh mắt trừng nàng rất nham hiểm, nhưng giọng nói lại ôn hoà: “Đi lên đình trên sườn núi.”

Diệp Ngưng Hoan nói với hắn vô cùng thành thạo: “Nơi đó có người túc trực luân phiên.” Sườn núi cũng có một cái đình ngắm cảnh, nhưng lớn hơn ở nơi này, có người trông coi quét tước.

Hắn không để ý tới, kéo nàng băng qua rừng đào dày đặc hướng về phía sườn núi mà đi. Vườn các nơi chủ yếu đều có người túc trực, tên gọi cấp bậc đủ loại cũng không giống nhau.

Chỉ có điều gần đây trời nóng, nếu không có người ở, Vương gia cũng không có hứng thú đi dạo. Kiểu nhân hạ như vậy cũng đa dạng.

Sương Lăng ra sau cánh cửa, vòng đến đình các hậu viện, nơi này không có ai ở cũng không có phòng để đồ. Những người đang làm nhiệm vụ cũng không phải tận trung cương vị, cho nên vừa rồi lúc Sương Lăng kéo nàng đến đây, Diệp Ngưng Hoan cũng không kháng cự mấy.

Trống ngực vẫn đập như điên, nhưng vui sướng lại lớn hơn sợ hãi, bọn họ biết nhau mười năm, mười năm qua, Sương Lăng là bằng hữu duy nhất của nàng!

Diệp Ngưng Hoan ở đây suốt một tháng, hình như cũng không quen thuộc nơi này như Sương Lăng. Sương Lăng dẫn nàng vòng qua vòng lại để tránh tai mắt, tìm đến một căn phòng nhỏ vắng vẻ.

Cạy cửa là năng lực cơ bản, Sương Lăng hình như không phí mấy phần sức lực đã mở được cửa ra. Bên trong chất không ít đồ ngổn ngang, phần lớn đều là tạp vật. Còn có mấy tấm bình phong nửa mới nửa cũ, chen chúc với mấy cái giường. Bốn góc còn mắc rèm, mơ hồ có cảm giác lạnh lẽo.

Sương Lăng kéo nàng đến góc, lúc này mới nhìn nàng nói: “Ta đi theo nhóm quân hoa cỏ vào đây, ở hành lang góc tây đã sáu bảy ngày. Hôm kia đã nhìn thấy muội... Nhưng mà Lệ Thủy Các nhiều người quá, ta không tiện đi vào.” Đây là tác phong trước sau như một của hắn, cho dù người ở trước mắt, không đến cơ hội tốt nhất thì không ra tay.

Nàng kéo tay áo của hắn, không nói được một lời, gương mặt nhìn hắn, ánh mắt lóe sáng, cái loại tuyệt vọng ngập đầu mà chói lọi này khiến nàng thấy mà đau lòng. Gần chết dĩ nhiên không phải Sương Lăng, mà là nàng. Nàng sống ở đây, không thể chết già. Nàng chạy đi, cũng không chết yên lành được. Cho nên lúc này nhìn thấy ánh sáng cô độc dưới đáy mắt hắn, làm cho nàng không tự chủ được mà nhớ lại bộ dáng vững chãi của hắn.

Trên đời này, ít nhất còn có một người lo lắng cho nàng, không ngại nguy hiểm tới gặp nàng một lần!

Sương Lăng như là một bóng dáng cô độc, giống hắc báo đang ngủ đông, tao nhã mà tràn trề sức mạnh. Ba mươi sáu đường trăm kia, chính là Sương Lăng đùa giỡn từng chiêu cho nàng xem. Bọn họ cũng là bởi vì chuyện này mới quen nhau.

Tư thái của hắn lúc ấy, Diệp Ngưng Hoan đến nay vẫn còn nhớ rõ ràng.

Sáng trong như trăng lạnh ánh bạc, luyện như trúc vươn cao trong gió, động như thỏ khôn tựa ửng bay, làm cho nàng cảm thấy, thật không ai còn có thể đẹp trai giống Sương Lăng vậy! Lại hợp với khuôn mặt tàn bạo kia của hắn, quả thật anh tuấn bức người khiến người ta muốn thét chói tai vì hắn.

Năm ấy, nàng bảy tuổi, hắn mười bốn.

La Cơ dạy nàng vũ đạo, từng là vũ công của đệ nhất danh phường, sau lại chuyển vào Nhã Nhạc Cư nhận dạy múa. Từ mô phỏng trăm kiểu mà biến hoá, đó là La Cơ dạy cho Ngưng Hoan. Kiểu mô phỏng này của nàng Vĩnh Thành Vương rất hài lòng, liền tìm thị vệ trong phủ múa chút đao kiếm, lấy để nghiên cứu tập luyện.

Lúc ấy nàng đang đứng trên tiểu lâu, mà hắn ở trong sân. Thân ảnh thiếu niên gầy như trúc, vung loan đao, chém nát ánh trăng. Sau đó hắn hơi ngẩng đầu, rất xa, một chốc bốn mắt nhìn nhau. Về mặt khi đó của hắn có chút cô độc và kiêu ngạo.

Thị vệ và cô nương Nhã Nhạc Cư bị nghiêm cấm tiếp xúc. Nếu không nghe lọt được từ chỗ La Cơ và Vĩnh Thành Vương, Diệp Ngưng Hoan cũng không thể biết, trong mấy người tuần tra, còn có tên tiểu thiếu niên tên là Sương Lăng.

Sương Lăng trước đó ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, đã một năm không gặp. Mà một năm này, hắn vẫn như trước, nàng lại nghiêng trời lệch đất.

Mở rộng tay áo, xoay một vòng ở trước mặt hắn. Tuy rằng máu mũi trước đó giàn giụa rơi xuống áo, nhưng Diệp Ngưng Hoan cảm thấy hay là nên thể hiện hình ảnh mới của mình một chút.

La Cơ chẳng những là người dạy múa cho Diệp Ngưng Hoan mà còn là thần tượng của Diệp Ngưng Hoan. Nàng ta rất tài năng, còn đặc biệt có hương vị câu hồn, cảm giác bây giờ lại giống nàng ta một phần, không khỏi có chút đặc ý, ai cũng thích cái đẹp thôi. Ngược mặt nhìn hắn, muốn đổi thành một câu khen ngợi.

Sương Lăng nhíu mày càng chặt, làm như không chịu nổi.

Diệp Ngưng Hoan có chút ử rữ, đe dọa hắn: “Hiện giờ ta sống rất tốt. Huynh còn khinh bỉ ta như vậy, phải đi tố cáo huynh...”

“Cứ giả bộ nữa đi!” Hắn kéo tay nàng qua, vén tay áo lên. Hiện giờ màu da của nàng có hơi khó coi, có tụ huyết lốm đốm, đã qua mấy ngày, dấu vết lần thị tẩm trước đó vẫn chưa tan hết.

Nàng giả vờ thoát khỏi tay hắn, hé miệng cười, mặt lại đỏ: “Đừng nhìn...”

Mày hắn càng nhíu chặt hơn: “Dù sao cũng ngồi không ở đây, tính làm cái gì? Trong lòng muội biết rõ, chạy trốn tương đương tự tìm cái chết. Cho dù có ra ngoài được, cũng không phải là thời cơ của muội.”

Sương Lăng quả nhiên biết rõ nàng!

Diệp Ngưng Hoan cười gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, lại thần nhiên nói: “Ta tình nguyện chết ở bên ngoài.”

Hắn không nói gì, nàng thấp đầu vỗ về cánh tay tiếp tục nói: “Ta cũng biết, đi dạo như vậy, lấy được tin tức hết mức rồi. Nhưng ta cũng không phải là người có lỗi? Nô tài ở đây còn mạnh hơn ta, có ai muốn nịnh bợ ta đâu, càng không thể để lộ tin gì cho ta. Ặc, đừng nói cái này, huynh lần này cũng rất thuận lợi đi? Người giúp huynh không bị huynh hại chết chứ, hi hi.”

Thấy vẻ mặt Sương Lăng có hơi u ám, Diệp Ngưng Hoan thu lại khuôn mặt tươi cười: “Nghiêm túc mà nói này, huynh lẫn lộn ở đây rất nguy hiểm, vẫn là ra ngoài sớm một chút đi.”

Sương Lăng nhìn nàng nói: “Bệnh của muội căn bản là chưa chữa khỏi, lại lãng phí như vậy, cái gì cũng đừng hi vọng...”

Diệp Ngưng Hoan nghiêng mặt, không muốn nói chuyện này: “Vốn cũng không có gì để hi vọng...”

Nói còn chưa dứt lời, bả vai bị siết chặt, bị hấn đẩy ngồi xuống. Không có chấn đệm, mất thăng bằng.

Diệp Ngưng Hoan vừa muốn mở miệng, cảm thấy có gì chạy từ eo lên đỉnh đầu, nhất thời cảm giác vừa đau vừa lạnh vọt lên, nóng lạnh luân phiên khiến xương cốt nàng đều đau, thấy mình như một con cá bị ném lên bờ, cảm giác tầng tầng bức ép trong nghên ngoài thiêu.

Nghe thấy rằng mình va lộp cộp vào nhau, giọng nói vẫn không chịu khống chế mà bật ra: “Sương Lăng... Huynh có thể đến thăm ta, ta rất vui. Trước kia huynh nói với ta, ta không tin. Bây giờ ta tin rồi, nhưng cũng không có cách làm theo những gì huynh nói. Còn có, ta phải nhận sai với huynh, năm đó, huynh bị người ta tưởng lầm là nổi lở giang mai... Thật ra đó là ta làm, ta bỏ Phỉ Dương Tán vào trong trà của huynh...”

Sau lưng run lên, tiểu tử này lại có thể không nói gì.

Diệp Ngưng Hoan tiếp tục nói: “Lúc ấy tự ta nói với mình, ta là thân chính nghĩa. Chúc cô nương thích huynh như vậy, huynh không thích nàng ấy, cho nên ta mới trút giận cho nàng ấy... Kỳ thật là ta lợi dụng việc công để trả thù việc tư, ai bảo huynh không chịu đưa Tiểu Đào Hồng cho ta... Chúc cô nương cho hai hộp Tiểu Đào Hồng, ta rất thích Tiểu Đào Hồng... Còn có hai năm trước, rượu Thập Toàn Đại Bổ của huynh cũng là ta trộm uống, sau khi uống ta còn đổi thành bột đậu... Bởi vì Chúc cô nương đưa ta một cây trầm phượng... Ta thừa nhận ta rất tham tiền... Vốn tưởng rằng cả đời cũng không nói cho huynh biết, nhưng mà huynh lại mạo hiểm đến thăm ta.... Bây giờ ta cũng bị báo ứng rồi, huynh có thể tha thứ cho ta không?”

Không nghe thấy tiếng đáp lại, tuy rằng rất thất vọng nhưng mà có thể lý giải, nếu là nàng, nàng cũng không thể nào tha thứ.

Rằng trên rằng dưới của Diệp Ngưng Hoan bắt đầu không nghe, trong đầu ong ong vang loạn, ngay cả ánh mắt cũng không có cách nào bình tĩnh một chỗ, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Nhưng nàng vẫn cố chấp cãi nhai: “Ta không giống huynh, lúc ấy ở Nhã Nhạc Cư như vậy... Nếu chạy, không thể cả thế gian đến bắt ta chứ? Bây giờ tặng cho người ta, dù sao cũng không làm thịt tim gan gì, đẹp hay xấu cũng chỉ là chuyện vài ngày... Đến lúc đó bỏ chạy một cái, ai còn phí sức tìm ta. Ta vốn muốn đi, tích trữ đủ tiền xem người ở đây thế nào, có cơ hội giả mạo ra ngoài hay không... Nhưng mà ta cảm thấy ta có thể làm chuyện này một lần... Ta xem đập nước rồi, có cái miệng nhỏ, người bình thường không vào được, nhưng ta...”

Kiên trì nói lời cuối cùng xong, lúc bóng tối hoàn toàn cuộn sạch, nàng có thể mơ hồ nghe thấy giọng mình cãi nhai không ngừng.

Thật ra thì nàng không rõ bản thân đang nói cái gì, chỉ là không nói gì thì sợ khóc lên.

Sợ là một giấc mộng, đến nỗi ngay cả ý thức của nàng cũng không dám mơ mơ màng màng quá lâu. Lúc hơi tỉnh táo lại, tay liền lập tức quào loạn: “Sương Lăng.” Một bàn tay túm nàng đứng dậy, trước mắt vẫn mơ hồ, nhưng giọng hấn khiến Diệp Ngưng Hoan xác định đây không phải một giấc mộng, thật tốt.

“Cảm giác khá hơn chưa?” Sương Lăng nâng khuỷu tay nàng. Diệp Ngưng Hoan chậm rãi hít thở mấy hơi, trong người vẫn như bị kim châm, nhưng cũng tốt hơn nhiều.

Trước mắt lắc lư nhiều đốm nhỏ, dần dần khá hơn chút.

Ánh sáng bên trong bắt đầu tối lại, biết sắc trời đã không còn sớm. Chấn chương bản thân không chịu hăng hái, còn mê man lãng phí thời gian nói chuyện.

“Ta cũng không có gì khác thường, dù sao cũng không tính luyện võ công gì, còn thông nhâm đốc nhị mạch gì chứ.” Diệp Ngưng Hoan ra vẻ cười cười thoải mái, Sương Lăng kéo nàng dậy: “Không còn sớm, muội cần phải trở về.”

Hắn nói xong, lấy ra một cái túi nhỏ đưa cho nàng: “Một ngày ăn một viên, đây là lần nhiệm vụ này ta ra ngoài tìm thấy, có lợi cho thân thể của muội.”

Diệp Ngưng Hoan nhìn cái túi, thân thể nàng là của nàng, chính nàng biết rõ. Cái này mềm gân dẻo cốt, người thường thì không cần phải nói, cho dù luyện múa cả đời cũng không như nàng. Thiên phú cũng có, nhưng do người tạo ra cũng có. Tốt hay xấu, nàng cũng không cần, nhưng cảm giác có người lo lắng này thật sự rất tốt.

Nàng nhận lấy, nói: “Chớ ở đây lâu.”

Bên trong có chút âm u, khuôn mặt của hắn lại như phủ một tầng sa dịu dàng, mày nhíu lại rồi mở ra: “Ta đều có cách của ta, muội không cần lo lắng.” Im lặng một hồi lại bổ sung, “Không có người đối xử tốt với muội, ít nhất mình phải tốt với bản thân.”

Sương Lăng kéo tay nàng, ánh mắt dưới ánh hoàng hôn vô cùng ấm áp.

Hắn nói: “Ta tha thứ cho muội trước, muội phải bảo trọng thân thể.”

Nàng rất vô tội nói: “Tha thứ ta gì chứ? Cho tới bây giờ ta chưa làm qua chuyện gì có lỗi với huynh.”

Hắn nói: “Muội thật là vô sỉ.”

Nàng hất miệng, làm ra vẻ nhăn nhó nói: “Hi vọng huynh và Chúc cô nương trăm năm hoà hợp.”

Hắn hạ độc thủ về phía nàng, véo mặt nàng.

Diệp Ngưng Hoan cũng không chịu yếu thế, giẫm hai chân lên bàn chân của hắn. Sương Lăng nhíu mày, khóe môi lại lộ ra ý cười. Diệp Ngưng Hoan cảm thấy thật ấm áp.

Sương Lăng nói: “Muội muốn trốn bằng đường thủy? Nếu muốn đi, ta giúp muội.”

Diệp Ngưng Hoan nhếch miệng cười, lắc đầu: “Huynh tới thăm ta, ta đã rất vui. Như vậy là đủ rồi.”

Nàng muốn đi, nhưng không muốn liên lụy Sương Lăng, nhân sinh trên đời có được bằng hữu không dễ, yêu quý còn không kịp, làm sao có thể liên lụy?

Thấy nụ cười tươi như hoa của nàng dưới ánh chiều tà, Sương Lăng khẽ vuốt tóc nàng, không nói gì nữa.

Hôm nay nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, tuy rằng về muộn, khiến mấy người Lệ Thủy Các đi tìm, Diệp Ngưng Hoan bị Tôn quân sự mắng cho một trận.

Nàng ta nói: “Cô nương tốt xấu gì cũng cẩn thận chút, da mềm thịt non, đừng bắt cần để sứt đầu mẻ trán. Vương gia nay thương cảm cô nương, cô nương cũng phải chăm sóc bản thân mình không phải sao? Về sau ra ngoài đi đâu thì phải nói một tiếng, nếu không thì mang người theo cùng, đỡ phải khiến người ta không đầu không đuôi tìm mò!”

Diệp Ngưng Hoan vui vẻ đáp lại, cảm thấy giọng Tôn quân sự thật sự là trầm bổng, nói cũng rất đúng, cứ như ca hát vậy.

10. Chương 10: Theo Sóng Rượt Hoan [1]

Từ lúc Sương Lăng trà trộn vào Tịnh Viên, Diệp Ngưng Hoan giống như bị người ta bấm vào xương sườn, cảm giác vừa ngứa vừa tê. Sương Lăng vô cùng nghĩa khí đến thăm nàng, trong lòng Diệp Ngưng Hoan kích động không thôi. Hắn trà trộn vào như vậy, mấy người canh giữ Tịnh Viên đều là người bảo thủ, thật sự khiến Diệp Ngưng Hoan không thể yên lòng.

Chỉ có điều Diệp Ngưng Hoan chưa có cơ hội gặp lại Sương Lăng, Tôn quân sự cũng không phải là người lười động mồm mép mặc kệ mọi chuyện, sau khi quở trách Diệp Ngưng Hoan một chút thì lập tức dặn dò nha hoàn trong viện. Nay trong viện này chỉ còn Diệp Ngưng Hoan và Lý Vân, muốn trông chừng cũng rất dễ dàng. Diệp Ngưng Hoan vừa ra cửa đi dạo thì tức thì trở nên phô trương đi theo còn có mấy tên theo đuôi không mong đợi.

Cũng không biết gần đây Sở Hạo ở cái ổ nào, căn bản không thấy bóng dáng, Tôn quân sự trung thành và tận tâm như vậy hẳn cũng không biết, tội gì nhỉ!

Diệp Ngưng Hoan nơm nớp lo sợ mấy ngày, Tịnh Viên hết thấy đều như thường, có thể thấy Sương Lăng thật là có biện pháp của riêng mình. Diệp Ngưng Hoan cảm thấy hơi bình tĩnh lại, hơn nữa chần chệm trước đó đã đủ, muốn đòi hỏi thêm thì phải hợp lẽ. Mấy ngày qua luyện công, cảm thấy Lạc Văn Đình không tệ, đài nước gần đó lại thanh tịnh, múa may gảy đàn cũng sẽ không quấy rầy đến người khác.

Làm ra bộ dạng muốn vất chân, dựa vào kỹ năng múa mà chạm đến cái tâm háo sắc của Vương gia cũng không khó. Đối với đòi hỏi như vậy, Tôn quân sự cũng không có lý do gì để từ chối.

Cứ như vậy, Diệp Ngưng Hoan có thể công khai cả ngày ngâm mình ở Lạc Văn Đình, mang theo người hầu cũng không gây trở ngại, nhanh chóng biết rõ góc ngách nơi này. Bây giờ chỉ còn thiếu một cơ hội, mà trong lòng nàng rất rõ, cơ hội này đã gần ngay trước mắt.

Hạ tuần tháng sáu, công việc trong Tịnh Viên lu bù lên, các nơi đều dọn dẹp bài trí, cũng thêm nhiều tì nữ. Tôn quân sự cũng đặc biệt đến dặn nàng và Lý Vân, gần đây đừng ra đường trước. Lý Vân hỏi có phải có khách đến không, Tôn quân sự không trả lời, chỉ bảo các nàng tuân thủ bốn phận.

Diệp Ngưng Hoan không hỏi thăm cũng biết rõ trong lòng, từ sau khi Du Thành Vương Sở Tương đến, Lâm Tịnh được chọn để hầu hạ Công chúa, Diệp Ngưng Hoan thì chuẩn bị chạy trốn.

Sở Hạo nhiều ngày không lộ diện, ở đây bắt đầu thu dọn không hề e dè, điều thêm rất nhiều tì nữ, sợ là phía trước cũng có rất nhiều thị vệ.

Như vậy đã rất rõ, Công chúa gả xa ở đây mấy ngày nay. Trước khi đi Ô Lệ ngàn dặm xa xôi, nhất định phải xuất kinh, lâm viên hoàng thất hào hoa xa xỉ rộng rãi nhất vùng này tất nhiên là Tịnh Viên của Đông Lâm Vương. Nơi này, tất nhiên sẽ là điểm dừng chân của Công chúa.

Ngày này, chính là cơ hội Diệp Ngưng Hoan vẫn chờ đợi!

Hai mươi tám tháng sáu, Lỗ Bình Công chúa lên đường sang Ô Lệ thành hôn, Chương Hợp Đế vì thể hiện sự coi trọng mà quyết định tự mình đưa tới ngoài Vũ Xương Môn. Tịnh Viên của Đông Lâm Vương thành nơi lưu luyến chia tay. Ai còn nhớ đến mỹ nhân ở đây?

Bắt đầu từ hai mươi tháng sáu, nữ tử vốn ở phân tán các nơi bắt đầu tập trung đến Lệ Thủy Các. Bởi vì có rất nhiều tội tử lần lượt ra vào, cũng phải cho bọn họ chỗ ở.

Lệ Thủy Các ở sâu bên trong Tịnh Viên, tất cả mỹ nhân đều tạm nghỉ ở đây. Nhất thời tiểu viện này có bảy tám người, phòng chừng tây viện cũng có không ít. Oanh oanh yến yến, lúu rúu loạn thành một đám.

Diệp Ngưng Hoan lại tìm thấy cảm giác ở Nhã Nhạc Cư lúc trước, Đông Lâm Vương thật diễm phúc nha!

Lần này đông người quá, Tôn quân sự cộng thêm vài nha hoàn càng không quản được. Tôn quân sự thỉnh thoảng còn phải ra trước phụ một tay, bao gồm Lục Văn Lục Khởi cũng đều bận rộn chân không chạm đất. Tối trưa ngày hai mươi tám tháng sáu mặt trời lên cao, Diệp Ngưng Hoan xem xét đã đến thời cơ để bỏ trốn!

Nàng đã sớm thuộc vùng này như cháo, lặng lẽ tới Lạc Văn Đình. Vỗ vỗ toàn bộ gia sản bên hông, thất bọc nhỏ trên lưng, biến mất không một tiếng động rồi nhảy xuống nước.

Mấy ngày qua đều quét dọn, bắt quá căn bản không thể sắp xếp triệt để, chỉ đủ thời gian làm lúc rảnh rỗi. Diệp Ngưng Hoan gần đây vì luyện múa ở đài nước nên xuống nước không chỉ một lần, nhìn tình cảnh dưới nước. Suối này thông với Huệ Hà, có thể trực tiếp thông ra ngoài thành.

Khác hẳn với người thường mềm mại, từng là vì Vĩnh Thành Vương mà không tiếc dùng phương pháp đau đớn nhất, vì giữ lại sự khen ngợi trong ánh mắt y, vì ôn nhu hư vô mờ mịt kia. Lúc này đây, nàng nên sống vì chính mình!

Thế giới bên ngoài sao mà rộng lớn, cho dù chỉ còn một ngày, nàng cũng muốn nhìn một lần. Si mê hay ngu ngốc đều không quan trọng, dùng khí nàng tích tụ cũng không tính là nhiều, không thể lại lãng phí do dự nữa.

Nàng giống một con cá, dưới lực đẩy của dòng nước, người bình thường căn bản không thể chui qua miệng cống. Ngực bị nghẹn khí muốn nổ tung, nhưng trong lòng phần chấn không thể nói rõ.

Mặc sức bơi qua, Diệp Ngưng Hoan! Từ khi bị bán vào vương phủ, mười hai năm qua, chỉ có giờ khắc này là thuộc về chính nàng!

Im lặng cười cười, tựa như bóng dáng yêu ma trong nước lặng lẽ trầm xuống, sức lực dâng trào, bơi liền một mạch.

Bơi cũng cần đến thể lực, cũng may dòng nước chảy xiết, nửa đập nửa bơi tốc độ cũng không chậm. Cứ như vậy mà chìm nổi mặc nước trôi cả nửa ngày, tới lúc chập tối, dòng sông đã không còn là đài cao xây đá hai bên, cũng có bóng cây, xa xa có thể thấy dãy núi nhấp nhô không chừng.

Trước kia từng xem qua toàn bộ bản đồ kinh thành ở Nhã Nhạc Cư, ngoài Vũ Xương Môn gần nhất cách mười lăm dặm có dãy núi Phong Duyệt, qua đó là biên giới Đông Sơn, vùng kia có hành cung và bãi săn của hoàng thất, chỗ đại doanh đóng quân của kinh đô, muốn trà trộn ra vào thật không dễ. Chỉ có điều nếu thật sự có thể đi ra ngoài, tiếp qua Cư Vân Khẩu thì coi như hoàn toàn ra khỏi kinh.

Diệp Ngưng Hoan ướt nhẹp bò lên bờ, hai tay ngâm nước đã trắng bệch. Tuy nói là giữa hè thời tiết nóng, nhưng gió thổi qua, Diệp Ngưng Hoan vẫn run cầm cập không ngừng, hắt xì hai cái liên tiếp.

Bất chấp nghỉ ngơi, nàng bỏ qua con đường lớn đi vào đường mòn, băng qua bụi cỏ rậm rạp, xuyên qua đất đá ngổn ngang gồ ghề. Xung quanh kinh thành, non xanh nước biếc đều bị hoàng thất chiếm hết, huyện trấn quê nhà đều là thôn trang ruộng đất của quý nhân. Diệp Ngưng Hoan cũng không dám tùy tiện ló đầu ra, chỉ bắt chước mèo đến trời tối lại tìm kiếm chỗ.

Y phục đã tán loạn, nàng giấu mình sau một khối núi đá thử không ra hơi, nghe chim hót líu lo. Đang nghĩ tới chuyện có nên thay y phục hay không, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân dồn dập hỗn loạn, kèm theo nghiêng ngả lão đảo, thỉnh thoảng còn có người khê hô: “Công chúa, cẩn thận...”

Diệp Ngưng Hoan rung cả mình, không phải chứ? Công chúa cũng chạy trốn? Hơn nữa lại còn mang đại đội nhân mã không chuyên nghiệp như vậy!

Diệp Ngưng Hoan cười khổ trong lòng, nơi này là ao lồi dưới chân núi, cách đường núi một khoảng. Hơn nữa đây thật là nơi tạm lánh tốt nhất, cỏ cao qua thắt lưng, cây rừng ngang dọc, cho dù chỉ cách mười bước cũng rất khó nhìn kỹ toàn cảnh vùng này.

Rõ ràng Công chúa cũng biết đường chạy, nhưng mà... Nàng ta là Công chúa, có thể dễ dàng bỏ qua sao?

Tiếng bước chân dồn dập đã cách nàng càng ngày càng gần, cách lớp cỏ dày, có thể nhìn thấy bóng dáng mờ mờ, chừng sáu bảy người. Lén lút nhìn qua từ kẽ hở, thấy một cô gái tuổi thanh xuân mặc quần áo màu lục, tóc mai tán loạn, mặt đỏ bừng. Đôi mắt nàng ta hồng hồng, không biết là sợ hay là khóc. Tuy rằng quần áo có chút hỗn độn, nhưng không che giấu được khuôn mặt quý khí kia.

“Công chúa chớ hoảng sợ, Vĩnh Thành Vương sẽ sai cao thủ đến đây tiếp ứng, chúng ta chỉ cần đợi đến khi trời tối là được.” Một giọng nói quen thuộc vang lên, Diệp Ngưng Hoan sững sốt, theo tiếng nói nhìn lại, hoá ra là Lâm Tịnh! Cô gái áo lục kia, tất nhiên chính là Lỗ Bình Công chúa.

Lâm Tịnh mặc một thân cung phục thị nữ, nét mặt lại không hề sợ hãi hay đau xót, nàng ta đỡ Lỗ Bình Công chúa, nhìn bốn phía xung quanh nói: “Vùng Bàn Loan Cốc này rất khó lục soát, chỉ cần qua hôm nay là người có thể...”

Lỗ Bình Công chúa vừa nghe xong thì nước mắt đã trào ra, lời kéo nữ nhân trung niên vẫn đi theo nàng ta nói: “Vân nương, ta rất sợ.”

Nữ nhân trung niên được gọi là Vân nương ôm cổ nàng ta, dường như rất đau lòng: “Đừng sợ, nô tì ở đây. Không có việc gì, đáng đáp Hoàng Nhi với người giống nhau tám phần, chọn sang đây chỉ vì hôm nay. Hoàng thượng đã hồi cung, đại đội nhân mã một mực khởi hành theo lễ thường. Từ nay về sau sẽ không ai biết! Huống hồ có Lâm Tịnh ở đây, Vĩnh Thành Vương lại tìm cao thủ Ảnh Nguyệt Môn tới tiếp ứng, chúng ta lên núi tới Duyệt Nhiên ở trước, người hãy nghỉ một lát.”

Diệp Ngưng Hoan chấn động, Ảnh Nguyệt Môn?

Bóng dao hiện lên, người không thấy. Bóng trắng lấp lánh, đi không dấu vết. Truyền thuyết về Ảnh Nguyệt Môn, quan môn tiểu thư bình thường đương nhiên không biết, nhưng Diệp Ngưng Hoan ở Nhã Nhạc Cư mười hai năm, lại bởi vì quen biết Sương Lăng, quan hệ giữa Ảnh Nguyệt Môn và Vĩnh Thành Vương cũng coi như có nghe thấy.

Lỗ Bình Công chúa gật gật đầu, thút thít nghẹn ngào nói: “Nếu không phải Phụ vương bức ép, ta cũng không dùng đến hạ sách này.”

Vân nương khuyên nàng ta: “Vì để cho Lâm Tịnh đến bên người, Vĩnh Thành Vương cũng vất vả suy nghĩ một phen, yên tâm đi, hết thủy đều theo kế hoạch.”

Đây không phải vội vã quyết định, mà là sớm có trù tính. Hoàng Nhi kia tất nhiên có dáng dấp giống Công chúa. Công chúa bái biệt Hoàng thượng ở Vũ Xương Môn, sau đó lên xe khởi hành. Giữa đường có thể thần không biết quỷ không hay treo đầu dê bán thịt chó, vậy lần này hộ tống Công chúa đi Ô Lệ trước tất nhiên chính là Vĩnh Thành Vương Sở Chính Điều.

Bốn nữ tử Doan Ngộ đưa vào đại nội, chỉ có Lâm Tịnh có tài đánh đàn vô song. Mà người này vốn đã sớm được chọn để tặng cho Công chúa, nhưng không thể từ Sở Chính Điều trực tiếp đưa cho Công chúa, phải bảo đảm đi lòng vòng rồi cuối cùng dừng ở trên tay Công chúa, phải nói là hao tổn tâm huyết.

Nếu Sở Chính Điều sẵn lòng giúp nàng ta chạy trốn, y lại chuyển trách hộ tống, rất tiện, tùy tiện thả người ra thì xong rồi, tội gì còn phải vòng quanh để Lâm Tịnh ở bên người nàng ta?

Diệp Ngưng Hoan nhảy dựng trong lòng, Vĩnh Thành Vương, Ảnh Nguyệt Môn, tất cả đều như dao đâm trên người nàng. Vì sao Vĩnh Thành Vương phải giúp làm chuyện như vậy? Đây chính là tội lớn khi quân nghịch quốc đó! Cho dù là tình thâm huynh muội, cũng không điên khùng tới mức này?

Sở Chính Điều cũng không phải là người ruột gan hăng hái, làm sao có thể bởi vì tình nghĩa nhất thời mà đi giúp Công chúa làm chuyện như vậy. Trừ phi y được lợi ích lớn hơn. Lợi ích gì chứ?

Vân nương cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, lập tức tạo thành bốn góc cùng những thị vệ còn sót lại, vây quanh Công chúa ở chính giữa. Lâm Tịnh dính sát vào bên cạnh Công chúa, làm tăng bảo vệ cuối cùng của Công chúa, trong tay không biết khi nào đã có một con dao.

Cánh tay Vân nương chảy máu ào ạt, bà cắn răng hô: “Cẩn thận, có người tập kích.”

Diệp Ngưng Hoan kinh hãi, lập tức ngừng thở lui ra sau đá núp không dám nhìn. Người tiếp ứng còn chưa tới, sát thủ đã tới trước, xem ra Vĩnh Thành Vương lần này cũng tính sai!

Diệp Ngưng Hoan cảm thấy phát lạnh, cúi người phủ cả đầu, thầm nghĩ làm sao thoát được cảnh này. Hoàng hôn dâng buông xuống, tiếng đánh nhau sống chết kịch liệt, tiếng thét chói tai, đều như dao đâm vào đầu Diệp Ngưng Hoan, mùi tanh bắt đầu bao phủ. Diệp Ngưng Hoan cố gắng khống chế thân thể đang run rẩy, núp trong trong bụi cỏ không dám động đậy. Trong lúc hoảng loạn, ánh sáng lạnh thoáng xẹt qua, nàng lẩn một vòng tránh được một đao này, hiển nhiên chỗ ẩn náu của nàng đã bị người ta phát hiện. Nàng thấp người xuống, đầu vai nóng lên đau nhức.

Diệp Ngưng Hoan lảo đảo mấy bước, phía sau lưng cong lại, dựa vào thân thể mềm mại và ứng lực xuất chúng, lập tức như bướm xuyên hoa, lại tránh được một đao, nhưng lại trực tiếp rơi vào vòng hỗn chiến.

Công chúa hiển nhiên bị sự xuất hiện đột ngột của nàng làm cho hoảng sợ, không chỉ có Công chúa, Lâm Tịnh trừng đôi mắt tròn xoe, giống như thấy quỷ!

Vân nương phản ứng cực kỳ nhanh, chưởng một cái đánh về phía sau lưng Diệp Ngưng Hoan, Diệp Ngưng Hoan liên tục tránh né, miệng la hét: “Ai cho các người chạy cùng với ta, thật là bị các người gài bẫy...”

Lúc này thị vệ đang say sưa đánh nhau với người khác, Vân nương cũng không có thời gian rảnh để phân thân, sau một chưởng đó liền vội vàng đi chú ý đến người khác.

Mà sát thủ trước mặt Diệp Ngưng Hoan dùng lưỡi dao lá liễu múa như lưu quang, binh khí cũng cố ý đổi, rõ ràng không muốn người ta nhìn ra lai lịch, không nói tiếng nào, vung đao đoạt mệnh.

Rõ ràng nhận lệnh giết không tha, không chừa một mống!

Thời gian, địa điểm, nhân vật, hoặc bắt hoặc giết... Không nói nhảm, thất bại là chết.

Thân phận người sai khiến không phải tầm thường.

Diệp Ngưng Hoan không nghĩ nhiều nữa, chỉ một mực né tránh, tận lực giảm bớt chạm trán. “Lưu Quang Đạp Nguyệt”, đây là kỹ năng xuất chúng của Diệp Ngưng Hoan. Không có nội lực, nhưng sự linh hoạt mạnh hơn người thường rất nhiều. Có thể coi là nàng đã khai hỏa toàn bộ hỏa lực, đối phương cũng không phải dạng bình thường, nhưng cũng không khỏi trúng vài chiêu.

Mất máu quá nhiều, trước mắt bắt đầu biến thành màu đen, ánh sáng lạnh chợt lóe, có lưỡi đao phóng về phía Công chúa. Nàng cảm thấy hô to không ổn, máu não xộc lên đỉnh căn bản không kịp nghĩ nhiều, vịn mình một cái bay lên một cước đá về phía Công chúa — thật ngại, đá hung thủ không được, đành phải đá người bị hại.

Công chúa ngã gục xuống, á một tiếng liền nằm úp sấp ngã xuống đất, may mắn tránh được một đao. Vân nương vội vàng tới cứu viện, đồng thời hung hăng trừng mắt Diệp Ngưng Hoan, giống như nàng đang cùng phe với đám sát thủ kia.

Lâm Tịnh đứng ở bên cạnh run tay, đột nhiên vung về phía Diệp Ngưng Hoan, miệng lại hô to: “Vân nương, bảo hộ Công chúa.”

Ánh mắt nàng ta lộ ra vẻ tàn nhẫn, tuyệt đối không có chút dịu dàng. Diệp Ngưng Hoan liên tiếp lui về phía sau, chỉ cảm thấy trước mắt chói lóa một mảnh.

Lâm Tịnh thâm tàng bất lộ (*)! Xem ra Sở Hạo kia bất quá cũng chỉ đuôi mù, cao thủ công khai vào viện hần như vậy, hần lại không hề phát giác, thật đúng là đưa lại cho Công chúa!

(*) thâm tàng bất lộ: giấu tài

Diệp Ngưng Hoan cũng không có thời gian nghĩ nhiều nữa, chân cũng không kịp thu lại, lúc này thân thể nghiêng vẹo, trên cơ bản chính là tư thế chờ làm thịt.

Nàng lập tức hối hận vì sao muốn cứu con bé kia, không muốn liên lụy người quen vì mấy tờ giấy bạc, không nên chạy đến đây... Diệp Ngưng Hoan tự biết vận khí mình không tốt, nhưng có thể kém đến vậy, làm sao nàng chịu nổi? Quả thật là bị cô Công chúa này làm hại đi đời nhà ma!

Hàn quang sắc bén, nháy mắt đã đến trước mắt, dưới tình thế cấp bách, Diệp Ngưng Hoan vội vàng lộ tay phải ra, tung chưởng nắm lấy lưỡi đao sắc bén.

May mắn thay, lưỡi đao đâm ba tấc vào lòng bàn tay nàng, đụng đến xương! Đó là cảm giác rét lạnh lúc gần chết.

Diệp Ngưng Hoan giãy dụa, sức lực còn lớn hơn bình thường, liều lĩnh vịn đao sang một bên, đá vài bước lui về phía sau, dùng hết toàn bộ khí lực áp chế Lâm Tịnh.

“Diệp Ngưng Hoan, chỉ trách ngươi chọn sai ngày, đến nhằm chỗ!” Lâm Tịnh lạnh lùng thì thầm, tay kia thì đâm mũi đao về phía thất lưng Diệp Ngưng Hoan.

Đau nhức nhanh chóng phủ toàn thân, cả người Diệp Ngưng Hoan run rẩy, lại liều chết nắm chặt mũi đao.

Diệp Ngưng Hoan cắn răng, huyết khí trong ngực hỗn loạn: “Hoá ra ngươi là...”

Chưa kịp nói xong, một chút khí lực cuối cùng đã rút cạn, trước mắt đen đỏ lẫn lộn. Diệp Ngưng Hoan dù sao cũng không phải là người học võ, có thể chống đỡ được đến mức này đã là kỳ tích. Ngay lúc nàng muốn sống vì bản thân mình một ngày, cũng đã đến đường cùng. Chẳng lẽ thật sự là không thể trái thiên mệnh? Lâm Tịnh rút mũi đao từ trong tay Diệp Ngưng Hoan ra, nhất thời máu tươi bắn tung toé như hồng mai, tiếp đó liền trở tay hướng về phía ngực Diệp Ngưng Hoan.

Diệp Ngưng Hoan hoảng hốt, theo bản năng nghiêng qua một bên, nhưng vẫn không thể tránh được đao sắc xuyên thân!

Cả người co giật, mùi tanh trong cổ họng trào ra. Trùng mắt nhìn Lâm Tịnh rút lưỡi đao ra, nhắc chân đá một cái, trước mắt một mảnh hỗn độn, nàng liền ngã thật mạnh xuống đất.

Tiếng đánh nhau sống chết vẫn kéo dài, thỉnh thoảng có tiếng thét chói tai, nhưng cách bên tai nàng càng ngày càng xa. Khí lực phiêu tán theo gió, tiếng gió càng lúc càng lớn, giống như đang vẫy gọi, ý thức... bắt đầu mê man.

Lâm Tịnh là đạo nhon Vĩnh Thành Vương giấu giếm, gánh vác sứ mệnh không thể cho ai biết. Mà Diệp Ngưng Hoan nàng, từ đầu đến cuối đều là cô gái ôm mộng xuân ngu ngốc!

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc cũng không nghe thấy tiếng đánh nhau nữa, chỉ còn tiếng gió bên tai, lướt qua cỏ lá kêu sần sạt. Diệp Ngưng Hoan mơ màng tỉnh lại, nhưng không thể động dậy. Chết ở đây chả hiểu vì sao, thật sự rất không cam lòng!

Trong lúc ngẩn ngơ, nàng lại ngửi thấy một mùi hương thoang thoang nhàn nhạt, hơi thở như có như không vực dậy chút ý thức còn sót lại của nàng. Cố gắng ngừng thở, nếu lúc này lại bị người ta bỏ một đao, nàng thật sự sẽ đi gặp Diêm Vương.

Có bàn tay lay động nàng, vừa động một tí, miệng vết thương đau nhức khiến nàng căn bản không cần giả bộ, cứ như vậy mà ngất đi.

11. Chương 11: Theo Sóng Rượt Hoan [2]

Không biết qua bao lâu, giống như bị nhốt trong một cái hầm tối chịu đủ tra tấn, cho dù chạy như thế nào, trốn như thế nào đều không hữu dụng. Sau lại dần dần như bị quay nướng, Diệp Ngưng Hoan có thể nghe thấy tiếng động... Loáng thoáng, không hẳn rõ ràng.

“Đã nói xương lại rồi, nhưng sợ là cũng...” Nghe thấy giọng nói già nua, Diệp Ngưng Hoan miên man suy nghĩ, nàng đang ở đâu? Ý thức không chống đỡ được bao lâu, lại ngất đi lần nữa.

Đợi khi nàng tỉnh lại, cảm thấy thân thể đã không hẳn còn đau nhưng giống như bị nghiền dính trên tấm thớt, căn bản không thể động dậy. “Cô nương tỉnh rồi...” Hoá ra là giọng Thụy Đại cô cô, tuy nàng chỉ gặp qua bà ta mấy lần thôi, nhưng giọng bà rất đặc biệt, Diệp Ngưng Hoan ấn tượng rất sâu sắc.

Diệp Ngưng Hoan phát lạnh trong lòng, ra sức muốn trợn mắt xem, nhưng mí mắt cũng muốn dính lại, thế nào cũng mở không ra.

“Còn bao lâu nữa?” Thay thành giọng Sở Hạo, vẫn là giọng điệu thờ ơ kia. Tuy rằng có chuẩn bị tâm lý, nhưng trái tim vẫn nứt ra từng mảng, nói không nên lời là tư vị gì, thật muốn hôn mê bất tỉnh. Vốn thuận gió dụng phải Công chúa gả xa, kết quả lại ngược gió thổi nàng quay trở về. Đã chạy xa như vậy, hẳn cũng có thể tìm được? Chẳng lẽ, chuyện Công chúa tìm người gả thay cũng bại lộ?

“Nhanh thì còn nửa canh giờ nữa... Nhiều nhất là một canh giờ. May mà trật tâm thất ba phân, bằng không dừng nói là người thường, Đại La Kim Tiên (1) sợ cũng không cứu sống được.” Thụy nương thở dài, “Là nô tì không chu toàn, cũng không biết nàng ấy có tính toán thế này, lại còn đến nơi đó, suýt chút ngộ thương tính mạng rồi...”

(1) Đại La Kim Tiên: vị thần tiên cao nhất của Đạo giáo

“Quên đi.” Sở Hạo mơ hồ đáp lời. Tim Diệp Ngưng Hoan đập thành thịch, sợ hãi bắt đầu cuộn cuộn, nghe thấy tiếng bước chân huyền ảo, giọng một thái giám vang lên, đại khái là Phùng Đào. Diệp Ngưng Hoan nghe hẳn nói: “Sương Lăng đã mang người trở lại, thiệt hại sáu thị vệ, còn có một người trúng độc, lúc này đang hôn mê bất tỉnh...”

Thần kinh Diệp Ngưng Hoan nứt toác ra, những sát thủ này, chẳng lẽ là người Sở Hạo phái tới? Thậm chí ngay cả Sương Lăng cũng là người của Đông Lâm Vương? Đông Lâm Vương Sở Hạo phát hiện Vĩnh Thành Vương muốn thay mặt đổi đào, không đi tố giác còn muốn giết người? Chả trách chạy xa như vậy mà có thể tìm được nàng.

Giọng Sở Hạo vô cùng bình tĩnh: “Báo cho Hoàng thượng chưa?”

“Báo rồi, Hoàng thượng không nói gì, chỉ dặn nô tài phải giữ chặt miệng, xem như không có chuyện gì cả.” Phùng Đào thấp giọng trả lời, “Xe ngựa của Công chúa cứ theo lẽ thường đi tiếp, chiều theo ý điện hạ, dặn người lạng lẽ đi theo, tùy thời báo cáo. Công chúa gặp nguy hiểm, Vĩnh Thành Vương tất nhiên không dám tùy tiện hành động nữa, có lẽ là nửa đường sẽ tìm cơ hội đổi Công chúa trở về.”

“Ừ, theo dõi cho kỹ. Có tin tức gì thì báo thẳng cho Hoàng thượng, các người đi xuống trước đi, ta nghỉ một lát.” Sở Hạo đã nói thế, tất nhiên hai vị kia không cần phải nhiều lời nữa.

Diệp Ngưng Hoan nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng đi xa, bên trong liền trở nên yên tĩnh, mà trong lòng nàng lại là sóng trào mãnh liệt, lại hoảng hốt lo sợ. Vĩnh Thành Vương chẳng lẽ có ý làm phản? Mà ván cờ này, đúng là Hoàng thượng bày ra? Tâm tư của quý nhân, người tới ta đi âm mưu dương mưu, tất cả đều bởi vì yêu hận tình thù. Chuyện gì chỉ cần liên lụy đến cục diện chính trị triều đình thì trở nên vô cùng quái lạ. Chính không phải chính, tà không phải tà, đen trắng rối loạn một chỗ, liền trở nên không đen không trắng.

Sớm biết như thế, lúc trả lời Lâm Tịnh sẽ không từ chối. Nhưng nàng lại là mỹ nhân Vĩnh Thành Vương đưa tới, Sở Hạo lao lực mang nàng trở về như vậy, chẳng lẽ hoài nghi nàng cũng tham dự trong đó, muốn từ miệng nàng đào ra tin tức gì hay sao? Đoạn đối thoại trước đó thật không rõ, bất quá có một chút nàng có thể hiểu được, Vĩnh Thành Vương Sở Chính Điều tính mượn Công chúa đổi với một lợi thế của Ô Lệ, mà Hoàng thượng và Đông Lâm Vương Sở Hạo biết được tiên cơ kiểm chế hần, nhưng không có truyền tin, tại sao vậy chứ?

Cảm giác được Sở Hạo cầm tay phải của nàng, đang đùa nghịch ngón tay của nàng. Diệp Ngưng Hoan nhất thời đều tập trung toàn lực chú ý trên đầu ngón tay, rất sợ hần đùa nghịch đến nổi điên, bẻ gãy từng ngón một của nàng, hoặc là kéo thẳng ra.

Nàng là mỹ nhân Vĩnh Thành Vương huấn luyện, nhưng nàng thật sự không biết chuyện cơ mật này. Chỉ có điều nàng xuất hiện ở đây, có lẽ Sở Hạo đã cho rằng nàng biết chút ngọn ngành. Sẽ không cứu sống rồi lại dùng thập đại khổ hình trên người chứ?

Mười hai năm qua, không hiểu rõ một Vĩnh Thành Vương, nay Sở Hạo này nàng càng không hiểu... Sở Hạo còn đang đùa nghịch ngón tay nàng, khiến trái tim nàng run rẩy. Cảm giác tay Sở Hạo đã kẻ sát bên thân thể nàng, làm như muốn ôm. Diệp Ngưng Hoan rung mình, nàng đã thành như vậy, hần lại còn thú tính quá trốn, quả thật là súc sinh! Trong đầu phần nộ, mí mắt dính vào lúc này lại dễ dàng mở ra, thoáng chốc nhìn thấy gương mặt! Cách nàng rất gần, chớp mắt mấy cái, bởi vậy mơ hồ chuyển sang rõ ràng.

Gương mặt bên ngoài tô vàng nam ngọc kia không còn vẽ điên cuồng ngày xưa, đổi thành vẽ gọn sóng không sợ hãi, trông mắt như đầm sâu, lại như đêm đen tối mịt, cảm xúc gì cũng nhìn không ra.

Làm quý nhân chẳng những phải nham hiểm, gian trá, ác độc, da mặt còn phải dày. Trình độ của nàng hiển nhiên không nhìn đủ! Bọn họ bốn mắt trừng nhau, may Sở Hạo rõ ràng rất rậm, lúc này dưới lông mi lại mang vẻ thần nhiên mù mịt. Vẫn còn ban ngày, rèm không che, ánh mặt trời mặc sức rọi xuống, khiến hần một thân áo choàng màu lam nhạt cũng có chút không chỉnh tề.

Hần nhìn nàng trong chốc lát, hình như nàng đột nhiên trợn mắt như vậy cũng không ngoài ý muốn. Cúi thấp đầu xuống, không đợi Diệp Ngưng Hoan phản ứng lại, hần liền hung hăng ngậm môi nàng! Nàng thị tẩm hai lần, hần chưa bao giờ chạm qua môi nàng.

Hần luôn có tác phong cầm thú, thích cắn người, trước kia nhịn thì nhịn, nhưng bây giờ Diệp Ngưng Hoan ốm yếu nhiều bệnh, làm sao còn có thể bất động như núi? Diệp Ngưng Hoan cảm thấy một búng máu muốn trào lên, kinh hãi lẫn lộn, vừa động một tí thì chạm đến miệng vết thương trước ngực, đau đến ngũ tạng đều như thiêu như đốt, cả người run cầm cập. Hần không hề khách khí, ngay cả cắn cũng cắn, mùi máu tươi nhanh chóng tràn ngập.

Sở Hạo hơi hơi nâng đầu, môi ướt át, trong mắt lóe lên ánh sáng nhạt, trong mắt Diệp Ngưng Hoan không thể nghĩ ngờ là ác quỷ.

“Bản lĩnh giỏi nhỉ? Lại dám chạy?” Giọng hần rất bình tĩnh, nhưng không hề ảm áp. Cả người Diệp Ngưng Hoan không chỗ nào không đau, hơi thở cũng hỗn hển, không đều đặn, càng miễn bàn đến chuyện lên tiếng, huống hồ tình cảnh đến mức này cũng không còn gì để nói.

Nàng không hé răng, rũ mắt xuống ra vẻ chờ chết. Sở Hạo cũng không quản nàng nữa, duỗi tay ra kéo nàng ngồi dậy. Nàng có trợn mắt hay không, với hắn mà nói căn bản không khác nhau. Hắn nâng nàng dậy, đau đớn càng thêm dữ dội, lập tức đầu khớp xương như bị cọ xát, đau như kim châm muối xát. Nàng có hơi nhin không được, trong cổ họng nặn ra một tiếng rên rỉ, giọng nhỏ đến mức ngay cả nàng cũng kinh ngạc.

Hắn nâng nàng lên, tiếp theo ra sau đầu. Nên gối đầu, nhưng trực giác Diệp Ngưng Hoan cho thấy cảm giác như bị vô số dao nhọn đâm vào, thân thể nặng nề như cự thạch bị trói lại, cảm thấy gân mạch phía sau lưng đứt đoạn. Ngực đau nhức vô cùng, khóe miệng lại rỉ máu không bình thường.

Trước mắt Diệp Ngưng Hoan như nổ đom đóm, giãy dụa hồi lâu mới miễn cưỡng ngăn chặn không phun ra. Sở Hạo nhéo mặt nàng, ngón tay lạnh lạnh, nhẹ giọng hỏi: “Nàng dữ dần quá nhỉ, như vậy cũng không hé răng?” Có thể dùng giọng điệu để hỏi được như mệnh lệnh vậy, quý tộc bình thường cũng không đạt đến trình độ đó.

Diệp Ngưng Hoan nhìn đôi mắt của hắn, nàng không may, chạy cùng một đường với Công chúa. Nàng thấy thứ không nên thấy, nghe thứ không nên nghe, bây giờ cầu xin tha thứ cũng vô ích, điểm giác ngộ ấy nàng vẫn phải có. Dù sao hiện giờ đã đến nước này, cho dù có tra tấn cũng nhin được.

Nếu đã nghe thấy thì cũng không định giấu khôn ngoan giả bộ hồ đồ. Nhưng nàng cũng sẽ không khờ dại mà thừa nhận, người tính không bằng trời tính, nghĩ đến chuyện mình tìm được cơ hội tuyệt hảo rồi, không ngờ lại dính đến âm mưu của quý nhân, cũng nên giữ lại cái mạng nhỏ vậy!

Nàng cũng không phải anh hùng hào kiệt cái gì, bắt quá chỉ là một người bình thường có hơi ngu ngốc. Trong lòng có một giấc mộng nho nhỏ, cho dù bị chà đạp rất nhiều lần nhưng vẫn ôm ấp một tia hi vọng. Cho rằng lúc tiến cung hiến nghệ vào Đoan Ngọ đã không còn, nhưng lúc nào cũng không chết không thôi. Lâm Tịnh nói nàng “chọn sai ngày, đến nhầm chỗ”, thật ra thì, nàng căn bản là đầu thai sai, sinh tâm sai!

Thật sự rất vô nghĩa!

Tay phải truyền đến đau nhức khiến nàng không thể miên man suy nghĩ nữa, trước mắt đều biến thành màu đen, muốn giãy dụa nhưng thân mình quá nặng, thở hổn hển, bởi vì nàng cảm thấy tắc nghẽn lên đầu. Miễn cưỡng giương mắt nhìn hắn, muốn cho hắn xem phẩm chất đặc biệt anh hùng, ánh mắt đặc biệt khinh bỉ, nhưng không biết làm thế nào, trước mắt một mảnh mờ lung, thế nào cũng thấy không rõ. Còn chưa kịp thở dốc, lại thêm một trận đau nhức ừn ừ kéo tới, lần này nàng cảm giác được, quỷ tha ma bắt hắn đang bóp vết thương của nàng!

Ông trời ơi, ban cho nàng ngắt xiu đi. Không phải trời cao rất tốt bụng sao? Thế này thì đã sao!

Vốn mắt đang căng ra, mơ mơ hồ hồ thấy không rõ lắm. Lúc này đau đớn nổi lên thành một mảng lớn, không chỉ rên rỉ, còn trào nước mắt ra. Diệp Ngưng Hoan muốn cười ầm lên, muốn giết cứ giết, bắt nạt một nữ nhân nửa chết nửa sống như vậy thì anh hùng hảo hán cái gì!

Nhưng lúc này thể lực căn bản không cho nàng can đảm để gào thét phát tiết, ngoại trừ rơi nước mắt lộp bộp, ngay cả hơi thở cũng không đều, thật sự rất không có tiền đồ.

Trước mắt choáng váng, gáy chợt lạnh, bị tay hắn nhẹ nhàng dẫn dắt, mũi đã chạm đến ngực hắn. Trên người hắn lạnh lạnh, có hơi lạnh sương tháng hai. Nghe thấy giọng của hắn, vẫn thản nhiên, giống như không đếm xỉa tới: “Đã như vậy còn suy nghĩ cái gì? Muốn chịu đựng sao? Cũng không được nhận thưởng đâu.”

Diệp Ngưng Hoan khó chịu không biết nên làm thế nào cho tốt, quét nước mắt xuống. Không thích khóc, là vì khóc vô dụng, lại mặc kệ ăn no, cũng không quản ảm.

Khóc, có chương mắt vẫn là chương mắt nàng, muốn giết vẫn là muốn giết nàng.

Ngày bé đã khóc, hoàn cảnh rất xa lạ, huấn luyện vô cùng gian khổ, nàng nhớ nhà, nhớ cha mẹ đã mất. Lúc biết mình sẽ vào cung hiến nghệ đã khóc một lần, là vì trái tim ngu ngốc kia!

Mà bây giờ, quả nhiên là bị loại thái độ này của hắn làm cho khóc. Nói thật ra, không hoàn toàn là bởi vì đau, trình độ nhin đau của nàng cũng không phải là hạng nhất hạng nhì; cũng không phải bởi vì thương

tâm, không có gì đau thương. Chính là có chút không kiềm được, làm anh hùng không được, đứ ả ngổc lại làm rất hay, cảm thấy thật xấu hổ!

Tay phải thiếu chút nữa là gãy hết một nửa, đao rất sắc, nàng lại giữ rất chặt, cắt rất sâu. Lúc ấy tình thế cấp bách cũng không cảm thấy, lúc này bị hấn nhéo một chút, đau đớn đều ập tới. Ngực như bị khoét một lỗ, bây giờ thật hối hận. Còn trốn cái gì? Lâm Tịnh dù sao cũng có thể cho nàng thoải mái, rơi vào tay hấn, vừa tỉnh lại liền khiến nàng chết đi sống lại, sau này không biết còn phải chịu khổ gì.

Nước mắt vừa trào ra liền ngừng không được, mỗi lần hít hơi ngực đều đau muốn nổ tung, ép cho nước mắt càng như vỡ òa mà tuôn ra. Sở Hạo không hạ độc thủ trên vết thương của nàng nữa, nhưng cũng vô nệ mấy cái trên lưng nàng, như là trấn an, khiến cho Diệp Ngưng Hoan càng cảm thấy hấn không bình thường!

Đau đớn ập tới từng cơn, nàng bắt đầu không tự điều khiển được mà run rẩy.

Sở Hạo thấy thế liền để cho nàng tựa vào trên gối, liếc mắt nhìn lên mí mắt sưng vù của nàng, ánh mắt dừng trên đôi môi rách da của nàng. Ngón tay khẽ vuốt lên, động tác dịu dàng hù chết người, khiến Diệp Ngưng Hoan càng run kịch liệt, hấn tuyệt đối có tiềm chất của kẻ điên.

Diệp Ngưng Hoan mở rộng tầm mắt không nhìn hấn nữa, không có tinh thần đoán bước tiếp theo của hấn. Nàng hơi thở dốc, xem xét tình cảnh bốn phía. Cũng không biết mình đã ngủ mấy ngày, từ cảm giác đau đớn xem ra vẫn hoạt bát như thế, nhiều nhất bất quá cũng ba ngày.

Thân nằm trên chiếc giường lớn hoa lệ, chỉ có điều ngoài rèm cách đó không xa bày tám tấm bình phong, ngăn kín với bên ngoài, ngoại trừ ánh mặt trời xuyên qua biết là ban ngày thì không nhìn thấy cảnh vật gì. Nhìn bài trí trong phòng, đây không phải là Lệ Thủy Các nàng vốn ở, cũng không giống như là Liêu Hoa Thai. Dù sao hấn là quý nhân, chỗ ở đêm không xuể, ai biết là chỗ nào.

Sở Hạo gọi vào một tiểu nha hoàn búi song hoàn kể mặc hoàng sam, nàng ta bưng khay trong tay, bước chân nhẹ nhàng tiến vào, vén áo thi lễ với hấn, sau đó tới bên giường mớm thuốc cho Diệp Ngưng Hoan.

Nước thuốc đen ngòm, lúc uống thuốc cảm giác vị giác cũng như muốn thoái hóa, không thấy đắng, cũng chẳng thấy ngọt. Cảm giác khó chịu đến cực điểm cũng không phải đến từ thân thể, mà là đến từ cái vẻ gợn sóng không sợ hãi lúc này của hấn, thái độ kỳ lạ tích tụ muôn ngàn sóng dữ.

Đau khổ nhất không phải là nói cho nàng sống hay chết, chính là cái cảm giác hấn không nói rõ ràng thế này. Nhưng hấn không mở miệng, Diệp Ngưng Hoan cũng không có cách nào khác hỏi trực tiếp, dù sao vừa rồi nàng “hôn mê bất tỉnh”.

Ngay lúc nàng cho là sắp đến thời điểm chết, Sở Hạo đột nhiên ném một cái đai lưng vắt một cái bọc nhỏ lên giường. Diệp Ngưng Hoan vừa thấy, đúng là toàn bộ gia sản nàng chuẩn bị chạy trốn.

Sở Hạo cũng không liếc nàng một cái, mở gói đồ ra, lấy ra một miếng bạc nhỏ, hoa văn bên trên rất rõ ràng. Vốn là vật trang trí trên chiếc chén bạc, đặt ở trong phòng Lệ Thủy Các, Diệp Ngưng Hoan lúc ấy chuẩn bị chạy trốn, liền đập vỡ nó thành mảnh nhỏ mang đi. Mấy cái bình hoa lớn cũng không có cách nào khác lấy, dù sao cũng là bạc.

“Ta mượn cái này.” Diệp Ngưng Hoan bị kéo dây đến khó chịu, chủ động mở miệng.

“Hai lỗ tai con ngân li (2) này, nội phủ chế tạo mất sáu mươi hai lạng.” Sở Hạo nâng mí mắt, con ngươi như đầm lặng kia lại mang theo ý cười, “Tuy rằng quan phẩm không thể bán ra, nhưng nàng tìm đúng món rồi, hai ba mươi lạng dù sao vẫn có người muốn...”

(2) li: con rồng không sừng trong truyền thuyết để trang trí các công trình kiến trúc hoặc công nghệ phẩm

Đại tiên ngài không phải hoàng thân quốc thích sao? Giá trị cái chén ngài biết sao? Hơn nữa kinh nghiệm giang hồ thật phong phú.

Diệp Ngưng Hoan bị sự “đa tài đa nghệ” của hấn làm cho kinh ngạc, cho nên nhất thời không chú ý nói vào trọng điểm, thậm chí ngay cả lời nàng vốn định nói ra cũng đã quên, thì thào đáp một câu.

Hấn nhìn miếng bạc đáp: “Nhưng nàng đập bể thành như vậy, dù gì cũng chỉ là bạc, nhiều nhất sáu chỉ vẫn chưa đến giá chính thức.”

Mặt Diệp Ngưng Hoan lúc xanh lúc trắng, đập bể cái chén, thế là ba mươi lạng biến thành sáu chỉ...

Chẳng những kéo nàng, còn tính thuận tiện hại chết nàng.

Sở Hạo hiển nhiên vẫn chưa hả hê, lại lấy ra một miếng ngọc lưu ly trong lọ hoa, là vật trang trí trong tịnh phòng, sau lần thị tẩm thứ hai nàng được thưởng. Thân lọ bất quá chỉ cao một ngón tay, rất tinh xảo khéo léo, Diệp Ngưng Hoan cảm thấy hẳn là rất đáng giá, cho nên cũng thuận tiện lấy ra. Dù sao khi đó người đến Lệ Thủy Các ở rất nhiều, nhiều người lăm mắt, mất mấy thứ đó cũng không ai tra.

Sở Hạo liếc cái lọ, mở nút lọ ra nghe nghe, hướng miệng lọ về phía Diệp Ngưng Hoan nói: “Cái này là tinh chất, so với cái lọ bị vỡ đắt gấp mười lần, nàng làm vỡ hết?”

Không phải chứ? Phần trên làm sao mắc như vậy! Hình như người như nàng cũng không xứng dùng mấy thứ này? Cái gì mà tinh chất hả? Hoàn mỹ đến như vậy?

Diệp Ngưng Hoan tròn tròn mắt, hăm hại một nữ nhân trọng thương sắp chết thú vị lắm sao? Nàng không thừa nhận nói: “Không có, là dùng hết rồi.”

Hắn không chán ghét nàng cũng không cho nàng chết, đáng hận nhất là hắn vẫn giữ dáng vẻ vô cùng đứng đắn, hỏi: “Nuôi thân da này của nàng có đủ đắt tiền sao, dùng thế nào?”

Chết thì chết nhanh lên, chống đỡ không nổi nữa, nhìn chăm chăm cái lọ nhỏ trong chốc lát, nàng thật sự làm vỡ, cảm thấy mùi rất nồng, sợ bỏ vào không kín sẽ bại lộ hành tung.

Diệp Ngưng Hoan yên lặng cúi thấp đầu, lặng lẽ cọ vào trong chăn, không để cho cái cảm giác thỏa mãn này của hắn làm cho buồn nôn nữa.

12. Chương 12: Quân Tâm Khó Phỏng Đoán [1]

Nhìn bộ dạng nửa chết nửa sống của nàng, Sở Hạo vô cùng hứng thú mà bắt đầu không nhanh không chậm chuyển sang đề tài chính, nhéo cằm nàng bức nàng giơ tay lên: “Nàng đã quen biết Lục Sương Lăng, còn không có giao tình gì với hắn sao?”

Diệp Ngưng Hoan kinh hãi, trái tim bắt đầu đập loạn. Hắn đang hoài nghi Lục Sương Lăng giúp nàng chạy? Nghĩ như vậy, nhất thời có chút nóng nảy, nàng vội nói: “Ta chạy một mình, không liên quan đến bất kỳ ai cả!”

Sở Hạo híp mắt lại, buông lỏng tay: “Xem ra tình cảm không tệ.”

Diệp Ngưng Hoan bị hắn nhìn chòng chọc đứng ngồi không yên, trên trán lại tiết ra một tầng mồ hôi mỏng.

Người này hỉ nộ vô thường, lúc tốt lúc xấu căn bản không đoán ra hắn suy nghĩ cái gì. Sương Lăng vốn không liên quan đến việc này, mặc kệ Sương Lăng có phải là người của Đông Lâm Vương hay không, nàng đều chưa bao giờ nghĩ đến chuyện muốn mượn sức hắn mà chạy trốn.

Diệp Ngưng Hoan hít một hơi, cố gắng làm cho mình bình tĩnh, trực tiếp nhận tội: “Ta mượn dòng nước ở Lạc Văn Đình mà chạy trốn, ra Huệ Hà tới chân núi Phong Duyệt.”

Hắn hơi hất mày, giống như đang suy nghĩ lời này là thật hay giả.

Diệp Ngưng Hoan nói bổ sung: “Thấy nhiều người đến đây, ta sợ hãi, cho nên mới tìm cơ hội bỏ trốn... Ta căn bản không có nghĩ đến...”

Sở Hạo nói: “Sở Chính Diêu lúc trước phân phó nàng thế nào?”

Diệp Ngưng Hoan chỉ cảm thấy một nỗi buồn dâng lên, giọng nói có phần không lưu loát: “Chưa từng phân phó ta cái gì cả...” Nghĩ một chút, còn nói, “Điện hạ, kỳ thật ta...”

Vừa nói được một nửa, Sở Hạo đột nhiên đứng dậy, không để ý tới nàng mà rời khỏi.

Diệp Ngưng Hoan trợn mắt há mồm, nửa cái miệng không khép lại được. Thật sự là bị hấn làm cho sưng sốt, cũng không biết hấn rốt cuộc có ý tứ gì.

Bầm vết thương của nàng, chẳng lẽ là vì muốn nhìn nàng nũng nịu vô lực khóc lóc sao? Cả buổi trời cũng chưa nói đến trọng điểm, bây giờ nàng muốn chủ động nhận tội, mình không hề có giá trị nào, hấn lại không nghe!

Diệp Ngưng Hoan nghiêng vẹo một lúc lâu, cảm thấy vừa đau lại vừa mệt. Trong phòng không có người, nàng cố sức cả buổi, lại bởi vì vừa động một cái là đau muốn chết, căn bản cũng không nằm xuống được, cuối cùng cứ nghiêng vẹo như vậy mà thêm thiếp ngủ.

Sở Hạo đứng ở hành lang ngoài cửa, Thụy nương dẫn hai tiểu nha hoàn tới hành lễ. Thụy nương ra hiệu cho nha hoàn đi vào trước, còn mình thì theo Sở Hạo ra hoa viên bên cạnh ao: “Điện hạ, vừa rồi nàng ta nói gì?”

“Người vẫn hoài nghi Sương Lăng liên lạc với nàng ta?” Sở Hạo hỏi lại, vẻ mặt có chút không yên lòng.

Thụy nương nói: “Trừ hấn ra thì còn có ai? Hấn biết nha đầu kia vào Tịnh Viên, lập tức chạy tới chỗ ngài đòi người. Hấn chưa từng không có chừng mực như vậy? Nhất định là cùng nha đầu kia...” Nhìn thoáng qua Sở Hạo, bà không dám tiếp tục nói nữa, dừng một chút rồi đổi đề tài, “Tháng sáu hấn nhận lệnh vào Tịnh Viên, cuối tháng sáu nha đầu kia bỏ chạy, hơn nữa còn chạy tới chân núi Phong Duyệt.”

Ánh mắt Sở Hạo có chút sâu xa, nói: “Ừ, tình cảm bọn họ quả thật không tệ.” Hấn vừa nhắc tới Sương Lăng, Diệp Ngưng Hoan lập tức trắng bệch, sợ liên lụy hấn.

Thụy nương có chút sốt ruột: “Vậy sao ngài không...”

Sở Hạo cười cười: “Cũng là vì như vậy, nếu Sương Lăng thật sự muốn giúp nàng ta, tuyệt đối không thể để nàng ta chạy tới núi Phong Duyệt.”

Thụy nương trầm mặc một lúc, nói: “Diệp Ngưng Hoan này tâm không yên, hướng hồ nàng ta ở Nhã Nhạc Cư đợi nhiều năm như vậy, cho dù không tham dự vào, nhiều năm luyện vũ kỹ, chiêu thức cũng có chút tinh thông. Người như vậy giữ ở bên người thật sự khiến người ta không thể yên tâm, sao ngài còn khổ sở giữ nàng ta lại...”

Thụy nương vốn định nói, dù sao Sương Lăng có tâm tư với nàng, đơn giản thuận nước giong thuyền. Như vậy cũng giảm bớt phiền toái cho mình, Sương Lăng nhất định bởi vậy mà cảm kích, càng thêm nguyện trung thành, sao lại không làm?

Chỉ có điều nhìn nét mặt của Sở Hạo, Thụy nương vẫn nuốt lời này trở vào, chỉ khéo léo nói: “Hoàng thượng chỉ muốn mượn điện hạ hành sự, điện hạ tình cảnh gian nan, vẫn nên cẩn thận chút, đừng để mấy thứ vặt vãnh làm hỏng chuyện.”

Sở Hạo khẽ cười cười, nói: “Nàng ta rất thú vị, thả đi thì đáng tiếc.”

Thụy nương cũng sờ nhìn vẻ mặt của hấn, Diệp Ngưng Hoan này quả thật kỳ lạ, nàng ta ở Nhã Nhạc Cư được huấn luyện mấy năm, thuở nhỏ được dạy lấy sắc đẹp dụ dỗ người khác thế nào. Nhưng đến Tịnh Viên lại không chịu an phận, ở sâu trong Lệ Thủy Các không nghe ngóng tin tức bên ngoài, lại mượn Công chúa gả xa lần này mà chuồn mất, đám người Tôn quân sự cứ thế không phát hiện. Mặc dù bà thêm mấy nôt vào đây là do Hoàng thượng nghi ngờ mà đưa đến, đến lúc đó nhiều người lăm mắt, nhưng nàng ta là một người sống, trước đó nếu không nghiên cứu địa hình để bố trí, làm sao có thể đi không dấu vết như vậy? Đủ loại dấu hiệu cho thấy, nàng ta hành sự bình tĩnh lại có tính toán, cũng không phải là một người dễ dàng kích động bất kể hậu quả. Nhưng nàng ta hoàn toàn không tính toán gì sau khi bỏ trốn, chỉ ôm mấy trăm bạc, không ai tiếp ứng cũng không có hộ tịch, chẳng lẽ có thể tốt hơn việc ở trong Tịnh Viên sao? Thật không hiểu liệu sống liệu chết như vậy là vì cái gì.

Ánh mắt Sở Hạo kéo dài, hấn lại thấp giọng nói: “Thật ra thì ta rất hâm mộ nàng ta.”

Thụy nương lại ngẩn ra, nhìn Sở Hạo nhưng lại không biết nói cái gì cho tốt.

Sở Hạo đưa tay khoác lấy bả vai Thụy nương, ra vẻ ngây ngô tựa như đứa trẻ: “Ta đói bụng rồi, cho nhà bếp làm chút món ăn đi?”

Thụy nương bắt đắc dĩ, cười than thở: “Biết rồi, sẽ phân phó ngay đây.” Nhìn bộ dáng đùa giỡn kia của hần, bà không kềm được mà nói thêm, “Nàng ta là cái thứ gì? Điện hạ cần gì phải hăm dọa? Nếu tính tình nàng ta lỗ mãng, kỳ quái như vậy lại hợp ý ngài, vậy thì giữ lại. May mà không chết, bằng không cơn tức này của điện hạ không biết phải xả đi đâu.”

Thụy nương thấy Sở Hạo chỉ cười không nói, vì thế cũng không nói thêm nữa, một mực đi thu xếp cơm nước cho hần.

Nữ nhân này là Vĩnh Thành Vương đưa tới, Thụy nương ít nhiều cũng còn khúc mắc. Nhưng chỉ cần hần vui, bất quá chỉ là về sau cho người giám sát chặt chẽ chút, đừng để cho nàng gây chuyện nữa là được.

Diệp Ngưng Hoan bởi vì đau đớn mà tỉnh lại, trước khi mớm thuốc cho nàng, tiểu nha hoàn nhẹ tay đổi thuốc trên chân cho nàng, thấy nàng tỉnh lại thì khẽ mỉm môi áy náy cười nói: “Cô nương tỉnh rồi? Chốc nữa lại uống bột thuốc giảm đau nhé?”

Diệp Ngưng Hoan nói: “Làm phiền rồi.”

Nàng chẳng qua chỉ là một món đồ chơi, không được chiều chuộng như thế. Bên ngoài, hoàng hôn đã buông xuống, nàng nhẹ giọng hỏi: “Phiền hỏi tử tử một tiếng, hôm nay là mừng mấy? Đây rốt cuộc là đâu?”

Nàng ta cười nói: “Hôm nay là mừng bảy tháng hai, nơi này là Tịnh Viên, tây các Liêu Hoa Thai. Em tên là Đông Anh, vẫn hầu hạ ở đây, trước kia chắc người không để ý.”

Hoá ra vẫn đang ở Tịnh Viên, Liêu Hoa Thai là toà nhà chủ đạo ở đây, có hai lầu. Diệp Ngưng Hoan chưa đến tây các bao giờ, bởi vậy cảm thấy xa lạ. Người hầu hạ ở đây không ít, chưa thấy qua cũng bình thường.

Đông Anh nhìn nàng, nhẹ giọng khuyên: “Thụy Đại cô cô dặn, người cứ an tâm tịnh dưỡng. Vất vả lắm mới nhặt được mạng trở về, nhưng đừng làm chuyện ngu xuẩn nữa.”

Diệp Ngưng Hoan khẽ lên tiếng, nhận lấy thuốc từ trong tay nàng ta. Bất kể nói như thế nào, nàng cũng coi như đã nỗ lực một lần. Đi một vòng qua Quỷ Môn Quan cũng coi như có phần tỉnh ngộ, tuy là còn muốn thoát khỏi muốn sống chuồng, nhưng chỉ dựa vào chút dũng khí và khôn vặt là không đủ.

Mặc kệ Sở Hạo giữ mạng nàng lại là vì lý do gì, ý đồ kiềm chế Sương Lăng cũng được, hoặc là muốn lấy thêm nhiều bí mật của Nhã Nhạc Cư cũng thế, trong lòng nàng rõ ràng, nàng căn bản không có giá trị.

Vốn định nói rõ với Sở Hạo, sau đó cảm thấy thoải mái, nhưng hần lại đi rồi, làm hại một chút dũng khí của nàng lại tan hết bảy tám phần.

Diệp Ngưng Hoan cứ ngoan ngoãn nằm trên giường hơn mười ngày, vết thương trên tay dần dần khỏi, nhưng để lại một vết sẹo rất sâu. Thoạt nhìn giống đem hai nửa bàn tay hợp lại, thật dữ tợn. Hơn nữa hoàn toàn mệt mỏi, ngay cả nắm tay cũng khó khăn.

Vết thương trên người, ngoại trừ trước ngực bị nặng nhất ra, những vết thương ngoài da khác cũng dần khỏi, chỉ có điều da thịt trơn mềm toàn thân cũng khó mà không giữ lại mấy dấu. Lúc trước Sở Hạo chính là coi trọng thân thể này của nàng, nay sẹo khắp người, hần phỏng chừng cũng không còn hứng thú gì, bởi vậy ngoại trừ ngày đó mới tỉnh lại ra thì còn lại chưa gặp hần.

Mỗi ngày đều có đại phu lại đây, kê đủ các loại thuốc cho nàng uống. Vị giác bắt đầu thoái hóa, cái gì đến miệng đều như nhau, nỗi đau đớn muốn xoa dịu vị thuốc càng thêm sâu sắc, mà hứng thú ăn cơm lại càng ngày càng giảm.

Trong đầu nhiều lần nghĩ đến câu nói kia của Sương Lăng: Cho dù không ai đối xử tốt với muội, dù sao cũng nên tốt với bản thân mình. Nếu Sở Hạo không xử lý nàng, nàng cũng không cần thiết suy nghĩ lung tung khiến mình ngột ngạt.

Tới mười tám tháng bảy, Tết Trung Nguyên (*) vừa qua không lâu. Diệp Ngưng Hoan cuối cùng có thể chậm rãi đi ra tây các, ra tiểu viện phía tây Liêu Hoa Thai hóng gió một chút. Đông Anh một mực săn sóc, một tác cũng không rời nàng, giống như sợ nàng chân vừa chạm đất thì chuẩn bị chạy trốn.

(*) Tết Trung Nguyên: rằm tháng bảy âm lịch

Gần thu, nhưng thời tiết vẫn rất nóng, ánh mặt trời chói lọi xuyên qua kẽ lá, nhưng Tịnh Viên này có chút râm mát. Ánh sáng rọi lên người, làm cho Diệp Ngưng Hoan cảm thấy có vài phần thanh thản dễ chịu.

Diệp Ngưng Hoan dựa vào một gốc cây bạch quả phơi nắng, một thị nữ đi đến, tên là Hạ Lan, gần đây vẫn cùng Đông Anh săn sóc nàng. Hạ Lan thấy nàng dựa vào, cười tủm tỉm nói: “Điện hạ ở đông lâu dùng bữa, gọi người qua đó cùng dùng.”

Diệp Ngưng Hoan sửng sốt, hôm nay nàng vừa đi đi lại lại được một chút, Sở Hạo liền phái người đến gọi nàng, rõ ràng rất quan tâm đến tiến triển thương thể của nàng nha!

Hắn không đếm xỉa tới thì thôi, càng quan tâm như vậy, trong lòng Diệp Ngưng Hoan càng phát cáu. Lấy nguyên tắc bỏ vốn càng nhiều thì chờ mong đền đáp càng cao mà xét, Diệp Ngưng Hoan căn bản không dám tưởng tượng, chờ đến lúc hắn biết nàng căn bản không biết bí mật nào của Vĩnh Thành Vương thì cảm thấy thiệt thòi thế nào.

Phỏng chừng hắn sẽ tức giận mà trực tiếp bẻ nàng thành hai nửa, không làm được thì sẽ dùng cách lăng trì chẳng? Tuy là mình đã nghĩ tới hậu quả, nhưng trải qua một phen vẫn cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Diệp Ngưng Hoan bất chấp khó khăn, Hạ Lan và Đông Anh đỡ nàng từ từ đi đến đông các. Đến phòng khách, Sở Hạo đang ngồi ăn cơm, Thụy nương đang gấp thức ăn cho hắn.

Thấy nàng tiến vào, Sở Hạo ra hiệu mang thêm cái ghế lại đây, lại sai người lấy thêm chén dĩa. Ngồi ngang hàng như vậy, thật là cho nàng sĩ diện! Diệp Ngưng Hoan liếc mắt nhìn lên trên bàn, vịt nấu bát bảo, thịt chưng anh đào, chân giò hun khói, tổ yến xào măng, chân ngỗng hầm, cá xào lăn... Thật phong phú nha!

Nàng thật sự hư nhược, sao có thể chạy tới ngồi bên cạnh hắn, liền chậm rãi đến bên cạnh bàn, muốn hành lễ, dứt khoát trực tiếp quên đi.

Sở Hạo liếc nàng một cái, căn bản không cho nàng nói nhảm: “Bớt làm trò đi, ngồi xuống ăn cơm.”

Diệp Ngưng Hoan sửng sốt một chút, Hạ Lan và Đông Anh dường như kiên quyết nhấn nàng xuống, thân thể Diệp Ngưng Hoan đã hư nhược nay càng thêm hư, vội vàng bị hù dọa mà trực tiếp ngồi xuống.

Sở Hạo mặc một thân áo trắng, vẫn cảm thấy bạch y công tử rất cột nhả, chỉ có điều cũng phải thừa nhận hắn thật là một tên tự cao tự đại. Áo trắng thêu bạc, viền hoa bên hông hoa lệ, khiến nàng không khỏi cảm thán, thật sự là mặc đồ tang hủ!

Đông Anh đứng bên cạnh nàng gấp thức ăn, Diệp Ngưng Hoan bị thương rất nặng, tay gần như tàn phế, hơn nữa nàng trước kia đã mang bệnh tật, tay phải bị thương, hợp với tay trái cũng bắt đầu yếu ớt.

Nay tay phải không dùng được, dùng tay trái ăn cơm vô cùng nhọc nhằn, hơn nữa lại bởi vì Sở Hạo ở bên cạnh nàng, phải chú ý phong thái, ăn càng thêm không được tự nhiên. Vốn miệng đã không có mùi vị, nay càng cảm thấy như đang nhai sấp.

Sở Hạo từ từ ngừng lại, nhìn bộ dáng ăn cơm không mở miệng của nàng.

Diệp Ngưng Hoan cúi đầu ăn, đột nhiên cảm thấy bầu không khí không ổn lắm, vừa ngẩng đầu một cái, lại thấy hắn đang nhìn nàng chằm chằm không chớp mắt, nhất thời miếng nắm hương đang ngậm nuốt cũng không được mà nhả ra cũng không xong.

Sở Hạo hỏi: “Khi nào thì nàng bắt đầu không nếm ra mùi vị?”

Diệp Ngưng Hoan sửng sốt, vội nuốt miếng nắm hương xuống. Nàng cũng không phải hoàn toàn không nếm ra, chỉ là trong miệng cảm thấy nhạt. Nhưng sao hắn lại phát hiện ra?

Nàng ấp úng: “Thật ra thì cũng không phải không nếm...”

“Hỏi thì nàng trả lời đi!” Sở Hạo đập đũa lên trên bàn, giọng điệu đột nhiên nghiêm nghị, khiến nàng run rẩy cả người.

Nhìn đôi mắt tối đen như mực của hắn, có một loại cảm xúc không nói nên lời đang chan chứa trong lòng.

Nàng nói: “Sau khi tỉnh lại thì cảm thấy ăn nhạt.”

Nghe xong, Sở Hạo nói với Thụy nương: “Bưng trà súc miệng ra cho nàng ấy.”

Một chén trà nóng nhanh chóng được đưa đến trước mắt.

Diệp Ngưng Hoan nhìn nước trà, tay trái không tự chủ được mà hơi cuộn lại. Nàng không có giá trị như hân tướng tượng, không thể cung cấp tin tức gì của Vĩnh Thành Vương cho hân. Nàng chạy trốn chính là tính khí nhất thời, vận khí không tốt chọn cùng con đường với Công chúa. Nàng không có bản lĩnh bày mưu tính kế vì quý nhân tranh quyền đoạt thế, vốn liếng hân bỏ ra căn bản không có khả năng đền đáp.

Trước kia là nhất thời tham món ngon, nhìn trúng gân cốt mềm mại da thịt mềm nhũn của nàng, nay tay phải nàng đã phế lại còn thêm vết sẹo, ngay cả giá trị làm hân nhất thời vui thích cũng mất đi.

Nghĩ đến kết cục khiến sự chờ mong của hân tan vỡ, Diệp Ngưng Hoan càng thêm như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Sợ hãi đến cực hạn sẽ tạo thành phần nộ, hân khí đập vỡ bình thoáng chốc trào ra. Nàng không nhận trà, chỉ hơi nhếch môi nhìn hân. Thấy hân càng lúc càng cau mày, Diệp Ngưng Hoan cố gắng bình tĩnh lại. Thà rằng lúc này đắc tội với hân, cũng không muốn lại lừa mình dối người, sống thế này cũng được, thành thật khiến hân bóp chết nàng cũng xong hết mọi chuyện.

13. Chương 13: Quân Tâm Khó Phỏng Đoán [2]

Sở Hạo thấy nàng không có ý phối hợp, cũng không nói lần thứ hai, mà tự nhiên cầm lấy chiếc khăn tắm hương trên bàn lau tay.

Đông Anh vừa thấy, vội vàng bưng trà đến bên môi Diệp Ngưng Hoan, thấp giọng nói: “Nhanh súc miệng đi.”

Diệp Ngưng Hoan thấy vẻ mặt nàng ta có chút kích động, chung quy không muốn làm liên lụy tới người vô tội, liền cầm lấy tay nàng ta, trực tiếp hớp hai ngụm, Hạ Lan bưng cái lọ nhỏ bên cạnh trừng mắt.

Diệp Ngưng Hoan khẽ thở ra một hơi, vừa định nói chuyện, nào biết Sở Hạo đột nhiên thò tay sang đây. Hầu như ngay cả phản ứng đều không có, nàng bị khuỷu tay hân kim lại, lưng húc vào hân, đầu ngửa trên khuỷu tay hân. Hai tay bị hân kim ra sau lưng, không cần hân xuống tay thì mình cũng rút không ra.

Động tác của hân liền mạch lưu loát lại vô cùng đột ngột, Đông Anh và Hạ Lan kinh hãi thiếu chút nữa là đụng ngã lẫn cái bàn, vội vàng lui về sau mấy bước cúi đầu đứng bên cạnh.

Diệp Ngưng Hoan dù sao cũng luyện nhu công mười mấy năm, bản năng trong nháy mắt liền phát ra, nhắc chân muốn giơ lên. Sở Hạo như là đoán được, hai chân vắt lại, Diệp Ngưng Hoan trực tiếp bị quán thành một cây gậy, cũng không thể động đậy. Trạng thái này hoàn toàn giống nàng lần trước suýt nữa bị bẻ gãy!

Hân cố định bả vai nàng, tay trái thuận thế nhéo cằm nàng, tiếp theo tay kia thì vòng lại đây, trực tiếp kéo đầu lưỡi nàng ra ngoài!

Diệp Ngưng Hoan điên rồi, trong cổ họng ù ù kêu loạn, thật sự không ngờ hân lại có thể như vậy. Răng cắn bản không khép lại được, đầu lưỡi bị hân bóp phát đau. Nàng vừa trừng hân vừa giãy giụa tránh ra, hân cũng không để ý, cúi đầu cẩn thận xem.

Trước mắt Diệp Ngưng Hoan mơ hồ một mảnh, ngực lại khó chịu, cảm giác như sắp nứt ra, đau đến mức nàng thấy choáng váng, lại có ý muốn nôn. Đầu lưỡi bị hân kéo như vậy thật sự là xấu hổ muốn chết! Thằng nhãi này vốn là muốn thế nào thì được thế đó, trước đó tùy tiện bẻ nàng, bây giờ lại kéo đầu lưỡi. Không có vị giác thì có thể nhìn ra cái rắc gì hả!

Những người xung quanh căn bản không dám nói, ngay cả Thụy nương cũng có hơi sửng sốt, hiển nhiên không ngờ hân lại tự thân động thủ, sau một lúc lâu mới nhớ tới, lại cầm lấy một chiếc khăn xếp đưa tới bên cạnh Sở Hạo.

Sở Hạo rót cuộc cũng buông đầu lưỡi Diệp Ngưng Hoan ra, lại không để nàng tự do, vừa lau tay vừa giương giọng gọi người cầm túi kim tới, tiếp theo nói lỏng chân, xách hông nàng kéo dậy. Động tác của hân nhìn

như thờ ơ, nhưng Diệp Ngưng Hoan căn bản không thể phản kháng, đành phải mặc hắn túm nàng như con gà con mang trở về phòng.

Sở Hạo ném nàng lên trên giường, gian phòng này lấy ánh sáng vô cùng tốt, giữa trưa ánh mặt trời rọi vào, sáng đến độ chói mắt. Hắn ngồi ở bên giường, Đông Anh bưng chậu nước cho hắn rửa tay. Xem xét tư thế này, rõ ràng chính là tính tự mình cầm dao. Lại nhìn túi kim người kia đang cầm, còn bày một cái thùng trà, bên trong chất đầy khăn sạch, trong lòng đột nhiên nảy dựng phát đau.

Hắn rửa tay xong, cầm lấy túi kim, dùng cây nhíp nhỏ rút ra mấy cây ngân châm nhỏ như sợi lông. Có người cầm một cái chén hoa mai lại đây, hắn châm cây kim vào bên trong.

Diệp Ngưng Hoan cũng không nghĩ ra mùi vị gì khác thường, không biết bên trong là cái gì.

Thừa dịp lúc này, hắn đảo mắt nhìn nàng nói: “Qua đây ngồi.”

Có kinh nghiệm lần trước, lần này nàng không đợi hắn kéo lại, ngoan ngoãn đi qua, bàn chân đưa về phía hắn. Thấy nàng phối hợp như thế, hắn không hề để ý tới, lập tức hí hoáy cây kim trong chén nhỏ. Một lát sau, hắn lấy một cây kim từ trong chén, một tay bắt lấy cầm nàng nói: “Mở miệng ra, đưa đầu lưỡi lên hả họng.”

Diệp Ngưng Hoan ngoan ngoãn há mồm, đột nhiên nghĩ một chút, rút đầu lưỡi về nói: “Chảy nước miếng thì làm sao bây giờ?”

Sở Hạo liếc nàng một cái, tức giận nói: “Thì đánh nàng!” Tuy là nói như vậy, nhưng bên cạnh đã có người chuẩn bị khăn rồi.

Diệp Ngưng Hoan rất hối hận mình đã hỏi câu kia, liền dựa theo sự phân phó của hắn mà ngoan ngoãn làm theo.

Hắn lại gần, nàng thấy hắn rũ mắt xuống, lông mi như bóng râm, khiến ngũ quan của hắn đều vô cùng dịu dàng.

Cũng không cảm thấy đau, chỉ là có hơi hơi tê. Nếu là trước kia, đổi thành Vĩnh Thành Vương chữa trị cho nàng như vậy, đánh chết nàng cũng không muốn, bởi vì rất xấu, nữ nhân đều hi vọng mang mặt tốt nhất bày ra cho người mình thích.

Nhưng mà nếu Vĩnh Thành Vương giúp nàng trị liệu, cho dù y là đại phu đi chân trần, nhất định trong lòng cũng cảm thấy ngọt... Nàng phát giác mình lại suy nghĩ quá nhiều.

Kim đâm rất nhanh, Sở Hạo vừa co tay lại, nàng lập tức ngậm miệng liều mạng nuốt nước miếng, cũng không quản trên cây kim có bôi thuốc hay không, hoặc là có thể không nuốt cây kim vào bụng hay không.

Sở Hạo ra vẻ không kiên nhẫn, bóp mặt nàng: “Mở ra nữa, còn chưa động kim đâu.”

Cứ như vậy, hắn châm một lát, nàng nuốt một lát, hắn lại châm một hồi, tốt xấu gì cũng không có trò hề nước miếng giàn giụa. Chờ hắn thu kim lại, nàng mới nhớ tới, hình như không hơ kim trên lửa, bình thường không phải đều hơ trên lửa sao?

Nghĩ lại một chút, không sao cả, đã ốm yếu nhiều bệnh toàn thân, dù sao không lâu nữa hắn cũng sẽ biết mình vốn đã hao mòn, mệt quá.

Hắn vừa rửa tay vừa nói với Diệp Ngưng Hoan: “Không cần châm mỗi ngày, chỉ có điều phải ăn kiêng.”

Nhìn một bên mặt của hắn, lúc này thật giống thầy thuốc.

Lại còn có thể châm cứu, Vương gia không cần đa tài đa nghệ như vậy chứ?

Gật gật đầu đáp ứng, có người vội bưng thuốc tới cho nàng uống. Sở Hạo đứng lên đi ra ngoài, cũng không biết là tiếp tục ăn bữa cơm kia hay là đi rồi.

Uống thuốc xong, một lát sau thấy hắn không trở về, Diệp Ngưng Hoan chống người dậy chuẩn bị trở về, có hơi choáng váng hoa mắt, ngực thật sự đau, muốn xem vết thương có lại nứt ra hay không.

Nào biết nàng chưa đi được một bước, chợt nghe bên ngoài có tiếng ồn, Thụy nương đã trở lại, đi theo phía sau là mấy nha hoàn khác, trong đó một người ôm một chiếc hộp dài trong tay.

“Cô nương đừng lộn xộn, vết thương nứt ra bây giờ.” Thụy nương cho người ta đặt chiếc hộp xuống, phân phó Đông Anh, “Đổi thuốc cho nàng ấy, nghỉ ở đây trước rồi nói sau.”

Diệp Ngưng Hoan nhìn Thụy nương, nói: “Đại cô cô, ta có mấy lời muốn nói với Vương gia.”

Về mặt Thụy nương vô cùng bình tĩnh, thản nhiên nói: “Vương gia đi ra ngoài rồi, đợi ngài ấy trở về rồi nói sau.”

Diệp Ngưng Hoan suy nghĩ một chút, lại nói: “Vậy ta nói với cô cô cũng được.”

Thụy nương khẽ thở dài, có chút bất đắc dĩ: “Tình hình này của cô nương vẫn là sửa một tí đi, tội gì chứ?”

Lời này có hơi ừ ừ cạc cạc, dường như trách nàng đang hưởng phúc nhưng không biết hưởng. Diệp Ngưng Hoan còn chưa phản ứng kịp, Thụy nương đã mang người nghênh ngang mà đi.

Đông Anh tay chân lạnh lẽo đổi thuốc cho nàng, vết thương có hơi nứt ra, nhưng dù sao cũng tốt hơn nhiều, cũng không chảy bao nhiêu máu. Đông Anh vừa giúp nàng bôi thuốc vừa không thể thiếu nói mấy lời khuyên nhủ, cái gì mà đừng làm chuyện ngu ngốc nữa, đừng nghịch ý Vương gia nữa, đừng không biết tốt xấu gì đó nữa, không khác mấy lời Lý Văn khuyên nàng lúc trước lắm.

Diệp Ngưng Hoan cảm đầu nghe, đợi sau khi nàng ta nói thoả thuê xong, Diệp Ngưng Hoan nói: “Lý Văn bên Lệ Thủy Các... Ta có thể...”

Đông Anh nháy mắt mấy cái: “Bỏ đi nhé, lúc trước rất...” Đột nhiên nhớ tới, “Chả trách người không biết, hôm đó người chạy...”

Diệp Ngưng Hoan kinh ngạc, kéo tay áo nàng ta hỏi: “Sao lại thế này?”

Đông Anh có hơi do dự, Diệp Ngưng Hoan trừng nộ cười cầu xin nàng ta: “Người đã khuyên ta, tất nhiên ta sẽ nghe lời người. Nhưng dù sao vẫn cứ nói cho ta một chút, bằng không, về sau lại xúi quẩy làm liên lụy người.”

Đông Anh thở dài: “Quên đi, dù sao cũng không có gì quan trọng. Hôm đó Lỗ Bình Công chúa rời kinh, Hoàng thượng và Thái hậu đều đến đây, một là vì tiễn Công chúa gả xa, hai cũng là vì lo lắng cho Vương gia. Thái hậu cố ý ở lại hai ngày, Vương gia liền đi dạo với Thái hậu, kết quả nhìn thấy chư vị cô nương. Thái hậu không mấy hào hứng, nói Vương gia càng ngày càng không có gia...” Nói tới đây, Đông Anh vội vàng thu đầu lưỡi lại, còn nói, “Thái hậu khai ân, cả tịch cũng xoá.”

Diệp Ngưng Hoan nghe xong mà hai mắt đăm đăm, trong lòng hối hận. Sớm biết như thế, trước đó cần gì chạy trốn? Ông trời kia, đừng chơi người ta như vậy chứ!

Đông Anh nhìn về mặt của Diệp Ngưng Hoan, còn nói: “Nay Vương gia không tính toán nữa, người coi như là vượt qua thời cơ tốt, nên mọi chuyện thuận theo ý ngài ấy, không chắc đến lúc đó về phủ, cái gì không nên cũng không buồn?”

Diệp Ngưng Hoan đều tê cứng, lời Đông Anh nói hoàn toàn không nghe vào, từ lúc nàng ta đổi thuốc, thay y phục, đến trải giường. Từ đầu đến cuối, trong đầu đối tới đối lui chính là một câu: Thái hậu khai ân, cả tịch cũng xoá. Sau đó tự do vô hạn...

Nàng chìm vào giấc ngủ trong sự hối hận vô bờ, gần đây thân thể không được việc gì, ngủ cũng nhiều. Cũng không biết trải qua bao lâu, cái lạnh lẽo kéo tới, khiến nàng không khỏi run lập cập, rét cóng mà tỉnh dậy.

Rõ ràng là ngủ trên giường trước song cửa sổ, ánh mặt trời rất tốt, cả người ấm áp, nhưng lúc này lại thấy bản thân trở lại giường, một gương mặt khiến nàng giật cả mình, nhất thời không còn buồn ngủ.

Trời đã tối rồi, nhưng ánh đèn cây phản chiếu cả căn phòng sáng trưng, rèm kéo lại, trên bàn đầu giường còn bày đèn, khiến một bên giường sáng lên. Sở Hạo dựa vào bên giường đọc sách, mặc sam mỏng màu trắng, cột mái tóc dài kia lại, rũ xuống mấy sợi tơ mềm.

Sở dĩ lạnh như thế, thân thể Diệp Ngưng Hoan không tốt là một mặt, hướng chi trên giường chỉ có một chiếc chăn mỏng, trong phòng lại bày một cái chậu rửa tay chạm băng. Vốn trong phòng này đã âm mát, lại gần thu, sớm muộn gì cũng lạnh, lại để một thứ khắc băng như vậy càng khiến Diệp Ngưng Hoan cảm thấy trong phòng như đang bước vào ngày đông lạnh lẽo.

Diệp Ngưng Hoan không khỏi oán thầm, sức chịu lạnh của hân cũng tăng lên chăng? Hè nóng ở đây cũng không hẳn là nóng, nay vào thu lại còn bày băng!

Nàng há miệng run rẩy cuộn tròn một bên, lén lút kéo chiếc chăn mỏng lại phủ lên người. Sở Hạo chỉ nghiêng ngả đọc sách ở đằng kia, dường như căn bản cũng không chú ý tới nàng.

Diệp Ngưng Hoan cũng không lên tiếng, trong lòng bất ổn. Bây giờ cho nàng ngủ ở đây, không phải lại nổi thú tính đi? Hiện giờ mỹ nhân trong viện đều bị mẹ hân cho chạy hết, hân bụng đói ăn quàng lấy nàng làm rượu và thức ăn cũng là có khả năng. Nàng vội vàng nhắm mắt lại ép buộc mình ngủ tiếp, nhưng ánh sáng chói mắt quá, chặn lại vô cùng mỏng, sau khi tỉnh dậy vì rét cóng muốn ngủ cũng ngủ không được, khiến hân kéo theo sự tra tấn như vậy thật sự là rất thống khổ!

Nghe tiếng lật sách sột soạt của hân, cũng không mấy may có ý đi ngủ, Diệp Ngưng Hoan thật sự chịu không nổi nữa, hơi chống người mở miệng: “Điện hạ.”

Sở Hạo quay đầu liếc nàng một cái: “Tỉnh rồi? Đi đổi chén trà cho ta.” Mấy lời sai bảo rõ ràng như thế, khiến cho tính tôi tớ của Diệp Ngưng Hoan phát tác, đành phải đứng dậy. Chân dài của hân cản lại phía ngoài, căn bản cũng không có ý cho qua, Diệp Ngưng Hoan mất cả buổi mới đi xuống được.

Vừa động vết thương lại có hơi đau, nàng miễn cưỡng lê giày, tới gian ngoài mới phát hiện một người cũng không có, nhưng lại bày một bình trà. Nàng rót chén trà đưa cho hân, đặt ở đầu giường: “Mời dùng trà.”

Hân đáp một tiếng, mí mắt cũng không nâng, vẫn ngồi đó đọc sách.

Diệp Ngưng Hoan trầm mặc một lát, cố lấy dũng khí định mở miệng, Sở Hạo hơi hắt mày, lười biếng hỏi: “Bệnh tích trong người nàng là thế nào?”

Diệp Ngưng Hoan sững sốt một chút, rũ mắt nói: “Vốn đã không tốt, lại tích tụ lâu ngày ở trên người.”

Bốn năm trước vì luyện điệu “Nguyệt thực” mà nàng dùng phương pháp khoét cốt kéo gân, từ đó đứt mà không đứt, cử động thì như cũ, nhưng mềm mại vô cùng. Nhưng phương pháp này cũng có tai hại, thân thể hư hại hơi thở dị thường.

Thật sự là mĩa mai, dường như mỗi lần nàng cố sức làm chuyện gì, tất cả đều sai. Ví dụ như lấy phương thức cực đoan đi làm cho mình trở nên mềm mại độc nhất vô nhị, ví dụ như khổ tâm mưu tính lần chạy trốn này.

Sở Hạo không thay đổi sắc mặt, thản nhiên phun mấy chữ: “Bởi vì bên trong hư nhược, cho nên Sở Chính Điều chưa bao giờ uỷ thác gì ở nàng?”

Nếu hân đã mở miệng trước, Diệp Ngưng Hoan cũng thở phào nhẹ nhõm, chân mềm nhũn quỳ xuống, nói: “Nô tì không có tài cán gì, không xứng được điện hạ quan tâm, tự biết tội chết.”

Sở Hạo cau mày ném sách, ngồi thẳng người nói: “Nói bỏ đi cái gì? Cái mạng này của nàng ở chỗ ta, cho nàng sống ngày nào, nàng liền khiến ta tức giận ngày đó! Nếu ngay cả đạo lý ấy cũng không rõ, vậy quả nhiên là đầu rỗng!”

Diệp Ngưng Hoan run cả người, giống như bị cây gậy đột nhiên đánh vào gáy. Hân sớm biết nàng căn bản không cung cấp được mặt báo gì, hân sớm biết nàng không hề có giá trị! Không, nàng giá trị ở chỗ, hứng thú của hân còn chưa biến mất!

Nàng lại ôm người trở lại công việc của mình!

Nàng cúi đầu không nói, lời nói khó nghe, nhưng không thể không thừa nhận là lời nói thật.

Trước đó thái độ này của hân đối với nữ nhân đã rất rõ ràng, là nàng luôn quên trọng điểm. Hân còn hứng thú, khi nào hứng thú chưa hết thì nàng đào tẩu là không biết xấu hổ. Nàng có giá trị hay không không quan trọng, mạng của nàng càng không quan trọng, quan trọng chỉ là hân có hứng thú hay không.

Sở Hạo hăng hái tổn thương người khác, tiếp tục nói: “Cái chuyện giấu chủ bỏ trốn này, trước nhớ cho kỹ. Nếu ở Nhã Nhạc Cư nàng không học được cách hầu hạ người khác như thế nào, nô tài ở đây một đồng, vậy thì đi theo học cho cẩn thận. Chờ đến ngày nào đó ta không còn hứng thú, cho dù nàng ở đây ta còn ngại chường mắt đâu chứ, phải biết khôn ngoan, bớt bày ra bản mặt mướp đấng suốt ngày, không thì ta đánh nàng!”

Trong phòng làm như càng thêm u ám, Diệp Ngưng Hoan cảm thấy cả người đều cứng ngắc, động cũng không thể động.

Hắn đưa tay sờ chén trà, đẩy một cái nói: “Lạnh rồi, đổi chén khác.”

Tính tới tở của Diệp Ngưng Hoan lại phát tác, nàng đều đã choáng váng, đầu óc không rõ ràng lắm, bộ dạng mười hai năm huấn luyện nịnh bợ quý nhân kia bắt đầu tự chủ trương nổi dậy.

Nàng giùng giàng đứng dậy, đi đổi trà cho hắn, nào biết bước chân lảo đảo, trời đất quay cuồng, lòng bàn chân mất thăng bằng, liền ngã quỵ về phía đầu giường.

Thoáng chốc một bóng trắng vụt tới, tiếp theo thân mình nhẹ nhàng liền được Sở Hạo đỡ lấy.

Cái ôm của hắn thật ấm áp, trong mắt hắn hình như có lo lắng.

Diệp Ngưng Hoan càng run rẩy, chịu không nổi cái lạnh này, giống như băng khắp thiên hạ đều đâm vào trong tim, khiến nàng không thấy chút hi vọng ấm áp.

Nàng luôn đánh giá sai phân lượng của mình, lòng tự trọng mà nàng sớm nên mất đi lúc nào cũng bắt khuất muốn toả ra, làm hại nàng giầy vò như vậy.

Có vài người rất thích hợp lẫn lộn trong phạm vi của quý nhân, bọn họ khôn khéo, giỏi nhất là nghiền ngẫm tâm ý chủ tử; bọn họ có thể thuận thế mà làm, từng chút từng chút đạt tới chiều sâu suy nghĩ trong lòng; bọn họ có thể bảo vệ tôn nghiêm của mình, cho đến khi thoả mãn lại phóng thích.

Nhưng nàng không thể, nàng tự cho là ánh mắt tinh tường nhưng mỗi lần đều nhìn lầm, nàng tự nhận có thể mưu tính nhưng mỗi lần đều tính sai. Sở Hạo đột nhiên giật vạt áo quần nàng lại, cau mày sờ trán nàng: “Sao lại run như vậy?”

Khớp hàm Diệp Ngưng Hoan va lạch cạch, sau một lúc lâu mới cắn ra một chữ: “Lạnh...”

Sở Hạo ngồi ở đầu giường, tự mình lấy chăn trên giường quần nàng lại, nói: “Nàng lạnh sao không nói sớm? Miệng lại nói nhảm?”

Ngữ khí này mang theo chút oán trách nhưng vô cùng tùy ý, thật giống như là vợ chồng già với nàng, khiến đầu óc Diệp Ngưng Hoan càng loạn, nói cũng không nói nên lời, chỉ rụt lại phát sốt.

Thụy nương nhanh chóng dẫn người tiến vào, hắn phân phó: “Đẹp băng đi, cầm chăn dày lại đây, thuốc cũng xách lại đây.”

Diệp Ngưng Hoan hận không thể vùi mặt trong chăn, lúc thì làm tổn hại nàng thương tích đầy mình, lúc thì lại đối xử tốt với nàng như vậy. Thật không hiểu cái bệnh này của nàng, vết thương lại trải rộng khắp thân thể, còn có niềm vui gì để tìm.

Bị nhét vào trong chăn dày một lúc lâu, sắc mặt Diệp Ngưng Hoan mới chuyển biến tốt một chút.

Sở Hạo vén tóc nàng lên, vô cùng hứng thú tựa vào bên cạnh nàng hỏi: “Năm nay bao nhiêu tuổi? Ở Nhã Nhạc Cư mấy năm?”

“Mười bảy, ở Nhã Nhạc Cư mười hai năm.” Diệp Ngưng Hoan khe khẽ đáp lại, ngay cả nói chuyện cũng lười vòng vo. Hắn muốn cái gì là được cái đó, suy nghĩ lâu cũng uống công, không bằng đối diện một lần.

“Ngoại trừ ca múa thì còn học cái gì? Biết chữ không?” Sở Hạo nói xong cũng nằm xuống, không hề để ý mà bắt đầu nói chuyện phiếm với nàng.

Diệp Ngưng Hoan nói: “Bất quá chỉ học chút ca múa thôi sáo gảy đàn, cũng biết được mấy chữ.”

Sở Hạo ồ một tiếng, lại hỏi: “Mấy chuyện nữ hồng có học không?” Giọng nói đã bắt đầu liêu phiêu, bước vào trạng thái buồn ngủ.

Diệp Ngưng Hoan nói: “Cũng học qua hai năm, nhưng tay nghề rất vụng về.”

Hắn thờ ơ hừ mấy tiếng: “Có học là được.”

Đúng vậy, bằng không sao cho đám ăn chơi trác táng các người tìm được thú vui hả? Diệp Ngưng Hoan oán thâm, nhưng ngoài miệng lại cười gượng: “Nhảy múa miễn cưỡng cũng coi là biết sơ sơ, thêm nữa cũng không làm được.”

Sở Hạo từ từ thấp giọng: “Không sao cả, dù sao về sau cũng không cần phải luyện.”

Diệp Ngưng Hoan cười lạnh trong lòng, không luyện? Không luyện thì sau này ngài lấy ta ra tiêu khiển cho khách kiêu gì?

Nàng đang định nói gì đó, lại nghe hơi thở Sở Hạo trở nên nặng nề, đã ngủ rồi? Ngủ rất nhanh nha, đồ vô tâm vô phế!

Diệp Ngưng Hoan khinh bỉ hắn trong lòng, bị hắn quán không được tự nhiên, lại không dám lộn xộn, sợ quấy nhiễu mộng đẹp vị đại tiên này lại bị hắn gây khó dễ.

Nàng rút lại không nhúc nhích, thân thể lúc lạnh lúc nóng, dần dần toàn bộ trở nên ấm áp hoà hợp. Như là có cái lồng úp xuống, khiến nàng cảm thấy vô cùng ấm áp, nhưng lại bị hắn cảm dỗ mà chìm vào giấc ngủ, rất là bình thản, ngay cả nằm mơ cũng không có.

14. Chương 14: Dịu Dàng Đầu Có Giá [1]

Diệp Ngưng Hoan ngủ coi như có vẻ nhẹ nhàng, nghe thấy tiếng động liền mở mắt, đầu tiên nhìn xuống ngực. Lại có thể rút trong ngực hắn, đầu còn gối lên vai hắn, tay trái quán lấy thắt lưng hắn, toàn bộ thân mình đều kề sát hắn.

Khó trách ấm áp như vậy, người khi ngủ nhất định là theo bản năng tìm đến nguồn nhiệt.

Chỉ là có chút xấu hổ, may mà hơi thở của hắn còn rất sâu, bên ngoài hình như là giọng của Thụy nương, gọi mấy tiếng hắn cũng chưa phản ứng.

Diệp Ngưng Hoan vừa tỉnh, ở trong lòng hắn không đợi được, ước gì hắn nhanh chóng tỉnh dậy. Vì thế đành liều chết gánh vác trách nhiệm gọi dậy, chỉ mong hắn không tức giận mà rời giường.

Nàng đẩy hắn một cái, nhẹ giọng gọi: “Điện hạ, điện hạ...”

Tay Sở Hạo càng siết chặt, làm hại Diệp Ngưng Hoan thiếu chút nữa thì cán vào ngực hắn. Cầm hắn cọt cọt trên đỉnh đầu nàng, im lặng trong chốc lát rồi nghiêng người động thân.

Diệp Ngưng Hoan cũng vội vàng ngồi dậy, rèm che mở ra, nô bộc lớn nhỏ nối đuôi nhau mà vào hầu hạ, lại không nhìn thấy Đông Anh và Hạ Lan, phỏng chừng chính là người hắn quen dùng.

Diệp Ngưng Hoan lén liếc mắt một cái, lặng lẽ lui đến góc sáng cuối giường, nàng không cần hầu hạ, nàng cũng không đủ tư cách. Lại nói tiếp, đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn quý nhân rời giường gần như thế.

Sau khi Sở Hạo đứng lên, có nha hoàn bưng một bộ trang phục mới lại đây cho Diệp Ngưng Hoan.

Thụy nương cũng không thèm nhìn Diệp Ngưng Hoan, chỉ hầu hạ Sở Hạo đầu vào đấy. Nhiều người như vậy, nhưng đều im ắng, bỗng dưng cũng khiến Diệp Ngưng Hoan dè dặt hô hấp, không dám thở mạnh.

Bọn nha hoàn cầm rất nhiều thứ, nàng liếc mắt nhìn thì choáng váng. Mọi người đều đầu vào đấy, trên giường có một cái bàn ngăn cách, lại không thể va chạm lẫn nhau hay quấy nhiễu nửa phần.

Nàng mặc xong thì lặng lẽ đi xuống góc phòng, rõ ràng tất cả mọi người nhìn nàng như không có gì, nhưng bên này nàng vừa mới xuống giường, lại có người mang mấy món đồ lại đây: một xấp khăn ướt, một lọ súc miệng, còn có một cái chén nước bên trong màu đỏ.

Diệp Ngưng Hoan sững sốt một chút, thấy nét mặt vị tỷ tỷ này thật nhạt nhẽo, căn bản mỉm cười cũng không. Diệp Ngưng Hoan cũng không tiện trở về tắm, chỉ thấy trên khay có gì đó thì thử người ra, cũng không biết lấy cái nào trước.

Khăn thơm, muối bột đánh răng đều biết, tuy nàng là vũ cơ, nhưng bởi vì chuẩn bị cho quý nhân, cho nên thuở nhỏ coi như là được huấn luyện một chút.

Chỉ có điều trong cái chén đỏ au này, Diệp Ngưng Hoan lại không biết là dùng để làm gì. Vừa định lấy khăn lau tay, khuỷu tay bị nha hoàn kia huých một cái, không lên tiếng, lại dùng ánh mắt ra hiệu cho nàng bưng chén nước đỏ kia lên.

Diệp Ngưng Hoan đành phải bưng lên, trong phòng lặng ngắt như tờ, nàng cũng không dám mở miệng, chỉ ngửi một chút, toả ra chút hương hoa lẫn vị bạc hà.

Mấy năm nay quả thật chưa nhìn qua những thứ này, ở đây lâu như vậy cũng chưa có ai sáng sớm cho nàng mấy thứ này. Nhất thời liếc mắt nhìn Sở Hạo ngồi trên giường, hần đang bưng uống, tuy rằng không giống cái chén hoa văn này, mà là một cái lọ. Trong bụng hiểu ra, vội vàng học hần uống một hơi cạn sạch.

Nghe mùi, nhưng vào trong miệng cũng không có mùi vị gì, có một luồng lạnh, lại có hơi chất, hần là bỏ thêm bạc hà.

Bên này Diệp Ngưng Hoan vừa mới nuốt xuống bụng, liền nghe thấy có người “khụ” một cái, rõ ràng là trong căn phòng này. Theo âm thanh nhìn lại, thấy Sở Hạo đang ho khan, nhất thời một đồng nô bộc chen qua phối hợp liên tục, vây kín hần lại, không nhìn thấy vẻ mặt của hần.

Uống nước còn có thể bị sặc, thật sự là bé cưng không nhẽo, Diệp Ngưng Hoan rất xem thường.

Quý nhân rời giường thật đúng là chuyện phiến toái! Để cho nàng ở bên cạnh nhìn, phỏng chừng là cho nàng học tập hầu hạ hần như thế nào chẳng?

Nàng vừa nghĩ vừa xoay mặt chuyển cái chén cho tỷ tỷ bên cạnh, thấy tỷ tỷ bưng khay kia trừng mắt nhìn cái chén không ngáy ra như phỗng.

Uống bất nhã lắm sao? Nàng không phải là không biết xấu hổ, coi như không nhìn thấy. Định lấy muối bột đánh răng, trước nhìn thoáng qua vị tỷ tỷ này, thấy nàng ta vẫn sợ run, đơn giản không quản nữa, trực tiếp cầm mà dùng.

Nha hoàn kia liếc mắt nhìn đám người sau lưng còn đang vây quanh, tiến đến bên tai Diệp Ngưng Hoan nhỏ giọng nói: “Cái đó là nước súc miệng hoa hồng bạc hà.”

“Ồ.” Diệp Ngưng Hoan như được mở mang kiến thức gật gật đầu, súc miệng cho sạch, phun vào trong cái lọ nhỏ, mồm miệng tươi mát khiến nàng nở nụ cười buổi sớm, “Uống ngon.”

Thật ra thì rất khó uống, nhưng dù sao cũng là cho nàng thể diện, cho phép nàng và vị đại tiên này cùng nhau rửa mặt, đương nhiên phải nói uống ngon rồi.

Nghe thấy Sở Hạo lại ho khan, nhiễm phong hàn sao? Đứng trong góc, cũng không thấy rõ tình hình. Nhưng mà thoạt nhìn hần cũng không giống như là người dễ dàng bị bệnh mà?

Nét mặt nha hoàn kia vô cùng vận vẹo, ra vẻ không thể nhịn được nữa tiến lại gần nói tiếp: “Cái đó không thể uống...”

Diệp Ngưng Hoan nhất thời cứng đờ, bên trong không có thứ gì kỳ lạ đi? Không cho uống lại còn thơm như vậy, cái gì vậy hả hả hả! Không tự chủ được mà thò tay móc họng, bị tỷ tỷ kia níu lấy, nét mặt kia đã nói cho nàng: tiếng nôn mửa quá khó nghe, muốn ới thì trở về hầy ới!

Diệp Ngưng Hoan cảm thấy có thể trực tiếp trở về diện bích tham thiền (*) được rồi, vì sao Đông Anh không mang mấy thứ này tới? Nếu như bị món này độc chết, nàng thật sự là chết không nhắm mắt.

(*) diện bích tham thiền: dựa theo tích “Cửu niên diện bích tham thiền” của Bồ Đề Đạt Ma, ngồi thiền quay mặt vào tường trong động Trấn Vũ trên núi Thiếu Thất

Nha hoàn kia thấy nàng cứng đờ nghiêng ngả như cây tùng già, vì thế không hề để ý tới nàng nữa, bên này nhóm nô bộc hầu hạ xong đều nhẹ nhàng cất bước lần lượt rời khỏi.

Sở Hạo sảng khoái ngồi cạnh giường, Thụy nương bên cạnh nói với hắn: “Chốc nữa điểm tâm bày ở đâu?”

“Ồ bên ngoài đi.” Sở Hạo liếc mắt nhìn Diệp Ngưng Hoan, nở nụ cười như có như không, Diệp Ngưng Hoan cảm thấy mặt như phát sốt, vội vàng thấp đầu không nhìn hắn. Sở Hạo cũng không cho nàng đi, cũng không thêm quan tâm, cứ để cho Diệp Ngưng Hoan ngu ngốc đứng đó.

Thụy nương còn nói: “Vũ Ninh Hầu hôm nay lại đây, ta cho người thu dọn Trúc Hương Viện, chỗ đó có mấy cây trúc che chắn lại có cảnh nước, còn thanh tĩnh, cũng thích hợp nói chuyện.”

“Được, vậy ở đó đi.” Sở Hạo phúi phúi góc áo, đứng lên đi ra ngoài, “Trong cung có động tĩnh gì không?”

Thụy nương thấy Sở Hạo hỏi như vậy, cũng không tránh Diệp Ngưng Hoan, lập tức nói: “Không có, chỉ nói nhóm của Công chúa theo hành trình đã đến Đồng Xuyên. Hưng Thành Vương ở đó chào đón, suốt đường không có gì đáng ngại. Nếu hết thấy đều thuận lợi, ước chừng trong tháng mười, Vĩnh Thành Vương có thể hồi kinh phục mệnh.”

Diệp Ngưng Hoan lặng lẽ nghe, xem ra Vĩnh Thành Vương vừa thấy thất bại, để tránh tình thế nghiêm trọng, dứt khoát đưa Công chúa trở về như cũ, phụ trách đưa đến Ô Lệ. Công chúa lá ngọc cành vàng, không thể có chút tự do, huống chi là nàng! Nghĩ như vậy, chợt thấy mình quả thật có hơi động kinh, sống ngày nào tính ngày đó là được, lăn lộn chờ chết thôi, vẫn là đằng hoàng một chút đi.

Việc này không phải chuyện đùa, Hoàng thượng khổ tâm bày bố, chẳng lẽ cứ như vậy không giải quyết được gì? Mà Vĩnh Thành Vương kia thật dám hồi kinh diện thánh sao? Nàng chỉ ngần người, đột nhiên cánh tay bị người huých vào, hoàn hồn lại, thấy Thụy nương đang bấu môi nháy mắt với nàng. Sở Hạo không biết đã mất bóng dáng từ khi nào.

Thụy nương bưng một chén thuốc trong tay, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhỏ giọng nói: “Người ngoại trừ đùa giỡn ra thì sao một chút nhân lực đều không có? Nhanh chóng uống thuốc, sau đó đi qua hầu hạ!”

Ai đùa giỡn hả? Diệp Ngưng Hoan không hiểu ra sao, huống hồ nhiều người như vậy, lại không gọi ai, nàng nhúng tay vào chỉ cho thêm phiền! Nàng nhìn chén thuốc trong tay Thụy nương, sao lại cho uống thuốc? Nàng đêm qua cũng không thị tẩm, nhìn đêm giường sẽ biết, căn bản không có dấu vết gì mà.

Thụy nương vừa tức vừa cười, nhẹ giọng nói: “Sao, còn nói sai người? Cái đó cũng đổ vào trong miệng? Uống thì uống, còn e thẹn không uống? Thật không hiểu Nhã Nhạc Cư kia dạy dỗ người thế nào. Đói bụng đến đâu óc mê muội cũng không thể đổ cái gì vào chứ!” Nói xong, bỏ chén thuốc kia vào trong tay nàng, “Mau thừa dịp còn nóng thì uống đi, cái này không giống mấy thứ trước đó, bụng rỗng mới có hiệu quả, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày sáng sớm một chén, không được gián đoạn!”

Diệp Ngưng Hoan lúng túng nhận lấy, bụng rỗng uống thuốc, là thay đổi cách tránh thai khác sao? Bị Thụy nương quở trách một hơi, nàng cũng không tiện nói gì nữa, đành phải ngửa cổ đổ vào. Súc miệng xong thì vội vàng cúi đầu đi ra ngoài.

Rẽ ra khỏi phòng ngủ, qua tiền sảnh. Sở Hạo đang ngồi ở đại sảnh, trước mặt bày một cái bàn nhỏ, trên bàn là cháo trắng đưa cải cộng thêm bảy tám món điểm tâm hoa quả, bên cạnh còn bày sáu bảy cái, đều là mâm đầy.

Ăn điểm tâm như vậy, là heo sao!

Mấy kỹ năng hầu hạ người này, Nhã Nhạc Cư cũng có dạy một chút, tỷ như khi gấp thức ăn thì nhớ kỹ sở thích đối phương thế nào, đồng thời cũng phải đúng hạn, khí tiết, đồng thời còn phải đảm bảo ngon miệng, quyết định phương pháp chế biến đồ ăn có làm giảm mỹ quan không. Mấu chốt là tay Diệp Ngưng Hoan hiện giờ không dùng được, bị cắt một nhát, tay phải gần như chỉ để trang trí, tay trái cũng không lạnh lẽo. Chỉ có điều xem ý tứ kia, là muốn nàng gấp thức ăn cho.

Nàng kiên trì đi qua, tay phải miễn cưỡng cầm lấy cái mâm nhỏ, lại thấy nặng ngàn cân, nàng cố gắng không chế không run rẩy, xương cốt cả người cũng đau theo. Sở Hạo mắt lạnh nhìn nàng, thấy nàng chậm rãi thò tay trái lần mò đôi đũa, hẩn cầm, nhìn chằm chằm tay của nàng rồi nói: “Dùng tay kia.”

Diệp Ngưng Hoan bất động, cảm thấy nhiệt độ không khí đột nhiên giảm xuống. Hẩn nắm tay nàng, vết thương lại đau âm ỉ.

Hẩn liếc xéo nàng, thúc giục: “Nhanh lên một chút.”

Run run để mâm xuống, lại đi lấy đũa, đôi đũa bạc trong tay nàng càng khó lấy. Cố gắng muốn cầm nó, đầu ngón tay lại không dùng lực được, vừa cầm lấy thì tuột khỏi tay rơi trên bàn, phát ra mấy tiếng vang nhỏ.

Diệp Ngưng Hoan lắc lắc đầu, khẽ nói: “Cầm không nổi.”

“Cầm không nổi?” Tay hẩn tăng thêm lực, giọng nói lộ ra châm chọc, “Đũa cũng cầm không nổi, về sau còn ăn cơm cái gì?”

Trong lòng bị đâm cho nhảy dựng, nàng vật lộn cầm đũa lên thử lại. Một lần lại một lần rớt xuống, một lần lại một lần nàng lại bị bắt lấy, gân xanh cả người căng cứng như dây đàn, thái dương ầm ứ, lòng bàn tay cũng đỏ mồn hôi, tay phải run càng ngày càng kịch liệt.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe tiếng đũa vang trên bàn. Mỗi một tiếng đều như gõ vào tim nàng, chấn động đầu nàng.

Cánh tay này, đã từng như hoa, lật tay áo lướt mây; cánh tay này, vung lên mấy trượng vải, cuốn trôi cả mây khói; cánh tay này vì nàng mà chống cả bầu trời, cho nàng một phần ánh sáng, cho nàng một chút hi vọng! Nhưng bây giờ không thể, ai kia nắm chặt, chôn vùi không có giá trị gì. Mạng này còn chưa được tự do, nhưng cánh tay này, chỉ còn lại một đoạn vết thương và run rẩy không ngừng.

Nay mặc y phục thất tóc cũng không thể dựa vào nó. Kỳ thật nàng cũng không muốn cho nó tốt, nó tốt rồi, nàng sợ bản thân lại không khống chế được mà cầm đầu xuống, muốn nắm lấy tự do hư vô mờ mịt kia.

Nàng lúc nào cũng hồ đồ, thường xuyên làm chuyện điên rồ, nay cũng cần lý do cho nàng tỉnh táo lại, tàn phế cũng là lý do.

Chỉ có điều những lời này của Sở Hạo quả thật cũng nói đến trọng điểm.

Ngay cả đũa cũng cầm không nổi, còn ăn cơm cái gì? Ngay cả cơm cũng ăn không nổi, còn sống để làm gì? Lại dựa vào tọng hết mấy món ăn vào la hét om sòm?

Không công lao, không dâng hiến, không có triển vọng, cũng không có giá trị. Đau thương cũng không phải những người này cho nàng, lại dựa vào cái gì mà bắt người ta hầu hạ chứ? Diệp Ngưng Hoan đỏ đầy mồn hôi, một lần lại một lần nhặt đũa, đũa rơi, lại nhặt lên. Lặp lại lại lặp lại, mãi đến khi ánh mặt trời lên cao, rọi vào trong nhà, mãi đến khi tay nàng đã run như cây sậy, mãi đến khi sao vàng trước mắt đã muốn loạn.

Sở Hạo lại cầm cổ tay nàng, kéo nàng một cái, nàng liền không khống chế mà bổ nhào về phía hẩn, đũa lại rớt xuống lần nữa.

Hẩn ôm lấy nàng, Thụy nương ở bên cạnh phân phó: “Đi đổi cái mới đi.”

Tay phải của nàng run rẩy không ngừng, ngàn cân vạn lười cũng vo thành một nắm, cánh tay hợp với nửa người cũng bắt đầu đau. Hẩn rũ mắt nhìn nàng, trong mắt lại nở một nụ cười, khiến nàng suýt nữa nghĩ là mình nhìn lầm.

Sở Hạo nói: “Nàng cũng có vài phần nhẫn nại, còn tưởng là nàng sẽ phát hoả.”

Nàng nói: “Không dám.”

Diệp Ngưng Hoan lúc này ngồi trên người hẩn cực kỳ không được tự nhiên, ngoại trừ hai chữ này ra cũng không biết nên nói cái gì, liền trực tiếp dùng ánh mắt trao đổi nhưng lại bước vào trạng thái chết lặng.

Mấy món ăn mới nhanh chóng được bưng lên, Sở Hạo lại không có ý buông tay, nhìn nàng đột nhiên nói: “Nàng không hết bệnh thì không cho nàng được như mong muốn!”

Diệp Ngưng Hoan ngẩn ra, đang nghĩ xem nên nói cái gì, mặt của hắn đã phóng đại ở trước mắt nàng.

Suýt nữa thì không phản ứng kịp, bờ môi của hắn lại phủ lên!

Đầu óc Diệp Ngưng Hoan nổ oanh, còn người trong phòng đâu, cho dù lấy nàng làm đồ chơi, tốt xấu gì cũng nên đi một gian phòng khác mới phải?

Trong lòng nàng như dãi sông lấp biển, nhưng cũng không muốn giãy giụa nữa. Hắn thích cắn người, thật ra nàng rất sợ hãi, nhưng mà không có biện pháp. Vốn định thành thật phối hợp với hắn một chút, ví dụ như nhắm mắt lại giả vờ thẹn thùng, nhưng nàng càng nghĩ như vậy, ánh mắt kia càng ngất véo nàng, không cho nhắm lại.

Nhìn thấy đồng tử của hắn, sáng trong suốt, cuối cùng phóng đại thành một mảnh, sau đó liền cảm thấy ấm áp mềm mại. Hắn lại không cắn, chẳng những không cắn mà còn dịu dàng như nước. Diệp Ngưng Hoan hoảng hốt từ tim tới cổ họng lên tới mắt, ngoại trừ ngậm chặt miệng không nhúc nhích ra thì không biết mình nên làm gì.

Không tính toán truy cứu chuyện nàng chạy trốn, cũng không hỏi về chuyện Ảnh Nguyệt Môn và Nhã Nhạc Cư, thậm chí không hỏi nàng nhìn thấy gì ở núi Phong Duyệt. Vết thương của nàng xem ra chính là cao thủ gây nên, cho dù nàng không biết bí mật gì của Vĩnh Thành Vương, chẳng lẽ hắn không hiểu kỳ người đã thương nàng rốt cuộc là hạng người ngoại hồ tàng long ra sao? Hắn không phải muốn thay Hoàng thượng làm việc sao, việc này chưa xong, hắn còn có tâm tư nuôi sủng vật?

Nàng đã tàn phế, không thể lại tung vãi quần xà, bay múa như tiên. Giữ lại tiêu khiển cho khách cũng quá sức, vũ đạo như vậy, đám quý nhân thấy nhiều làm sao để vào mắt? Bộ dạng xinh đẹp cũng vô dụng, từng vết sẹo trên người như vậy, nàng nhìn cũng khó chịu. Thật sự là nghĩ không ra, lớn như vậy còn nuôi nàng để làm gì?

Sức lực bỏ chạy đã chấm dứt, Sở Hạo lại gỡ mảnh cũ, khiến nàng há to miệng!

Môi dưới bị hắn kéo đau, nàng theo bản năng đột nhiên ngẩng đầu thẳng lưng, cái trán chẳng may đụng vào hắn, phát ra một tiếng vang, nhất thời choáng váng hoa mắt.

Sở Hạo buồn bực hừ một tiếng, cau mày nhìn nàng: “Nàng không thể bình thường một chút à?”

Cắn người chính là người, còn chê ta không bình thường? Diệp Ngưng Hoan rõ ràng là oán thầm, nhưng lỗ tai lại nóng lên, lòng có chút hoảng, trong đầu trống rỗng, kết quả là không muốn ngậm miệng nữa, trực tiếp há ra.

Nàng bị hù mà ngẩn ra, đầu chỉ có nàng, ngay cả Thụy nương cũng há mồm trở mắt, càn miễn bàn nha hoàn đứng đầy phòng, lông mày của hắn quả nhiên nhíu càng chặt.

Diệp Ngưng Hoan khẩn trương nhắm mắt, kết quả lại trở mắt nhìn hắn dán sang đây, hung hăng cắn một cái rõ đau!

Bị hắn cắn phát đau, môi lại nóng hừng hực. Sở Hạo sau khi làm càn thì thả nàng xuống đất, để Thụy nương tiến lên gấp thức ăn, ngón một họng như không có việc gì.

Diệp Ngưng Hoan lui qua một bên nhìn một cách vô vị, trong bụng rối loạn, tay phải càng run rẩy không ngừng được. Tình huống lúc này giống như lúc trước nhìn thấy một lão bộc ở Nhã Nhạc Cư, bà ta nhẫn nhục chịu khó cả đời, đến già chủ tử cũng không phụ bạc bà, cuối cùng có thể ở Nhã Nhạc Cư hưởng phúc, mỗi ngày ngồi ở trong nhà phơi nắng, nhưng cái tay này đã sớm run!

Sở Hạo vừa rồi không hề kiêng kỵ người ở đây mà xem nàng như món đồ chơi cắn qua cắn lại, bây giờ lại thành điệu bộ quý nhân, tướng ăn vô cùng tao nhã. Nếu không phải hiện giờ đói bụng tay run, Diệp Ngưng Hoan nhất định sẽ làm theo mẫu quý nhân, cần phải học hỏi nhiều hơn. Nhưng bây giờ, nàng thật sự rất muốn lật bàn.

Sở Hạo tự nhiên ăn uống no say, lại súc miệng, đổi trà uống được nửa chén, lúc này mới chỉ vào Diệp Ngưng Hoan, phân phó Thụy nương bên cạnh: “Bắt đầu từ ngày mai, cho nàng ấy dùng tay phải theo quy củ mà ăn cơm, không được giúp nàng ấy. Ngoại trừ cơm nước, không được cho nàng ấy mấy món bánh ngọt...”

Diệp Ngưng Hoan nghiêng rằng nghiêng lợi, người trực tiếp phân phó người bỏ đói chết ta luôn à? Còn chiếu theo quy củ mà ăn hả?

Nói xong, hần liền phải mông một cái đi gặp Vũ Ninh Hầu.

Người thường đi theo hần nhất thời đều đi sạch, Thụy nương giữ vài người ở lại, Đông Anh và Hạ Lan lúc này mới dám lộ đầu ra, tất cả đều nhìn Diệp Ngưng Hoan đói bụng tay run không nói gì. Nét mặt kia của Thụy nương, rõ ràng là buồn cười!

Từ lúc xuống giường hôm nay đã hồ đồ, uống nước súc miệng, lại để hần cắn hai cái. Uống công luyện tập cầm đũa đến giữa trưa không nói, một chút cơm cũng chưa ăn!

Một câu của ông lớn Sở Hạo kia, từ đó Diệp Ngưng Hoan mỗi ngày tay đều run cầm cập.

Đông Anh xem như có lương tâm, bắt đầu cầm muỗng cho nàng, xem như trong phạm vi hợp lý cho nàng một chút đãi ngộ tốt. Tay phải của nàng miễn cưỡng cầm vật còn được, nếu dùng nhanh thì run vô cùng. Muốn dùng muỗng múc cơm hoặc đồ ăn, nhưng lại bị run tay làm rơi vãi trước khi nhét được vào miệng, thật là một chuyện rất khó khăn.

Diệp Ngưng Hoan luyện từ sáng đến tối thì sụp đổ, muốn ném hết một mâm đồ ăn vào như bọn chó đói tranh nhau, người bên cạnh lại ba chân bốn cẳng giữ nàng lại. Đặc biệt là Thụy nương, chỉ vào mũi nàng mắng một trận, sau đó trực tiếp dọn hết đồ ăn, một chút cũng không cho, làm hại Diệp Ngưng Hoan trông mong muốn chết!

Ở chỗ này, muốn chinh chết người thì không cần đao thương.

Mười chín tháng bảy, cả muỗng cũng cầm không được, ý đồ chó đói tranh nhau bị người ngăn lại, cả ngày trong bụng trống trơn.

Hai mươi tháng bảy, bởi vì quá đói mà sinh ra oán niệm vô cùng mạnh mẽ, sức lực bùng nổ, muỗng có thể cầm, nhưng tay phải rất xấu, không cho thể diện dù gì một chút, không có muỗng nào không run, vào miệng được có thể đếm trên đầu ngón tay.

Hai mươi mốt tháng bảy, há miệng run rẩy ăn được vài miếng, vẫn là rơi nhiều ăn ít. Chân gà, chân vịt linh tinh thì đừng nghĩ tới, căn bản không đến bên miệng được.

Hai mươi hai tháng bảy, Diệp Ngưng Hoan đói sinh thông minh, yêu cầu ăn cháo. Dính sền sệt như vậy, cho dù run cũng sẽ không rơi vãi nhiều lắm chẳng?

Tay trái nâng lên đưa miệng về cái chén bên cạnh, muốn cầm muỗng khuấy. Bởi vì quá vội vàng muốn ăn, kết quả nguyên một chén cháo úp vào mặt, nhưng mà cuối cùng cũng ăn được.

Liêu Hoa Thai bởi vậy mà cười hoan hô, tất cả mọi người đều vui sướng trên nỗi đau của Diệp Ngưng Hoan. Sở Hạo vào ngày mười chín tháng bảy gặp Vũ Ninh Hầu xong không lộ diện nữa, nhưng Thụy nương ở đây, tận trung cương vị, quan sát Diệp Ngưng Hoan cả ngày bụng ăn không no.

Hai mươi ba tháng bảy, người còn gầy hơn cả hoa cúc. Nhưng có thể là bởi vì thuốc mà hại nàng tinh thần khoẻ khoắn, cũng không có cách nào giả chết. Ngửa mặt lên trời kêu gào không ai để ý tới, quyết định vẫn là ăn cháo, đầy bàn đều là cháo. Nàng ăn nửa chén, cái bàn thay nàng ăn nửa chậu.

Hai mươi tư tháng bảy, miễn cưỡng có thể ăn được cháo, còn có thể ăn vài miếng dưa nhỏ. Nhưng mà hôm đó, Đông Anh cầm muỗng của nàng đi, đổi thành đũa, hết thấy lại trở về ban đầu. Muốn đại chiến ba trăm hiệp với Đông Anh, nhưng nàng ta cười đến lòng người chua xót, đành phải nhận thua.

Hai mươi lăm tháng bảy, hai mươi sáu tháng bảy, hai mươi bảy tháng bảy...

15. Chương 15: Dịu Dàng Đều Có Giá [2]

Mấy ngày qua chỉ có một việc không ngừng, chính là sáng mỗi ngày đều phải uống một chén canh. Nàng đã thiên tàn địa khuyết, cũng không thị tẩm, thật không hiểu còn uống thứ này để làm gì! Chỉ có điều Diệp Ngưng Hoan cũng không từ chối uống, phải thêm ít món ở trong bụng.

Cây bạch quả đã phủ màu vàng, lá phong đã nhuộm đỏ. Bầu trời càng ngày càng trong veo, đó là tin báo hiệu vào thu. Thật ra không gặp lại Sở Hạo, Diệp Ngưng Hoan càng ngày càng gầy.

Buổi tối nhìn ánh trăng như lòng đỏ trứng, ban ngày nhìn đám mây giống như kẹo bông sợi... Trong viện sau tây lầu Liêu Hoa Thai có cây nho, đều đã chín, tím mênh mông.

Diệp Ngưng Hoan vô cùng kiên nhẫn ngồi đầu giường miệng đứng đã lâu, cuối cùng Đông Anh nhìn không được, lại đây kéo: “Cô nương, đừng náo loạn...”

Diệp Ngưng Hoan mắt nháy mắt không nhìn cây nho, bắt đầu nói hươu nói vượn: “Đây hẳn là có thể hái xuống được rồi? Làm một chùm đi?”

Đông Anh liếc mắt túm tay áo của nàng, nói một tràng bên tai, đem linh hồn nhỏ bé của Diệp Ngưng Hoan từ trên cây nho chuyển sang người nàng ta, nhưng nàng ta không phải vẹt quay cũng không phải thịt dê xỏ xâu, Diệp Ngưng Hoan thật sự không có hứng thú.

Một bàn tay cực kỳ tao nhã thò vào tầm mắt Diệp Ngưng Hoan, lại không giúp hái nho, mà là lay khuôn mặt nàng.

Rất không vui mà liếc mắt nhìn, giọng nói lại nghẹn trong cổ họng không ra được.

Sở Hạo với vẻ mặt thích tai vui hoạ nhìn nàng, trong mắt đầy ý cười chế nhạo. Một thân sắc gấm hoa lệ, cổ tay áo đều thêu viền bạc, thoát nhìn giống mấy sợi kẹo bông lấp lánh, khiến Diệp Ngưng Hoan lại lâm vào ảo tưởng ăn uống cuồng nhiệt. Con người lấy sự ăn làm điều quan trọng hàng đầu, Diệp Ngưng Hoan cảm nhận sâu sắc.

Đông Anh bên cạnh còn đang vội vàng giải thích: “Nô tì nói với nàng ấy, nàng lại quá phân tâm. Gần đây nàng nhanh đói đến điên rồi, chỉ cần không nói đến chuyện ăn, căn bản cái gì cũng không nghe.”

Sở Hạo thấy ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm vào tay áo của hắn, nét mặt kia tựa như sắc lang nhìn thấy mỹ nữ, dứt khoát chấp tay ra sau lưng, làm hại nàng không còn cách nào khác ảo tưởng với tay áo, hết sức thất vọng hoàn hồn lại.

Sở Hạo thấy nàng gầy đến mức trên mặt chỉ còn một đôi mắt to đang loạn chuyển, nhẹ giọng nói: “Tây Cường trình lên mấy viên lục bảo thạch, tốt hơn mấy cái này.”

Không lạ gì lục bảo thạch, bây giờ cho nàng núi vàng núi bạc cũng không cần!

Hắn kéo cổ áo nàng một cái, rõ ràng cảm thấy nói chuyện với nàng rất tốn sức, nói: “Cũng là nho...”

Cảnh trí đài nước trong viện Liêu Hoa Thai thật đẹp, hai bên treo đèn thạch anh. Tối hôm nay mây trôi gió nhẹ, trăng như lưỡi câu, sếu trắng trên mặt nước đập cánh quá khích, xẹt qua một đường sáng bạc.

Trong viện bày mấy chậu hoa cúc, còn có bồn hoa kim quế phương bắc khó gặp. Trên bàn bày các loại hoa quả, dưa hấu, anh đào, dưa ngọt, còn có nho, cái gì nên cắt đã cắt, nên bóc vỏ đã bóc, nên ngắt nhỏ cũng đã ngắt.

Trừ lần đó ăn rất nhiều ra, còn có điểm tâm, có đầu bếp ở đây làm, nhìn hộp đựng thức ăn bên cạnh, giống như mang từ bên ngoài vào. Điểm tâm đủ loại khác nhau, lót trong chiếc đĩa lá sen trắng men. Nhìn thế này, giống như là mừng lễ Trung thu trước hạn thật thịnh soạn.

Diệp Ngưng Hoan bị kéo lại đây, nhất thời toàn bộ chú ý cũng chỉ ở trên bàn. Điên cuồng nuốt nước miếng, nhìn không chớp mắt.

Gần đây Sở Hạo không ở đây, tất nhiên không có cách nào khác tự mình thi triển tuyệt kỹ châm cứu, nhưng cũng tìm một y nữ giỏi hành châm đến. Thật là hữu hiệu, vị giác dần dần khôi phục, chỉ là gần đây vào bụng thật ít ỏi, lúc bụng ăn không no, những thứ kia đều hỗn loạn nhưng lại phai nhạt rất nhiều!

Sở Hạo ngồi lên ghế lớn, hất cằm: “Không được trực tiếp xuống tay, chiếu theo quy củ, ăn không được thì tiếp tục đối.”

Lúc run tay bắt tay cầm nĩa đâm vào miếng trái cây đã cắt nhỏ, Diệp Ngưng Hoan cảm giác bốn phía đều an tĩnh lại, giống như tất cả mọi người đều ngừng thở bày thế trận chờ quân địch, khiến nàng vô cùng khẩn trương.

Gần đây chính là như vậy, một đám người tụ tập ở đây xem nàng ăn, cuối cùng nàng cũng không ăn được cái gì, mọi người vui một tí, trò hay tan cuộc.

Cái nĩa rất tinh xảo, mấy món đồ nhỏ nàng càng khó nắm chặt. Thử hai lần cũng chưa dựng lên được, gấp đến độ lại muốn đưa miệng tới đón lấy.

Những ngày qua đều như vậy, xem xét lúc Thụy nương quay đi, thừa dịp mọi người bận tay, nàng cũng có thể thành công đưa vào miệng một miếng nhỏ tí tẹo. Tuy rằng kết quả cuối cùng đều là Thụy nương giận dữ bỏ hết toàn bộ, nhưng dù sao có thể gặp chút may mắn. Nay Sở Hạo ở bên cạnh, Sở Hạo cũng không phải là Thụy nương, nếu ăn quá khó xem, hấn mà mất hứng thì không chắc sẽ nghĩ ra biện pháp biến thái nào để trị nàng.

Vì thế nàng cố gắng nhớ lại kỹ xảo huấn luyện mười mấy ngày nay, lần thứ ba cuối cùng cũng cầm lên được. Lấy tay trái che lại, đưa một chút đến bên miệng, nhưng khuỷu tay lại lắc lư, tay trái rũ xuống.

Chán nản đến cực điểm, nàng cố nén ném thẳng vào trong miệng, chiếu theo quy củ mười mấy ngày qua, ngoan ngoãn đặt miếng điểm tâm nhỏ kia lại vào mâm, tiếp tục dùng tay phải cầm nĩa đâm vào.

Thật ra thì đưa tay xuống là có thể lấy được, nhưng quý nhân ăn cái gì cũng nhiều quy củ, tất cả đồ ăn cũng làm cho người ta hoa cả mắt. Tay phải yếu ớt mệt mỏi, càng không thể dùng sức khéo léo. Nàng không thể thay bằng tay trái, không thể tranh giành như chó đói, tay cũng không thể không cầm lên, sau lại ngay cả đưa miệng qua cũng không cho phép, vậy mới khiến nàng chịu đói một mạch đến bây giờ.

Lại đưa được miếng bánh nhỏ kia lên, ra sức khống chế không cho nó run, toàn bộ vai phải đều bắt đầu đau. Vừa đến bên miệng, mắt thấy sắp rơi, nàng vội vàng với miệng ngậm lấy. Ái chà chà, cảm giác mềm mềm trơn trơn lại có chút ngọt vẫn khiến nàng thật thỏa mãn.

Ánh mắt của nàng đều nheo lại, nét mặt sung sướng kia đúng là chưa bao giờ có sự mãn nguyện thoải mái như vậy.

Trước kia dù có cười vui, nhất định nước mắt sẽ theo sát. Dù cho có hi vọng, tuyệt vọng lại đuổi sát. Yêu hay hận, hai bên dây dưa, khiến cho nàng sống không được mà chết cũng không xong. Hèn mọn hay là cao quý, đều thành gông xiềng nàng không thoát khỏi, sống rất gian khổ!

Hơn mười năm qua, chỉ có Sương Lăng xem nàng như bằng hữu, lại khó gặp.

Nay biết, hấn là người của Đông Lâm Vương, hoặc nói là người của Hoàng thượng, có lẽ sau này sẽ làm nên, có nhà có sự nghiệp tiền đồ nhanh tới, hai người sợ là khó mà gặp lại. Mà tiền đồ của nàng, chung quy cũng chỉ dựa vào cái xác cầu sống tìm vui, trói buộc tứ phương, cả đời vô vọng.

Chỉ có điều đói bụng hơn nửa tháng, mấy suy nghĩ này chẳng nghĩ nhiều nữa. Lúc này ngậm thức ăn ngon trong miệng, chợt thấy cả đời không gì hơn cái này. Hoàn hảo cầm tú, sân si yêu ghét, cũng không no ấm được như vậy.

Quả nhiên là đàn ông no bụng chẳng biết đàn ông đói khát, thay vì than thở ông trời bất công, không bằng sung sướng ngay bây giờ. Nhân sinh, thật ra thì có thể rất đơn giản!

Sở Hạo nhìn ánh mắt cong như trăng lưỡi liềm kia của nàng, sáng rọi rồi cuối cùng tràn đầy.

Thụy nương nhìn vẻ mặt Sở Hạo, nghĩ đến lời hấn nói hôm đó, không khỏi thâm than. Hâm mộ à, Thụy nương chưa từng khó hiểu ý trong lời hấn.

Diệp Ngưng Hoan dám liều mạng đi trốn, nhưng hấn thì có thể trốn đi đâu? Cho nên cực kỳ hâm mộ!

Chỉ là Diệp Ngưng Hoan này, nếu nàng thật sự không vì thanh danh phú quý, thậm chí ngay cả an ổn cũng không cầu chủ nhân, mới là người khó khống chế nhất!

Sở Hạo ho khan một tiếng, chậm rãi nói: “Tốt hơn trước kia nhiều?”

Hắn vừa lên tiếng, mọi người xung quanh thở phào nhẹ nhõm một hơi, dường như trên mặt mang theo ý cười. Diệp Ngưng Hoan ăn được một miếng, làm sao còn bận tâm đáp lại lời hắn, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm chum nho như lục bảo thạch kia.

Đông Anh chú ý tới nét mặt Thụy nương, nhanh chóng đến phía sau Diệp Ngưng Hoan lặng lẽ đẩy một cái thật lòng nhắc nhở. Gần đây Diệp Ngưng Hoan thật sự hư nhược, lần này nàng vọt tới trước mấy bước. Chẳng qua cũng coi như phản ứng kịp, nâng mắt nhìn Sở Hạo nói: “Tạ điện hạ, quả thật tốt hơn nhiều.”

Sở Hạo nói: “Cầm cái đĩa, chọn mấy thứ bưng lên.”

Nàng nghe xong vui mừng quá đỗi, như vậy thì dễ dàng hơn, vội vàng hành lễ với hắn nói lời cảm tạ. Hắn chỉ chỉ ghế dựa bên cạnh nói: “Chuyển qua đây ngồi.”

Thật ra thì nàng tình nguyện đứng, ngồi cũng không thể ngồi yên, hơn nữa hắn nói còn phải đứng lên, không bằng vẫn cứ đứng. Người xung quanh hành động cực nhanh, đã đem ghế dựa chuyển đến bên cạnh bàn. Nàng đành phải lại cảm tạ, ngồi một góc.

Bây giờ vị giác đã khôi phục lại một chút, hơn nữa dạ dày vẫn chưa đầy, cảm giác muốn ăn rất mãnh liệt, tay trái lại nâng đĩa lên, bắt chắp nước hoa quả, chọn mấy món điểm tâm ăn trước.

Trước mặt hắn, cũng không có cách nào khác ăn tự tại, sau khi chọn mấy món điểm tâm xong, lại ăn chút hoa quả. Chợt nhắc mắt, đột nhiên phát hiện hắn đang nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt.

Diệp Ngưng Hoan có phần chột dạ, không dám ăn nữa, vội vàng bỏ đĩa xuống đứng lên nói: “Tạ điện hạ ban thưởng, nô tì ăn no rồi.” Thật ra thì căn bản chưa có ăn no!

Sở Hạo nhìn nàng, bỗng nhiên khoát tay áo. Thụy nương hiểu ý, dẫn tất cả mọi người đi.

Diệp Ngưng Hoan đứng thẳng không nhúc nhích, vẫn có hơi không tự chủ được mà liếc mắt bàn. Trên bàn bày đầy thức ăn, bên cạnh còn bày nhiều cái hộp đựng thức ăn. Cũng không biết hôm nay là ngày quan trọng gì, hắn làm nhiều thứ thật.

Sở Hạo hất cằm, nhìn một đồng hộp nói: “Chỗ đó có Huệ Tuyền lâu năm, nàng lấy lại đây.”

Diệp Ngưng Hoan sợ hãi, cái gì vậy hả? Không phải để nàng lần lượt mở ra, bốn phía chẳng còn ai cả, vừa rồi không nói, quả nhiên là chính người đến nghiệm! Nàng ở đây đã bị mọi người cười suốt nửa tháng trời, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

Nàng phản ứng cũng không chậm, vội vàng duỗi tay về phía bình rượu trên bàn: “Điện hạ, hãy ném thử rượu thượng hạng này trước.” Đồ ăn không phải nàng chuẩn bị, cũng không biết là rượu gì, dù sao cứ đối phó trước.

Sở Hạo rất thẳng thắn: “Không uống.”

Nàng đứng bất động tại chỗ, thấy môi mỏng hắn run lên, tao nhã nói: “Mở ra đi.”

“Nô tì tìm cho ngài...” Diệp Ngưng Hoan mang về mặt cảm ghét đi tới, mấy cái hộp giống nhau như đúc, mỗi cái đều có ba tầng, mở toàn bộ cũng không thể bày ra, chỉ có thể mở một cái, mở ra thấy không phải, lại đặt vào.

Trời ạ, bên trong toàn là mấy món hầm này nọ, cũng không biết từ đâu mà làm ra nhiều thế này.

Bởi vì đều là thức ăn, Diệp Ngưng Hoan rất ngạc nhiên, biết rõ không phải rượu cũng phải mở ra xem một cái. Đều là thứ tốt nha! Cái gì tổ yến chân giò hun khói hầm nấm hương, cái gì xuyên khung bạch kỳ chưng đầu cá.

Nàng nhìn mà nước miếng giàn giụa, thật muốn ăn vụng!

Sở Hạo ngồi một bên ở phía sau, mấy thứ này cầm lấy ăn vụng lại rất bất tiện, lại không kiềm chế được nhìn vẻ thiếu ăn của mình... Mở ra từng cái một, vận thật tẻ, bình rượu chết tiệt thì không thấy.

Đến cái hộp thứ mười tám, Diệp Ngưng Hoan đã muốn nổ tung, xóc nắp hộp lên, tầng trên cùng là một cái bình sứ chưng, nàng không chịu được mà khám phá, thơm quá đi, vừa ngửi liền biết là đông trùng hạ thảo chưng vệt, ít dầu lại bổ dưỡng. Liên quan tới ẩm thực, Diệp Ngưng Hoan cũng coi như có chút kiến thức, ở Nhã Nhạc Cư học qua không nói, chủ yếu vẫn là do trước đó vài ngày dưỡng thương lúc chưa luyện tập, ăn tốt hơn.

Nàng ra sức hít mũi một cái, hết sức che lại, đẩy nhẹ một cái, tầng trên tựa như đóa hoa mở ra. Tầng tiếp theo là bánh quy xốp, nhưng không thể so với bình thường, từng miếng mỏng như giấy Tuyên Thành, còn rắc bột hoa quế, thơm cực kỳ, nhìn rõ là món ngon.

Bánh quy xốp nàng ăn qua không ít, nhưng chưa thấy tinh tế như vậy.

Thấy chuyện ăn vụng này rất thuận lợi, Diệp Ngưng Hoan dứt khoát dịch người qua một chút gần tầm mắt của hắn, nhanh chóng cẩn thận cầm một miếng. Ôi, mỏng như vậy nhưng không dính lại với nhau, hơn nữa không dễ vụn. Cầm một miếng nhét vào miệng, đầu lưỡi nhất thời cảm giác được sự mềm mại này, thật không tệ.

Trong lòng mừng thầm, lại có chút chột dạ, không khỏi lặng lẽ quay đầu lại nhìn. Sở Hạo đang rũ mắt tự lực cánh sinh bóc một quả quýt, cũng không biết có phải do ánh đèn lưu ly phản chiếu hay không, dù sao cảm thấy vẻ mặt yên lòng này của hắn có vẻ vô cùng dịu dàng, đường nét cũng nhẹ nhàng hiện lên.

Khoé miệng hắn hơi nâng lên, giống như mang theo chút ý cười, ngón tay làm vài động tác, vỏ quýt trong lòng bàn tay hắn nở rộ như hoa. Diệp Ngưng Hoan bối rối mà sinh ra biến ảo, giống như nghe thấy quả quýt bị bóc trong tay hắn cười rất vui vẻ.

Run rẩy một chút, nàng bị cảm giác quý dị của mình khiến cho buồn nôn, vội vàng nhân cơ hội quay đầu lại ăn vụng lia lịa mấy miếng. Càng ăn càng lớn mật, ngay cả món hầm bên trên cũng nhân cơ hội nâng lên hộp một miếng lớn.

Nàng ăn xong lại lặng lẽ quay đầu, Sở Hạo ngồi lệch qua trên ghế, đang buồn chán ăn quýt. Hôm nay hắn động kinh sao? Làm ra vẻ không cần mấy mùi quýt đã bóc vỏ sẵn, tự lực cánh sinh không nói, bóc vỏ còn thật sự ái muội, bộ dạng lưỡi biếng khiến cho nàng cảm thấy ngay cả tư thái ăn quýt cũng thật ái muội.

Hôm nay nàng điên rồi phải không? Vì sao cảm thấy hắn lúc này tay chân ngôn ngữ trở nên hết sức kỳ lạ, lặng lẽ đoạt lấy không khí, lặng lẽ như núi phủ đỉnh, nhưng lại lặng lẽ mê ly?

Chẳng lẽ nói, là ăn no rừng mỡ sinh sắc tâm?

Diệp Ngưng Hoan bị ý nghĩ của mình dọa đến mức run lấy bối, không thể nào, nàng tuyệt đối không phải người như thế!

Mí mắt hắn cũng không nâng một chút mà thúc giục nàng: “Nhanh tìm rượu...”

Diệp Ngưng Hoan bị một tiếng gọi này của hắn làm cho hoàn hồn lại, tiếp tục ăn quýt đi, bữa tiệc của nàng ở đây còn tốt hơn trái cây trên bàn nhiều. Mặc kệ nó, trước cứ ăn no rồi nói sau.

Nàng bắt đầu hộp nào hộp nấy không buông tha, tầng tầng đều kéo ra! Xuống tay nhanh gọn, kỹ xảo ăn vụng càng ngày càng thuần thục, hơn nữa ngoài miệng tuyệt đối sẽ không lưu lại chút dấu vết.

Vận khí lật hộp tìm món quý quả thật không tốt lắm, chỉ có điều cũng bởi vậy mà ăn đến méo bụng.

Mở cái hộp cuối cùng ra, mới nhìn thấy bình rượu... Nhưng rất tốt, dạ dày cũng căng ra.

Lật hết mấy cái hộp cũng chỉ có cái này là có bình, cho nên không cần phán đoán, tay trái trực tiếp xách cái bình ra, trở lại bên cạnh bàn, lấy một cái chén chuẩn bị rót rượu cho hắn.

Sở Hạo thờ ơ cầm lấy chiếc khăn lau tay, liếc nàng một cái: “Không muốn uống nữa.”

Tay phải Diệp Ngưng Hoan lại bắt đầu run, nàng tức giận đến nói không ra lời. Sở Hạo thuận tay cầm cây nĩa, lại bắt đầu dùng nước hoa quả, vừa ăn vừa nói: “Vũ Ninh Hầu Cố Tĩnh Nam, nàng có biết không?”

Diệp Ngưng Hoan gật đầu: “Nghe nói qua một ít.”

Cổ gia căn cơ vững chắc, nhiều thế hệ làm quan, tổ tiên tiền triều còn nhậm chức Tể tướng. Về sau ông nội Cổ Tịnh Nam đi theo Sở thị, là một trong những văn mưu sớm nhất.

Sau khi Tiên đế gia dựng triều, Cổ thị có thể thụ phong tước vị Vũ Ninh Hầu.

Vị Hoàng hậu thứ hai của Tiên đế gia đúng là cô cô của Cổ Tịnh Nam. Nay Giản Quận Vương Sở Vị, Lư Tùng Vương Sở Bái đều là anh em bà con của Cổ Tịnh Nam. Nếu không phải hai vị này quá mức tranh nhau khi Thái tử còn tại thế, khiến cho Tiên đế sinh ghét, đuổi hai người sớm ra khỏi kinh thành phong tước ở một chỗ xa xôi, vị trí Hoàng đế phỏng chừng cũng không tới phiên Sở Lan.

Tuy rằng Cổ Hoàng hậu sớm hoẵng (1), hai vị Vương gia lại không được sủng ái, nhưng địa vị cả nhà Cổ thị vẫn được củng cố. Cổ Tịnh Nam duy trì tước vị của cha, đương kim Thánh thượng cũng rất coi trọng hắn, nhận chức Đại học sĩ của Văn Hoa Các, kiêm Tả thừa Ương Tập Lệnh (2), là trọng thần trong triều. Lúc hạ tuần tháng bảy, hắn không phải có qua Tịnh Viên một lần sao? Sao Sở Hạo đột nhiên nhắc tới hắn?

(2) hoẵng: thời xưa gọi chư hầu hoặc các quan to chết là hoẵng

(3) chú thích về quy chế quan lại có thể tham khảo phần “Phụ lục” của “Mê Tâm Ký”

Sở Hạo nói: “Ta có một hôn sự rất buồn phiền, rất là phiền toái.”

Lại có tâm tình tán gẫu nhân sinh đại sự với sủng vật à? Diệp Ngưng Hoan cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Chả trách nhắc tới Cổ gia, hoá ra Cổ Tịnh Nam là cha vợ tương lai của hắn.

Diệp Ngưng Hoan thấy hắn ngay cả ăn uống cũng rất vui, dáng vẻ này là có chuyện phiền lòng. Huống hồ hôn sự của hắn, vậy đành phải Hoàng thượng, Thái hậu mới có thể làm chủ, nàng cũng không có tư cách bình luận. Hơn nữa hắn là nhà chồng, cho dù thành thân, con dâu nhà hắn còn dám quăn hắn mua vui hay sao? Có gì để mà phiền?

Chỉ có điều ngẫm lại, Sở Hạo năm nay cũng đã hai mươi một đi? Sao tuổi này mới bàn hôn sự hả? Cũng là tôn thất được sủng ái, tuổi này nên thành thân nhiều năm rồi mới phải.

Diệp Ngưng Hoan cũng không nói nhiều, lúc nhàn rồi hắn có quyền lấy nàng làm đối tượng để cần nần. Thỉnh thoảng đổi đồ ăn cho hắn, đồng ý làm tiểu nha hoàn. Đỡ phải đến lúc đó Thủy nương nói nàng không có nhân lực, đứng ở bên cạnh cũng không biết hầu hạ.

Sở Hạo lại nói: “Mấy ngày nữa, ta muốn mời tiệc Cổ Tịnh Nam ở đây. Nếu múa ‘Tứ Ba Toàn Phi’ kia ở Thủy Bạc Vân Nhai, hắn là không tệ chứ?”

Tay Diệp Ngưng Hoan run lên, suýt nữa ném cái mâm liên hoa nhỏ lên mặt hắn. Nàng không có nghe lầm chứ? “Tứ Ba Toàn Phi”? Chỉ một mình nàng thì nhảy thế nào? Hắn nghĩ kiểu gì vậy!

Chẳng lẽ muốn dùng nàng quyến rũ cha vợ tương lai của hắn, sau đó từ hôn? Cứu nàng trở về, bắt kể tiền oán, bứt rứt đến độ đó, hắn không có sao chứ?

Diệp Ngưng Hoan đương nhiên không dám mắng hắn, chỉ nhỏ giọng nói: “Nô tì nay đã như phế nữa...”

Lời của nàng còn chưa nói xong, chỉ thấy hai thanh phi đao lạnh buốt bắn ra từ trong mắt hắn. Nàng cứng lưng, miễn cưỡng chống đỡ. Việc này rất hoang đường, nàng coi như cọng hành, cho dù Cổ Tịnh Nam bắt đắc dĩ đón nhận nàng, cũng không gây ảnh hưởng đến chuyện gả con gái cho hắn mà. Hắn cũng không phải ngu ngốc, vì sao lại không hiểu?

Huống hồ vừa nghĩ đến những ngày về sau ở Cổ gia, Diệp Ngưng Hoan chỉ cảm thấy cả người run lên. Cổ chịu đựng ánh mắt của hắn, nàng kiên trì tiếp tục nói, “Điện hạ có thân phận gì, Cổ gia kia căn cơ lại vững vàng, nô tì chỉ là bần nhãi, hèn mọn như rơm rác, sao có thể...”

Sở Hạo híp mắt lại: “Nếu ta giao nàng cho Hoàng thượng, nói cho hắn thật ra nàng biết không ít về Ảnh Nguyệt Môn...”

Diệp Ngưng Hoan điên cuồng run một trận, sắc mặt quý nhân thật là dữ tợn mà.

Thứ nàng biết về những thứ kia, rõ ràng còn không nhiều bằng hắn đâu! Nàng thầm cắn răng, nhìn lại nét mặt u ám của hắn, nhất thời như bị đánh vỡ cột sống.

Nàng đành phải ủ rũ nói: “Mặc cho điện hạ sai khiến.”

Sở Hạo rất hài lòng với thái độ của nàng, nói: “Mấy ngày tới, nàng tiếp tục luyện tay, đừng để đến lúc đó run như đút gân làm ta mất mặt.”

Đột nhiên đối xử với nàng tốt lên, lại trị vị giác, lại cho luyện tập, lại thi châm, lại cho thuốc hay, quả thật khiến nàng có phần không biết làm sao, đúng là vì chuẩn bị cho cái này.

Việc này lại lần nữa chứng minh lời nói chí lý kia: trong thiên hạ không có bữa cơm không.

Đừng nói nàng không phải tiểu mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành gì, cho dù nàng là tuyệt đại giai nhân thì thế nào? Trên đời này nữ tử mỹ mạo nhiều, hẳn làm sao có thể đối xử tốt với nàng vô ích chứ?

Nhưng mà cho nàng lắc thân hình như rắn nước nhảy, dùng thủ đoạn quyến rũ mê hoặc Cố Tịnh Nam, huyên não nhà hắn không yên, không có tâm tư nghị hôn? Không biết có được hay không?

Nói dễ nghe một chút thì nàng là vũ cơ, nói không dễ nghe thì chẳng qua là gia kỹ. Có bà nội chủ tử nhà ai để mắt đến, cho dù nhảy ra đóa hoa thì có thể như thế nào đây? Huống hồ thân thể nàng bây giờ cũng không còn trong sạch, đi Cố phủ, chẳng phải là mọi người đều có thể sỉ nhục nàng?

Còn tưởng rằng hắn thông minh, căn bản chính là một thằng ngu!

Hắn làm chuyện ngu xuẩn không sao, dù sao cuối cùng mất mạng cũng không phải hắn. Chủ tử rất ngu xuẩn, tai họa cả một ố! Nếu Cố Tịnh Nam không cần nàng hoàn hảo, nếu thật sự thu nhận, cuộc sống sau này của nàng quả nhiên là mũi dao nôi chảo!

Chỉ có điều nghĩ như vậy, miệng lại còn phải nhận lời: “Dạ, nhất định khổ luyện. Đến lúc đó đừng nói là ‘Tứ Ba Toàn Phi’, cho dù là ‘Nguyệt thực’ cũng nhất định nhảy được!”

Sở Hạo sững sốt, nhìn nàng: “Cho nàng luyện tập, ai cho nàng nhảy? Tay hỏng rồi, thế nào mà ngay cả lỗ tai cũng lảng luôn hả?”

Diệp Ngưng Hoan cũng sững sốt, thằng nhãi này rốt cuộc có ý gì?

Sở Hạo cũng không để ý tới nàng, lại có vẻ tâm tình không tệ, cũng không kêu nàng hầu hạ, tự mình chọn một cái chén, chọn một bầu rượu trên bàn bắt đầu tự châm tự uống.

Diệp Ngưng Hoan xem một đồng hộp bày bên cạnh bàn mới tìm ra bình rượu, rất là ám ức vì bình rượu kia, tìm ra lại không uống. Azzzz, nhất nàng trở về lại để cho nàng chết càng khó coi! Đã là người sắp chết, còn phải thỏa mãn ác thú của hắn, quả nhiên là loại người chơi người đến nghiện.

Gió nhẹ thổi qua, mang đến chút lạnh lẽo. Diệp Ngưng Hoan rút cổ một cái, vào thu, sớm muộn gì vẫn có chút lạnh. Hơn nữa nàng lại có bệnh cũ, càng cảm thấy run bần bật.

Sở Hạo ném cái chén trong tay, đứng lên nói: “Rượu vẫn là ấm mới tốt, cho người ta hâm rượu đưa vào. Mang cái này xuống đi!” Nói xong, cũng không quay đầu lại vào nhà.

Diệp Ngưng Hoan thở dài một hơi, tổ tông coi là quý từ miệng đến chân. Thụy nương nói vậy cũng không đi xa, nhanh chóng dẫn người đến, phân phó người thu dọn đồ.

Diệp Ngưng Hoan cũng giúp đỡ cùng dọn, Thụy nương cau mày nhìn nàng: “Đầu óc ngươi lại lẫn lộn? Ở đây không cần người, còn không đi hầu hạ?”

Không muốn đi không muốn đi không muốn đi!

Diệp Ngưng Hoan đã buồn bực muốn chết, lại nghiêm mặt nhìn Thụy nương: “Đại cô cô, điện hạ cho ta luyện tay, ta đây cũng phải luyện mà.”

Thụy nương căn bản không muốn nói mấy lời vô nghĩa với nàng, đưa mắt nhìn Đông Anh và Hạ Lan, hai người họ lập tức như sói như hổ lại đây, cười tùm tùm lại dứt khoát nhanh chóng lôi Diệp Ngưng Hoan đi.

16. Chương 16: Sóng Gợn Đêm Trăng Bày Kê [1]

Tháng tám Trung thu, trăng như mâm bạc, là thời gian cả nhà đoàn viên. Hoa cúc vàng phương bắc, quế phiêu hương miền nam, khắp nơi ca múa, nhà nhà hào phóng, đều cười nói không ngừng.

Tết Trung thu trong ký ức của Diệp Ngưng Hoan, nay nhớ lại đều là đau thương.

Vĩnh Thành Vương từng đối xử với nàng vô cùng tốt, tốt đến mức khiến nàng mơ mộng hão huyền. Vĩnh Thành Vương từng nhìn trăng sáng với nàng, trong mắt y nàng là tốt nhất, tựa như trăng sáng trên trời, sao đầy lấp lánh cũng không bằng nàng. Thân phận nàng hèn mọn, lại được y ví von với trăng. Nàng nguyện vì y mà múa như tiên, chẳng sợ đau cả xương cốt.

Vì thế, bốn năm trước, nàng chịu đựng sự đau đớn kia, thành tựu “Nguyệt thực” kia. Ngày hội Trung thu, nàng bay múa như tiên. Y xem thế là đủ rồi, vỗ tay vui vẻ. Sau khi trở về, nàng nôn cả một chén máu.

Sau đó, thân thể nàng dần dần hư nhược, sau khi biết được, y tìm đại phu hỏi thuốc biết bao săn sóc. Tuy rằng Trung yhu năm thứ hai nàng bệnh thật sự nghiêm trọng, không thể lại vì y mà khiêu vũ, nhưng y vẫn phái người phi ngựa ngàn dặm, mang bánh Trung thu nhân bơ đặc sản ở quê nhà An Dương đến cho nàng.

Nàng sớm không còn trí nhớ về An Dương, cũng không thích ăn bánh Trung thu nhân bơ, chỉ là phân tâm ý này khắc cốt ghi tâm, bánh Trung thu nàng đang cầm giống như khuôn mặt tươi cười của y. Dạ dày ứ đọng khó thông, nàng vẫn kiên trì ăn hết. Sau khi ăn xong, nàng lại sốt cao không bớt, nhưng nàng rất sung sướng!

Sau đó... sau đó bắt đầu luyện “Tứ Ba Toàn Phi”, Vĩnh Thành Vương không cần nàng, muốn tặng nàng cho người khác.

Hôm nay là mười sáu tháng tám đêm đuổi trăng, hôm qua trong cung tế nguyệt, hai yến tiệc cùng tổ chức, Sở Hạo tất nhiên là phải vào cung.

Mà hôm nay, là ngày Sở Hạo mời cha vợ tương lai của hắn.

Từ mấy ngày trước, Thụy nương đã vội vàng phái người chuẩn bị lầu các Thủy Bạc Vân Nhai, phân phó phòng bếp chuẩn bị rượu và thức ăn sử dụng đêm đó. Ai nấy đều bận rộn, trừ mỗi Diệp Ngưng Hoan.

Chỉ có điều Đông Anh vẫn không quên mỗi ngày đều cho nàng một chén thuốc đen ngòm, Diệp Ngưng Hoan thật sự chịu không nổi, bưng chén thuốc nói: “Lúc trước ta không có cơm ăn, đói chịu không nổi, lại làm thêm ít thứ. Bây giờ nửa tháng qua sáng sớm vẫn uống thứ này, thật không có gì cần thiết chẳng? Uống lâu như vậy, ta phỏng chừng có thể cả đời không...” Trước mặt hoa cúc khuê nữ Đông Anh, thật sự không tiện nói hai chữ “sinh nở” ra, nàng ngượng ngùng cười nháy mắt ra hiệu với nàng ta, cố gắng cho nàng ta hiểu.

Đông Anh làm như không thấy mặt nạ quỷ của nàng, nói: “Đây là Thụy nương cô cô phân phó, cần phải cho người sáng mỗi ngày uống một chén. Tóm lại là không hại gì người, người cứ uống đi.”

Vậy Ngưng Hoan cũng không thể làm gì, đành phải uống cạn dưới ánh mắt sáng ngời của nàng ta. Không sao cả, thân là lễ vật, đến đâu cũng không có tư cách sinh con, mặc kệ với ai đều như nhau, đây là chuyện thuộc bốn phận của nàng. Hơn nữa xương cốt thân thể này đã nát vụn, không cần thứ này nữa.

Nửa tháng qua nàng đã tận lực thuận theo, tuy rằng Sở Hạo không phân phó, khi nhàn rỗi nàng cũng sẽ chủ động luyện dáng điệu, đi từng bước tính từng bước, nghe lời một chút, cuộc sống của nàng cũng có thể khá hơn.

Ý nghĩ chạy trốn trong đầu vẫn có, chỉ có điều lần trước sau khi chạy trốn bằng đường thủy, bên trong viện không có mỹ nhân khác, cái mục tiêu này của nàng lập tức hiện lên.

Muốn gỡ mảnh khoé cũ cũng không dễ dàng, nhưng mà... chung quy là không cam lòng!

Đông Anh đang giúp nàng trang điểm, trước kia tháng bảy luyện tập khiến nàng gầy đi nhiều. Chẳng qua son phấn thêm sắc, thoát nhìn vẫn coi như sáng rõ. Cái túi da này là giá trị lợi dụng duy nhất trong mắt quý nhân. Nàng hơi run tay áo, giống như muốn gạt đi chút buồn phiền.

Nàng nhìn mình trong gương, giữa trán được tô một đoá hoa óng ánh, lộn lộn nhấp nháy, tựa như càn rục rờ hơn đôi mắt.

Đông Anh nhìn vẻ mặt hồ hững của nàng, thầm thở dài, an ủi nói: “Lần này Cố đại nhân đến, Vương gia cũng không phân phó cô nương hiến nghệ, chỉ bảo hầu hạ bên cạnh. Cô nương cũng không cần chịu cực nhiều, em nghĩ, hẳn là sẽ không cho người đi theo đâu.”

Diệp Ngưng Hoan cười cười, vẫn giữ thái độ thờ ơ: “Chỉ hầu hạ bên cạnh? Chẳng phải thiết thời bộ xiêm y quý giá này sao?”

Tơ sống mềm mại, như mây tựa ráng, mỏng như cánh ve cũng không xuyên qua được, ít nhiều bàn tay khéo léo mới có thể dệt được một cuộn, lại ít nhiều bàn tay tỉ mỉ mới có thể may được bộ xiêm y này? Chỉ bằng nàng, làm sao xứng mặc chất liệu này?

Đông Anh không nói nữa, chỉ nhẹ nhàng phát qua. Diệp Ngưng Hoan cũng không lên tiếng nữa, tâm tình trở nên có chút kỳ quái. Lúc này chỉ thấy tiếc nuối, đúng là hơn tháng nay vẫn luôn chịu đói.

Thủy Bạc Vân Nhai là một toà kiến trúc nằm giữa hồ. Kiến trúc chủ đạo là một tòa lầu bốn mặt, tên là Song Huy Lâu. Ánh trăng nước chảy, hai bên chiếu rọi, xứng với tên thực. Cảnh quan chỗ này được xây vào tiền triều, lầu các cầu vòm tương liên, phi chân lên mái hiên, vòng quanh bên ngoài là một đài nước rộng rãi, hiện ra hết vẻ lung linh trong làn gió.

Ánh trăng mười lăm mười sáu tròn, trắng như mâm bạc, lầu các bốn phía, các loại hoa thu tô điểm. Rèm sa rủ xuống, khèn nhạc phiêu phiêu, ánh sáng bạc rọi xuống mặt nước, chỉ cảm thấy sóng nước dập dờn, cảnh say lòng người.

Diệp Ngưng Hoan đi dọc theo chiếc cầu đến giữa đài. Ven đường thị vệ đứng san sát, bước chân của nàng có hơi lảo đảo, bộ váy dài được tô điểm bởi trăm cánh bướm, y phục vô cùng phiền phức, đủ để che giấu chút sự loạng choạng của nàng.

Tầng tầng lớp lớp váy dài, khe động một chút, giống như hoa lá. Tóc búi hai vòng, giữa trán điểm hoa. Ngọc bội leng keng, thị vệ đứng dọc hai bên có nghiêm chỉnh huấn luyện cũng không tránh được liếc hai mắt nhìn.

Diệp Ngưng Hoan ở đây cũng mấy tháng, chỉ có cảnh đêm ở Thủy Bạc Vân Nhai này là lần đầu thấy. Nàng không khỏi nhìn sóng nước mênh mông, có chút kích động muốn trực tiếp nhảy xuống.

Đương nhiên không có cách nào làm như vậy, ba bước một đồn, năm bước một trạm gác, há lại cho nàng nói chết là chết?

Trực tiếp theo người dẫn lên lầu hai xem đài ngắm trăng, Sở Hạo đang ngồi ngay ngắn ở giữa. Hắn mặc một thân bào tím đậm vạt áo thêu bạc, cài đai ngọc đen. Tóc vòng bốn tết, tự đứng lại rủ xuống sau lưng, chưa buộc quan, mà dùng mấy sợi tơ tằm thắt lại, tua rua hai bên rủ xuống tới thắt lưng. Đường nét đẹp đẽ như họa, một đôi mắt đen như nước sơn trong đêm tối, đồng tử lấp lánh như sao sáng.

Người trung niên ngồi ở bên dưới mặc áo màu xanh đậm, tất nhiên là Vũ Ninh Hầu Cố Tĩnh Nam. Cố Tĩnh Nam ngũ quan cân đối, thân thể có hơi phát tướng, ria mép khá chỉnh tề. Hắn có một đôi mắt cười, thoạt nhìn trông như đang tức giận.

Xung quanh là thị nữ đang cầm quạt, lọ, mâm, bên bàn còn có nô bộc theo hầu.

Diệp Ngưng Hoan bước nhanh lên trước, cúi người quỳ lạy. Xiêm y nàng mặc rất là chói mắt, Cố Tĩnh Nam đây hứng thú nhìn nàng, cười nói với Sở Hạo: “Đều nói mỹ nữ trong Tịnh Viên như mây, quả nhiên không giả. Vị này, không biết Vương gia làm sao tìm thấy?”

Sở Hạo nói: “Từ chỗ Chính Diêu, tháng năm hiến nghệ ở trong cung, Hoàng thượng thưởng ta. Hôm nay cũng không có người ngoài, gọi ra thêm rượu cũng là một cái thú.”

Nói xong, hắn gọi Diệp Ngưng Hoan: “Còn không đi thêm rượu cho đại nhân?”

Diệp Ngưng Hoan lên tiếng, chậm rãi đứng dậy, cố gắng nặn ra nụ cười với Cố Tĩnh Nam, cầm bình rượu đổ đầy chén trước mặt hắn.

Cố Tịnh Nam đưa tay nhận lấy, nhưng lại né tránh ngón tay của nàng.

Diệp Ngưng Hoan cũng không lơ là sự cứng ngắc hơi lướt qua trên mặt hắn, cảm thấy có chút kinh ngạc. Chẳng qua trong lòng lại có hơi vui mừng, xem ý tứ này của hắn, rõ ràng là xem thường nàng.

Cương quyết như vậy thì tất nhiên sẽ không đạt được mục đích tặng quà, nếu hắn không mở miệng xin Sở Hạo, vậy Diệp Ngưng Hoan cũng không cần phải vật lộn nữa, sung sướng tiếp tục ở lại đây một thời gian.

Cố Tịnh Nam hơi híp mắt, nhìn lướt qua nàng, Diệp Ngưng Hoan vội vàng thấp đầu ra vẻ thẹn thùng, sợ tính toán nhỏ nhặt trong lòng mình sẽ bị lão già Cố này nhìn thấy.

Nghe thấy hắn cười khê: “Hóa ra là từ Nhã Nhạc Cư? Lúc ấy trong cung, Thái hậu khen ‘Tứ Ba Toàn Phi’ rất nhiều. Vợ ta may mắn được xem, trở về còn nói với ta mấy ngày.”

Sở Hạo nói: “Đại nhân cũng thích ca múa sao? Vậy thì tốt. Trước khi Chính Diêu đi thật ra có tặng cho ta vài người, hôm nay cho các nàng tới biểu diễn cho ngài xem thế nào?”

Cố Tịnh Nam ngẩn ra, dường như nói là Cố Tịnh Nam, ngay cả Diệp Ngưng Hoan cũng sửng sốt. Tặng lúc nào? Sao nàng chưa thấy qua?

Sở Hạo cũng không đợi Cố Tịnh Nam hỏi lại, vỗ vỗ tay.

Tiếng nhạc vừa chuyển, dây đàn thêm âm, đúng là khởi tấu khúc Tứ Ba. Mọi người trên lầu không khỏi yên lặng, nét mặt Cố Tịnh Nam vô cùng căng thẳng, nhìn Sở Hạo, ra vẻ muốn nói lại thôi.

Lúc Diệp Ngưng Hoan nghe thấy thì thấy hoa cả mắt, bốn bóng hình giống như Hằng Nga lướt vòng quanh trăng mà đến.

Trăng đang nhô lên cao, bốn người múa vút qua, tách từng tầng bay lên, trong chớp mắt đã đoạt ánh mắt của mọi người!

Diệp Ngưng Hoan kinh ngạc đến ngây người, quả nhiên là “Tứ Ba Toàn Phi”. Tung người vặn eo, giậm chân tại chỗ xoay tròn, đều như sóng cao lướt trắng động lòng người. Nàng càng nhìn càng kinh hãi, tay phải không tự chủ được mà run lên, ngay cả bình rượu cũng cầm không được.

Bốn người này, tất nhiên là mất ngọc mảy ngài, mặt phấn má đào, trong lúc nhìn quanh phong tình vạn chủng. Nhưng cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy qua! Nàng ở Nhã Nhạc Cư mười hai năm, căn bản chưa từng thấy!

“Tứ Ba Toàn Phi” sở dĩ vượt trội như vậy là vì người ngoài không thể luyện được. Đó là kết quả của sự kết hợp giữa múa và võ, là hỗn hợp chiêu thức Ánh Nguyệt Môn và tư thái của người học múa, đó là vũ đạo không thể lộ ra ngoài.

Bốn người này, Diệp Ngưng Hoan chưa bao giờ gặp qua, điều này chứng minh các nàng căn bản không phải đến từ Nhã Nhạc Cư. Các nàng có thể tập được kỹ năng như vậy, chỉ có một khả năng: các nàng là cao thủ Ánh Nguyệt Môn.

Bóng đao hiện lên, người không thấy. Bóng trắng lấp lánh, đi không thấy vết!

Ánh Nguyệt Môn là sát thủ Vĩnh Thành Vương nuôi dưỡng, lúc nào thì chạy đến chỗ Sở Hạo?

Diệp Ngưng Hoan không tự chủ được mà nhìn hai người, nét mặt Cố Tịnh Nam càng ngày càng khó coi, giống như nhìn thấy thứ gì không mong muốn. Nét mặt Sở Hạo cũng trở nên có hơi u ám, môi mỏng hắn nhếch lên, làm như đang cười, nhưng hai mắt tối đen, làm sao có nửa phần cười.

Trong lòng Diệp Ngưng Hoan hơi hồi hộp, trong đầu chớp tắt liên tục. Ý đồ của Sở Hạo, không phải lấy nàng làm lễ vật khiến Cố Tịnh Nam thay đổi chủ ý, là hắn muốn mượn tay Vĩnh Thành Vương làm một mẻ, khoả suốt đời!

Diệp Ngưng Hoan căng thẳng, nếu nói vậy, cho nàng thêm rượu, nhất định là có vấn đề.

Nàng nghĩ như vậy, không tự chủ được mà nhìn cái chén trong tay Cố Tịnh Nam, rượu màu hổ phách, ở trong mắt nàng giống như một con rắn!

Xong đời, yển vô hảo yển (*), không ngờ hồng đến nước này! Nàng là người của Nhã Nhạc Cư, lại mượn Tịnh Viên hạ độc Cổ Tịnh Nam, bốn cao thủ kia một lát nữa sẽ hành động, Cổ Tịnh Nam sẽ chết sáng khoái.

(*) yển vô hảo yển: có tiệc như cũng xem như không có tiệc

Mà nàng, nhất định sẽ chôn cùng!

Đang lúc nàng kinh hoảng, chân đã không tự chủ được mà lui ra mấy bước, không được cũng phải được. Tiếng nhạc đã ngân vang, trắng sáng nhô lên cao, bóng nước gợn sóng. Điệu múa đã đến phần sôi động nhất, mọi người nhìn như mê như say. Đúng vào lúc này, một vũ cơ trong đó đã như Hằng Nga lướt trắng, tung người bay lượn.

Cổ Tịnh Nam bất giác đứng dậy, thân mình hần run lên, chân bắt đầu nhũn ra, nhưng đứng không nổi mà lão đảo mấy bước. Hần vừa phản ứng kịp, đưa tay níu lấy Diệp Ngưng Hoan bên cạnh, hai mắt trở nên tàn ác: “Rượu này... Người thế nhưng...”

Linh cảm nhanh như vậy đã biến thành sự thật, Diệp Ngưng Hoan nhất thời run lấy bầy, lui về phía sau với tốc độ nhanh hơn. Được tính kia vô cùng mạnh. Lúc Cổ Tịnh Nam phát giác thì tay đã không còn lực, hai mắt mờ lung, làm sao còn túm được ai. Hần lão đảo mấy bước, nói với Sở Hạo: “Vương... Vương...”

Nhanh hơn là, vũ cơ bay lên kia hai tay vừa nhấc, lớp vải dài cuốn thành hai luồng, thoáng như mũi kiếm, bắn thẳng về phía Sở Hạo! Không phải Cổ Tịnh Nam, mà là Sở Hạo!

Trong chớp mắt, tình thế đã đại loạn, ly chén nghiêng ngả vô số. Dưới lầu thị vệ bốn phía chen chúc chạy tới, lầu các to như vậy thoáng chốc hỗn loạn.

Diệp Ngưng Hoan bất chấp nghĩ nhiều nữa, nàng thừa dịp thời gian lui về phía sau mà dịch đến chỗ lan can, chợt xoay người một cái nhảy xuống lầu. Nàng phi thân nhảy xuống trong nháy mắt, hoàn toàn suy nghĩ cẩn thận.

Sở Hạo cũng không phải là muốn giết Cổ Tịnh Nam, hẳn chính là muốn cho chính mắt Cổ Tịnh Nam thấy một trò hay, một màn kịch Vĩnh Thành Vương chó cùng rứt giậu, mượn cơ hội đưa mỹ nhân, dùng cao thủ giang hồ ám sát Đông Lâm Vương. Mà Cổ Tịnh Nam hẳn, chẳng qua là đúng lúc có mặt ở đây, là thằng cha xui xẻo bị liên lụy!

Thông gia như vậy, đương nhiên không thể làm. Người có đầu óc ai lại muốn kẹt giữa tranh chấp hoàng tộc? Cho dù Đông Lâm Vương là thần tiên trên trời, cũng không thể gả con gái cho hắn!

Diệp Ngưng Hoan phi người xuống, trước mắt quang ảnh loạn xạ. Lúc này hoàn toàn không thể duy trì tư thái duyên dáng được, nhưng trong lòng có sự kích động khôn cùng, may mà nàng phản ứng không tính là chậm, tuy rằng khi đoán được rượu có vấn đề, mấy tên cao thủ kia đã bắt đầu hành động, nhưng dù sao trước tiên nàng cũng phải chuẩn bị đã.

Thừa dịp Cổ Tịnh Nam kia túm lấy, nhân cơ hội này mà nhảy xuống.

Nàng không đủ lực nhảy, thấy đã cách cây cầu bên dưới càng gần, cảm thấy hoảng hốt. Xong đời rồi, ngã chết mất!

Một cái bóng vút thẳng qua. Diệp Ngưng Hoan ở không trung không thể có bất kỳ động tác phản ứng nào, đành phải trở mắt nhìn người nọ giương tay, kéo nàng khỏi con đường chết.

Nàng vừa lao xuống, được người nọ vừa vịn ôm lấy. Nàng vừa thò đầu ra thì ngậy người. Sương Lãng! Hần thể nhưng ở đây.

Sương Lãng ôm nàng nghiêng ngả, nhìn nàng một chút. Cái liếc mắt kia lại khiến Diệp Ngưng Hoan có cảm giác chấn động, hần đột nhiên kẹ vai nàng, nói nhỏ: “Đi!”

Nói xong, hần vừa kẹ vừa đá, tung cả người nàng lên, ném thẳng về mặt nước.

Lại gặp hần, nhưng lần này ngăn ngủi trong phút chốc! Cơn kinh hãi khiến trái tim Diệp Ngưng Hoan ngàn vòng trăm chuyển, khổ sở và đau thương chông chát kia, bởi vì cái nhìn lướt qua nhau này mà phân tán như mây khói.

Diệp Ngưng Hoan thoáng chốc mắt thẳng băng, thân mình xoay trong gió lớn, mượn sức cánh tay này mà lặn xuống nước!

Bị nước lạnh như băng bao vây, nàng theo bản năng ẩn náu xuống bên dưới, trong lòng hỗn loạn.

Bây giờ nàng hoàn toàn trở thành một trong những sát thủ của Ảnh Nguyệt Môn, sợ là cả nước sẽ truy nã nàng, nàng nên chạy đi đâu?

Sở Hạo xóa sạch nợ của nàng, còn tưởng hắn ngu ngốc, hóa ra hắn tinh ranh hơn bất kỳ ai. Một chiêu này, quả nhiên là tàn nhẫn!

Nàng là nô tài, không có tư cách lựa chọn. Cho dù bảo nàng đi tìm cái chết, nàng cũng chỉ ngoan ngoãn duỗi cổ. Nhưng đến chết cũng không cho nàng biết rõ âm mưu đen tối, thật đáng buồn vô cùng!

Không tồi, nàng có chuẩn bị. Cho dù lúc trước nàng nhìn không ra ván cờ này, nàng cũng không có ý định bị người ta đưa đi!

Nàng lặn trong nước, vừa bơi qua cầu tìm chỗ ẩn náu, vừa bắt đầu cởi áo. Đã lâu không gặp Sương Lăng, nhưng hiểu nàng nhất, quả nhiên vẫn là Sương Lăng. Quăng vừa đúng, cây cầu trên đỉnh đầu che giấu nàng. Vỗ kịch bên trên đã bắt đầu, cứ ồn ào đi, huyền não đến đất trời mù mịt mới tốt. Cơ hội của nàng, nay cũng đã đến.

17. Chương 17: Sóng Gợn Đêm Trăng Bày Kê [2]

Nàng chậm rãi lặn xuống dưới cầu, nổi lên để thở. Nghe thấy binh lính bên trên binh binh bang bang nổi lên bốn phía, gào khóc thảm thiết rất náo nhiệt. Thình thoảng có người bị đẩy xuống dưới, bì bõm trong nước chữm bậy kêu khóc.

Diệp Ngưng Hoan lúc này trong lòng chỉ ngóng trông Sở Hạo diễn đến cùng, tốt nhất là mấy tên sát thủ kia hung hăng một chút, bắt hắn làm thịt mới phải. Nàng khê thở ra, đang há miệng run rẩy mở nút thắt, bất thình lình một người từ trên cầu nhảy xuống. Bịch một tiếng, rơi đến chỗ phía trước cách nàng không xa.

Diệp Ngưng Hoan hoảng sợ, lập tức muốn lặn xuống. Nào biết người nọ vừa nhảy vào nước cũng không đập nước, ngược lại còn ngụp đầu xuống bơi lại đây, nín lấy cổ áo của nàng.

Nàng sợ tới mức ngậm miệng lại, vừa sợ vừa kinh hãi đối diện với ánh mắt của Sở Hạo!

Sở Hạo một tay tóm lấy nàng, dựa vào ngọn đèn trên cầu mà nhìn chằm chằm lớp áo mỏng dán sát da thịt mở nửa cổ áo của nàng. Đó là một bộ tiểu sam của tạp dịch trong Tịnh Viên, được nàng mặc trong tầng tầng lớp lớp sa y.

Vừa thấy bộ tiểu sam bên trong, nét mặt Sở Hạo lại dữ tợn ba phần, nhìn chòng chọc gương mặt nàng đã sợ tới mức tái xanh, lạnh lẽo nói: “Lại muốn chạy?”

Diệp Ngưng Hoan bị hấn kéo đi, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, bên tai vù vù, đầu óc đã mất đi khả năng suy tính. Nàng giãy giụa theo bản năng, lại cảm thấy tay hấn như kim sắt không thoát được. Dưới cơn hoảng sợ, ham muốn sinh tồn khiến nàng ra sức lặn xuống dưới, muốn mượn kỹ năng bơi giỏi của mình thoát khỏi sự vướng víu của Sở Hạo.

Nàng chợt chìm xuống, Sở Hạo nhất thời chưa chuẩn bị, bị nàng kéo suýt nữa thì không ngoi lên được. Kỹ năng bơi lội của hấn quả thật không bằng nàng, nhưng hấn dựa vào khí lực lớn, nâng tay giữ lấy trụ cầu trong nước, nhanh chóng ổn định thân thể, còn không ngừng túm nàng kéo lên. Hai người cứ phân cao thấp trong nước như vậy, một người liều mạng muốn lặn xuống, một người ra sức muốn ngoi lên.

Diệp Ngưng Hoan giãy mấy lần cũng chưa thoát ra được, cổ áo lại bị hấn siết, không khí từ từ không còn đủ, động tác giãy giụa cũng dần dần bớt lại.

Sở Hạo quả thật cũng quá mức mệt mỏi, kỹ năng bơi lội của hắn không bằng Diệp Ngưng Hoan, trong nước có lực cản, khiến khí lực của hắn cũng khó mà phát huy, chỉ có thể dựa vào sự ngang ngược túm nàng không buông. Diệp Ngưng Hoan lại một lần nữa cố gắng lặn xuống không có kết quả, lại bị Sở Hạo mạnh mẽ túm lấy ngoi lên mặt nước.

Nàng hít một hơi dài, giữa bọt nước bắn tung tóe nhìn thấy mấy đốm lửa nhỏ trong mắt Sở Hạo bắn ra, quả thật giống như ác quỷ, khiến Diệp Ngưng Hoan rợn cả tóc gáy. Nay nàng trở thành một trong những sát thủ của Ảnh Nguyệt Môn, trốn không thoát đâu được, kết cục có thể tưởng tượng ra.

Sợ hãi đến cực hạn trở thành phần nộ, tuyệt vọng đến cuối cùng thành phần nộ.

Nàng dùng hết sức lực toàn thân mà giãy giụa, nện một quyền lên ngực Sở Hạo, tiếp theo thì đá liên tục. Trong nước không tiện dùng sức, lực trên tay lại không đủ, đánh chưa chắc đau, nhưng bọt nước văng khắp nơi khiến hắn không nhìn bằng mắt được.

Sở Hạo bị sự phát khùng của Diệp Ngưng Hoan làm cho sốt ruột, dứt khoát không giữ trụ cầu nữa, vung tay ra, kéo y phục của nàng, nhất thời trước ngực nàng tét thành một mảng lớn, xé rách toàn bộ ngoại sam với áo ngắn bên trong.

Diệp Ngưng Hoan đá lung tung, cũng không quan tâm, hét chói tai: “Buông ra!”

“Không buông!” Sở Hạo bấm cổ họng của nàng không cho nàng lên tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi xé quần áo của nàng, rõ ràng muốn cho nàng trần truồng, không thể lên bờ!

Diệp Ngưng Hoan căm tức, phần nộ đến cực điểm. Tay phải nàng vô lực, tay trái giãy giụa bẻ tay hắn ra, thấy quần áo trên người đã hoàn toàn đi đời nhà ma, chỉ cảm thấy oán hận kia sắp nổ tung.

Hắn không xem nàng như con người, lợi dụng xong rồi sẽ không cho nàng chết tử tế được! Diệp Ngưng Hoan cảm thấy nhanh chóng bị hắn bóp chết tươi, căn bản không còn khí lực lặn xuống nước nữa, thật sự là giãy không ra, nàng xoay người dùng tay trái túm hắn. Hắn tin chắc nàng mệt mỏi rồi, chỉ mặc nàng quấy nước, căn bản không quan tâm cũng không thả lỏng.

Diệp Ngưng Hoan đạp loạn hai chân, tay trái mò lung tung đụng đến một vật cứng bên hông hắn, không nói hai lời hợp lực kéo ra, đúng là hàn quang lóe lên.

Sở Hạo cảm giác được, vung tay ra muốn cướp lại từ nàng, nhưng vừa buông lỏng tay, Diệp Ngưng Hoan lại lặn xuống, Sở Hạo lập tức bị nàng kéo xuống. Tóc nàng lay động như rong tảo, hai mắt của nàng trong nước trợn lên giống như yêu quái, đem hết toàn lực đâm về phía ngực hắn.

Dưới cơn phần nộ điên cuồng, khí lực bùng nổ hoàn toàn, cắm giữa hõm vai phải của Sở Hạo. Máu trong nước dày đặc như tơ, cả người hắn run lên, nhất thời sặc máu cái. Diệp Ngưng Hoan muốn rút đao, nhưng thể nào cũng không rút ra được.

Nàng cũng không có lực, hai người vướng víu chìm xuống, lúc này Sở Hạo đột nhiên duỗi tay lại đây, bóp chặt cổ nàng. Nàng hé miệng, uống mấy ngụm nước, nhất thời khó chịu muốn vỡ tung, hai mắt khê đảo, thần chí mơ mơ màng màng.

Cùng nhau chết đuối cũng tốt, Diệp Ngưng Hoan oán hận nghĩ, bóng tối cứ vậy mà cuộn sạch.

Sở Hạo vùng vẫy trong nước thăm dò, túm Diệp Ngưng Hoan, kéo nàng lên bờ. Mắt liếc xem có còn ai chạy qua không, hắn xoay người dùng áo che thân nàng lại, cũng không nhìn ai, há miệng mắng: “Khốn kiếp!”

Tiếng mắng của hắn rất hiệu nghiệm, bước chân nhất thời dừng lại. Xa xa chỉ nghe thấy một người khàn giọng đáp lại: “Thập Cửu điện hạ, là thuộc hạ Đồng Tinh Hồ.”

Hắn nghe ra, nhưng không để ý tới, chỉ lắc lắc đầu cố gắng giữ sự minh mẫn, miệng sặc ra máu, hắn phun hai cái, mắt liếc nhìn chuôi đao trên hông vai, nha đầu chết tiệt kia, muốn mạng của hắn!

Kỹ năng bơi của nàng thật sự rất giỏi, muốn kéo nàng quả không dễ dàng. Ở trong nước lại không tiện tránh, nếu không phải hắn dùng lực làm cho đao khảm chết trong thịt khiến nàng không nhả ra được, bằng đáng về điên cuồng của nàng lúc đó, lại bỏ một cái không tốt thì ngay tim của hắn.

Nghĩ như vậy thì bốc hỏa, hần hận không thể kéo nàng dậy đánh một trận! Bên trong áo ngoài còn mặc một bộ, thì ra đã sớm tính chạy.

Nàng không nhìn ra ván cờ kia, nếu đã nhìn ra, nàng sẽ không vui vẻ mà thêm rượu cho Cố Tịnh Nam như vậy. Nàng cũng muốn nhân cơ hội chạy trốn bằng đường thủy, sáng sớm đã mặc một bộ áo ngắn lót ở bên trong, định sau khi nhảy vào hồ thì cởi ngoài sam, thừa dịp đêm đen nhiều người lẫn vào trong đám tạp dịch, lại tìm cơ hội chạy trốn.

Chạy chạy chạy, con bé này cả đầu chỉ biết chạy, nghĩ hay lắm!

Đồng Tinh Hồ thấy hần không nhúc nhích một lúc lâu, nhìn nhìn Sương Lăng bên cạnh. Sương Lăng chỉ ngơ ngác nhìn, vẫn không động đậy. Đồng Tinh Hồ huých hần một cái: “Người thất thần làm gì? Không phải người biết rõ tâm tư Vương gia nhất sao? Hỏi một câu đi chứ?”

Sương Lăng thấy người Sở Hạo đè nặng dưới thân, mơ hồ lộ ra một đoạn cánh tay trắng nõn, nhưng rất nhanh đã bị Sở Hạo nhét xuống dưới thân mình.

Trong lòng thoáng chốc buốt lạnh hết một nửa, không ngờ Vương gia lại tinh mắt như vậy, nàng vừa rơi xuống hồ, Vương gia liền nhảy xuống theo sau. Như vậy trước đó mình ném nàng đi, Vương gia cũng thấy được chăng?

Trong lúc bình tĩnh, vai bị Đồng Tinh Hồ đẩy một cái, hần đành phải bình tĩnh lại, đứng hỏi xa xa: “Vương gia, Cố đại nhân an trí ở Nhạc Tư Trai, Thụy cô cô đang trông nom hần. Không bằng kêu vài nha hoàn lại đây trước?”

Đồng Tinh Hồ không nhìn thấy dưới thân Sở Hạo còn che đây một người, có chút không rõ, cả đồng người đều ở đây, gọi nha hoàn làm gì?

Lại nghe Sở Hạo không còn sức lực nói: “Vây gọi lại đi.”

Đồng Tinh Hồ không dám hỏi nhiều, vội vàng vẫy tay ra hiệu, cũng rất bội phục nhìn thoáng qua Sương Lăng, rốt cuộc là theo Vương gia lâu nhất, biết được tâm tư của hần!

Sương Lăng căn bản cũng không nhìn Đồng Tinh Hồ, trong lòng chua xót. Hần không cứu được nàng, hần có thể làm, chẳng qua là giúp nàng xuống hồ. Nhưng vô ích, nàng đúng là vẫn còn bị hãm ở chỗ này. Hần bất lực!

Rất nhanh một đồng tiểu nha hoàn vội vàng lại đây, vây quanh Sở Hạo, liên tục kéo hần muốn đỡ hần.

Thụy nương nghe tin xong cũng chạy tới, vừa thấy bộ dáng nửa chết nửa sống của Sở Hạo, nhất thời sốt ruột, nhảy đến bên cạnh Sở Hạo, Sở Hạo vừa thấy bà thì thả lỏng người, nhẹ giọng nói: “Đừng để nàng ấy chết...” Nói xong, đầu trở nên nặng nề. Chết tiệt, bị nàng kéo ở trong nước bị sắc gần chết, nay lại mất máu, thật sự là hôn mê.

Thụy nương nghe xong, nhăn nhó sự đau lòng mà cho người ba chân bốn cẳng nâng Diệp Ngưng Hoan đi, cũng tự mình giúp đỡ Sở Hạo. Đồng Tinh Hồ lúc này mới phát hiện dưới thân Sở Hạo vốn giấu một nữ nhân, khó trách không cho bọn họ tiến lên.

Hần thấy Thụy nương vẫy tay với hần, lúc này mới dám đi qua, giúp nâng Sở Hạo lên. Thấy Sở Hạo đã trúng một đao, mắt choáng váng, lập tức quỳ xuống: “Thuộc hạ đáng chết, không thể bảo vệ điện hạ chu toàn...”

Sở Hạo lười nói chuyện, Thụy nương ra hiệu cho Đồng Tinh Hồ nhanh chóng cứu người quan trọng hơn, Đồng Tinh Hồ không dám đụng đao trên vai hần, chỉ lấy vải bố siết chặt vết thương, ngăn cho máu chảy ra, lập tức thật cẩn thận cùng với mọi người giúp nâng Sở Hạo lên, bước chân nhanh chóng mang vào Song Huy Lâu.

Sở Hạo thở phào nhẹ nhõm, liền bỏ mặc ý thức của mình mà mơ màng.

Mười sáu tháng tám năm Chương Hợp thứ chín, Sở Hạo mở tiệc chiêu đãi Cố Tịnh Nam ở Tịnh Viên, kết quả Cố Tịnh Nam trúng độc, Sở Hạo bị chém. Năm thích khách, một người bị bắt, bốn người chạy trốn mất tích.

Diệp Ngưng Hoan mê man ngủ hai ngày, vừa tỉnh lại, còn chưa kịp phân biệt sáng chiều đã bị Thụy nương kéo cánh tay túm vào phòng ngủ đông lâu Liêu Hoa Thai. Cả người nàng đau đòi mạng, tóc tai bù xù, ngay cả xiêm y cũng bất chấp ăn mặc chỉnh tề, đối mặt với Thụy nương như sói như hổ, làm sao còn là đối thủ, gần như là bị ném vào.

Sở Hạo đang tựa vào đầu giường uống thuốc, Phùng Đào đứng bên cạnh hẳn. Sắc mặt hẳn trắng bệch, mặc một bộ trung y tơ trắng hơi cũ, cổ áo nửa mở, có thể thấy bên trong quần đầy vải.

Phùng Đào thấy nàng đến đây, cũng không nói gì. Thụy nương một cước đá Diệp Ngưng Hoan quỳ trên mặt đất, ánh mắt kia hận không thể nhổ hết tóc nàng ra.

Diệp Ngưng Hoan thẳng cổ, buồn bực hừ một tiếng đứng thẳng dậy. Bọn họ tức giận? Nàng còn chưa tức giận đâu, nên lợi dụng cũng đã lợi dụng, muốn giết thì giết, dù sao nàng đời này hồ đồ đến mức này, nàng cũng không có gì để sợ.

Sở Hạo liếc mắt nhìn nàng, nói: “Rõ ràng chẳng hiểu tình hình, cũng mặc thêm y phục ở bên trong, thật sự là lúc nào cũng muốn chạy hả?”

Diệp Ngưng Hoan không nói chuyện, Thụy nương thấy nàng như vậy thì tức giận, nâng tay muốn cho nàng một cái tát.

Sở Hạo dùng ánh mắt ngăn lại, Thụy nương nhịn cơn tức, liếc mắt nhìn Phùng Đào, hai người hành lễ với Sở Hạo rồi lặng lẽ lui xuống.

Sở Hạo vẫy tay với Diệp Ngưng Hoan, ý bảo nàng tiến lên.

Diệp Ngưng Hoan giùng giàng đứng dậy, cứng cổ, cắn răng nói: “Ta hạ độc mưu hại Cố Tịnh Nam, còn dẫn thêm vài tỷ muội tới giết người. Nay sự tình bại lộ, cũng không còn gì để nói, muốn giết muốn đánh muốn gì cũng được, đừng lãng phí thời gian.”

Sở Hạo cười cười: “Vậy nàng thế nào mà chui được vào đây?”

Diệp Ngưng Hoan tức giận không nói nên lời, nàng trừng mắt định tức giận mắng, Sở Hạo nhìn nàng chăm chăm nói: “Bây giờ nàng là trọng phạm, tính ở đây tránh hoạ, hay là áp nàng đi đại lao hình ngục thẩm tra hả?”

Tay phải Diệp Ngưng Hoan lại bắt đầu không khống chế được, nàng không thể nén được giận: “Không cần thẩm tra, không phải là muốn tìm một cơ hội tra rõ Nhã Nhạc Cư sao? Bây giờ có rồi, cứ làm đi!”

Diệp Ngưng Hoan có ngu ngốc thì trải qua lần này cũng có thể suy nghĩ cẩn thận. Vĩnh Thành Vương giúp Công chúa trốn đi, hành tẩu bại lộ ở núi Phong Duyệt. Cho dù ở Hoàng Sơn đã thấy rõ tiên cơ, thậm chí muốn mượn lần này mà giết chết Công chúa, lấy cớ Vĩnh Thành Vương hộ tống không thuận lợi mà điều tra ngoài khuôn phép, nhưng đáng tiếc thất bại trong gang tấc, Công chúa vẫn thoát thân. Vĩnh Thành Vương được tin, nhất định đưa Công chúa đi an toàn. Hoàng thượng không lấy được cớ, lại ngại thân phận tôn thất của Vĩnh Thành Vương, đành phải nhịn cơn tức này lại, lại tìm cơ hội khác.

Tục ngữ có câu, không sợ lúc trộm ra tay, chỉ sợ lúc chúng đang rình rập. Vĩnh Thành Vương cứ luôn rình rập ngôi cửu ngũ. Bây giờ, không phải đã có một cơ hội rất tốt rồi đó sao? Vũ cơ Nhã Nhạc Cư lại là sát thủ, dám làm chuyện ám sát ở nơi cao quý như Tịnh Viên, một Hoàng đế với bản tính cương chiều đệ đệ vừa xem trọng công thần, sao lại chịu để yên? Cho dù dựa trên dự tính ban đầu cố bỏ hiềm nghi với Vĩnh Thành Vương, cũng nhất định là muốn tra rõ Nhã Nhạc Cư!

Ván cờ này rõ ràng là chỉ về phía Vĩnh Thành Vương, hôn nhân chẳng qua là thuận tiện thêm chút lợi tức mà thôi.

Mở tiệc chiêu đãi là Cố Tịnh Nam, vào rọ cũng là Vĩnh Thành Vương. Tuy rằng suy nghĩ cẩn thận, nhưng vẫn chậm. Nàng dâng rượu trên tiệc, hết thấy đều không thể văn hồi.

Nàng vẫn không cam lòng, tức giận. Dù sao cũng biết kết cục, cứ dứt khoát nói ra cho thoải mái. Sở Hạo nhếch đuôi lông mày, nhìn bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi của Diệp Ngưng Hoan, nghiêng người sang túm nàng, nàng lấy làm kinh hãi, cho dù thân mình có vô lực thì vẫn lui về phía sau tránh.

Sở Hạo vừa động thủ thì vết thương đau nhức không ngừng, mơ hồ thấy lụa trắng lại rỉ ra màu đỏ. Diệp Ngưng Hoan thấy có phần sung sướng, căm ghét càng thêm to gan, muốn nhân cơ hội đập hấn một cái, trước khi chết cũng hả giận.

Nàng còn chưa kịp động thủ, đột nhiên nghe thấy Thụy nương bên ngoài cất giọng: “Hoàng thượng? Nô tì không biết Hoàng thượng giá lâm, xin Hoàng thượng thứ tội!”

Diệp Ngưng Hoan thoáng chốc ngây người, đầu óc kích động, cũng không biết sao lại thế này, nhưng lại theo bản năng nhìn về phía Sở Hạo.

Hắn nhìn nét mặt của nàng, nở nụ cười, vén chăn lên: “Lại đây.”

Bên ngoài đã có tiếng Hoàng thượng vang lên: “Phượng Thụy đứng lên đi, trẫm sợ quấy rầy nó nghỉ ngơi, chỉ lại đây nhìn một cái. Nhạn Hành thế nào? Ngủ rồi?”

Diệp Ngưng Hoan chỉ cảm thấy sau óc tê rần, theo bản năng tiến lên từng bước. Đột nhiên cảm thấy không đúng, bây giờ nàng còn có cái gì để sợ... Bên này nàng đang do dự, bên kia Sở Hạo nhéo một cái. Cũng không biết lúc này hắn lấy khí lực ở đâu ra, kéo thẳng nàng lên trên giường, tay trái kẹp chặt nàng vào trong ngực. Nàng muốn đá hấn, hấn lại chen chân kẹp một cái, buồn bực nói: “Nàng không sợ chết, cũng phải suy nghĩ một chút cho Sương Lăng nhỉ?”

Câu này lập tức khiến nàng mất hết khí lực toàn thân, Sở Hạo lấy chăn phủ lên đầu nàng, vừa mới nghiêng người, Chương Hợp Đế Sở Lan đã bước vào, phía sau là Đại thái giám Nhạc An Thọ.

Thụy nương, Phùng Đào cùng vài tỳ tớ theo sát sau đó, Thụy nương nhìn lướt qua trong phòng, nét mặt hơi có chút khấn trương.

Sở Hạo vừa chống đỡ người, Sở Lan thấy vậy vội vàng tiến nhanh mấy bước lại đây: “Mau mau nằm xuống, cẩn thận lại đụng vết thương. Thế nào? Nhìn một chút, sắc mặt này còn rất kém.”

Sở Hạo cười cười: “Tối rồi vẫn tối đây, thần đệ thật áy náy.”

Sở Lan nhìn kỹ Sở Hạo, lại nhìn vết thương, rồi thở dài, quay lại nhìn Phùng Đào và Thụy nương: “Trong phòng này thế nào một người cũng không có? Nuôi một đám nô tì cũng chỉ biết làm cảnh, cũng không biết hầu hạ?”

Thốt ra lời này, Phùng Đào, Thụy nương cùng mấy tỳ tớ vội vàng quỳ xuống

Sở Hạo nói: “Nhiều người quá mắt, chỉ muốn một mình cho yên tĩnh.”

Diệp Ngưng Hoan ở bên cạnh Sở Hạo, không dám thở mạnh, tim đập điên cuồng. Tay nàng vốn cầm lấy góc áo Sở Hạo, lại bị tay hắn cầm. Lòng bàn tay của hắn hơi nóng, nàng đè nén không giãy giụa, đành phải để cho hắn siết như vậy.

Sở Lan hừ một tiếng, vung tay ý bảo mọi người đứng lên. Đám người Thụy nương vội vàng tạ ơn đứng dậy, lui ra ngoài chuẩn bị trà bánh.

Sở Hạo nói: “Mẫu hậu có khỏe hơn chút nào không?”

Sở Lan nói: “Hôm nay khá hơn chút, ăn được nửa chén cơm. Đệ cũng thật là, không cần phải giống y như thật như vậy, bị thương nặng như thế...”

Sở Hạo ở trong chăn véo Diệp Ngưng Hoan một cái, cũng không sợ nàng nhảy ra. Cảm giác nàng đang run rẩy, tâm tình nhất thời tốt hơn chút: “Ảnh Nguyệt Môn rốt cuộc là tuyển chọn từ giang hồ, làm sao nhiều như vậy? Sương Lăng ẩn nấu hơn mười năm cũng chỉ có thể nhìn lên vài chiêu thức, không phải thật. Chỉ có điều đám người này thân thủ rất cao, nếu có thể được triều đình sử dụng, vẫn có thể xem là một lưỡi đao sắc bén. Vừa hay mượn việc này, một là chứng minh lòng trung thành của bọn họ, hai là dồn ép Chính Diêu. Về phần Cố Tịnh Nam...”

Sở Lan nói: “Đệ yên tâm, hắn cũng không phải đồ ngốc, làm sao có thể mong muốn liên lụy trong đó? Huống hồ hôn sự này vốn là một bên Thái hậu bằng lòng, hắn đã nói với ta, hoãn mấy ngày sẽ đến nói với Thái hậu. Để hắn tự mình đi thôi, Thái hậu cũng không có cách nào. Dù sao vẫn tốt hơn huynh đệ chúng ta đi nói, khiến bà khó chịu.”

Sở Hạo cười cười, Thụy nương dâng trà tiến vào, Nhạc An Thọ tự mình nhận lấy đặt lên trên bàn rồi dẫn mọi người lui ra.

Sở Lan nói: “Thái hậu vừa ý Cố gia là vì Tam nữ nhi nhà hần phẩm hạnh vô cùng tốt, lại lớn lên trước mắt Thái hậu, biết chút cơ sở. Cố gia là trọng thần có công trong triều, lại có hai vương nương tựa... Ta biết đệ lo cho ta, phần tâm ý này, chỉ có huynh đệ chúng ta sáng tỏ.”

Sở Hạo nói: “Nha đầu Cố gia kia rất giả dối, cả ngày lấy lòng trước mặt Thái hậu, ta thấy nàng ta rất phiền.”

Sở Lan bắt đắc dĩ bật cười: “Đệ à... Thật sự là nuông chiều đệ đến hỏng rồi.” Nói xong thở dài, “Nếu không phải ta không con, cũng không đến mức dẫn tới tranh giành. Ta đã qua tuổi bốn mươi...”

Sở Hạo cười cười: “Hoàng huynh đang tuổi chính thịnh, lo gì không có con trai?”

“Nhạn Hành, huynh đệ chúng ta không nói mấy lời xa lạ. Đệ sợ người ta nghị luận, vẫn tránh ở Tịnh Viên, mấy lần từ chối hôn sự. Năm đó chọn Chính Diêu là bắt đắc dĩ, hần là cháu đích tôn của Tiên đế, lại là con cháu của chúng ta, lão thần trong triều hơn phân nửa chống đỡ cho hần. Nhưng hần một lòng không hề thần phục, trước mượn Công chúa liên kết với Ô Lệ, ngay cả ta cũng biết rõ, nhưng vẫn ngại cho tôn thất không thể xử lý hần.” Sở Lan thở dài, “Xưng vua xưng chúa, quả thật không dễ chút nào!”

Sở Lan còn nói: “Nói một chút, nếu ta vẫn không có con trai, dù cho không chọn tôn thất thì sớm muộn gì cũng phải chọn con cháu tôn thất đưa vào dòng chính. Trong lòng ta, hi vọng nhất tất nhiên là huyết mạch của đệ. Đến lúc đó ta làm chủ cho đệ, lại thay đệ chọn một người. Sớm ngày đưa con cháu vào trong cung, để Thái hậu an tâm, cũng ngăn miệng chúng thần.”

Sở Hạo gật đầu đáp: “Hoàng huynh nói phải.”

Sở Lan thấy hần lộ ra chút chán nản, liền đứng lên nói: “Ta cũng không muốn làm đệ mệt mỏi, cứ nghỉ ngơi cho tốt. Nếu những người thân cận lo liệu không tốt, vậy thì hồi phủ ở mấy ngày đi. Dù sao hành cung cũng gần, có gì cũng tiện. Thái hậu vẫn rất nhớ, đệ cũng phải để bà sống yên ổn chút.”

“Để ta ở mấy ngày rồi trở về.”

18. Chương 18: Sóng Gợn Đêm Trăng Bày Kê [3]

Hần đưa mắt nhìn Sở Lan đi ra ngoài, thở phào nhẹ nhõm. Cảm giác Diệp Ngưng Hoan trong lòng vẫn không nhúc nhích, hần sững sốt một chút, xúc chán lên nói: “Còn giả bộ cái gì...”

Giọng của hần nhất thời ngừng lại, bởi vì đối diện với ánh mắt của nàng. Nàng nửa hất mí mắt, tóc dài có phần hỗn độn, sắc mặt có hơi khác thường đang chuyên chú tìm tòi nghiên cứu.

Hần đang định vận mặt nàng lại, nàng đã mở miệng: “Người không xong rồi.”

Tay Sở Hạo ngừng giữa không trung, ánh mắt trở nên cứng lại. Diệp Ngưng Hoan yên lặng nhìn hần, cũng không biết vì sao, đáy lòng dâng lên một chút thê lương. Nàng rõ ràng là cảm hận, nghe Hoàng thượng nói xong, rõ ràng là nên vui sướng khi người gặp họa, nhưng đáy lòng như bị ném vào một viên đá nhỏ, tầng tầng sóng gợn tràn ra ngoài, là mơ hồ khổ sở.

Sở Hạo bỏ tay xuống, khóe miệng hơi cong lên, mang theo nụ cười hài hước: “Kia là nét mặt gì?”

Nàng thở dài, giãy giụa chống nửa người dậy, rũ mắt không nói lời nào.

Sở Hạo im lặng trong chốc lát, hỏi nàng: “Nàng sợ ta đưa nàng cho Cố Tĩnh Nam, sáng sớm đã chuẩn bị nhân cơ hội chạy trốn? Chỉ là lần này muốn mượn tiệc thoát thân, quần áo thì có thể mặc thêm một bộ, nữ trang cũng không cần theo, người không có đồng nào nàng cũng muốn chạy?”

Diệp Ngưng Hoan cười lạnh: “Ta chỉ xem mình là lẽ vật, không ngờ với điện hạ mà nói ta còn có chỗ trọng dụng này. Sớm biết...”

“Nếu thật cho nàng lăn lộn đi ra ngoài, có tính toán gì không?”

Diệp Ngưng Hoan sững sốt một chút, lời mắng chửi đầy bụng đột nhiên bị câu này của hắn làm cho nghẹn ở cổ họng, cũng không biết nên nói thế nào. Nghe hắn lại hỏi: “Đi tìm Lục Sương Lăng sao?”

Nàng vội vàng ngắt đầu nói: “Đương nhiên không phải...” Nhìn vẻ mặt chẳng ừ hử gì của hắn, nàng bổ sung: “Ta cũng không có ước hẹn gì với huynh ấy, trong lòng người biết rõ.”

“Ta làm sao mà biết? Ta lại không ở Nhà Nhạc Cư mười mấy năm với hắn.” Hắn rất không phân rõ phải trái khiến Diệp Ngưng Hoan trợn tròn mắt, sau một lúc lâu nàng thở ra, cố nén nói chậm: “Dù sao người đã được đền bù như mong muốn, cần gì phải...”

“Ta không có.” Sở Hạo ngắt lời nàng, nửa ngoẹo đầu liếc nàng một cái, “Ta không thể toại nguyện, nàng cũng đừng như ý. Uống công cho nàng đâm hử?”

Diệp Ngưng Hoan bị hắn làm nghẹn một hơi dở khóc dở cười, nếu không phải hắn bấm chết nàng không buông tay, nàng làm sao có thể đâm hử? Cũng không phải nàng giữ hắn ở đây, cũng không phải nàng khiến hắn làm chuyện chịu tiếng xấu thay cho người khác.

Hắn lấy trứng chọi đá, mượn một người như nàng giận cá chém thớt, còn ra vẻ là chuyện đương nhiên.

Nàng chớp mắt mấy cái, ngừng lại kích động muốn giáng cho hắn một bạt tai. Quả thật, hắn là chủ, nàng là nô tài, chỉ bằng thân phận, hắn đã có thể chà đạp nàng.

Nàng cố gắng nuốt cơn tức xuống, thấp giọng nói: “Ta đây đành phải bồi thường cái mạng này cho người thôi...”

“Bớt nói nhảm đi, cái mạng này của nàng vốn là của ta!” Sở Hạo liếc nàng, “Ăn của ta, ở của ta, lại có thể đập lên mặt mũi của ta, lại năm lần bảy lượt chạy trốn không nói, còn lấy dao đâm ta. Ý vào bà ngoại không đau cậu không thương, không cha không mẹ thì không kiêng kỵ làm mấy chuyện vô liêm sỉ này. Nàng đùa giỡn khốn kiếp như vậy? Vậy...”

Tiếng ngân của hắn còn chưa rơi xuống, tay tìm tòi chuẩn xác không lầm nhéo lỗ tai của nàng, lập tức kéo nàng đến trước mặt.

Diệp Ngưng Hoan vốn bị hắn làm cho tức giận đến run cầm cập, máu não lên đỉnh đầu đang định chửi ầm lên. Làm sao dự đoán được hắn đột nhiên kéo lỗ tai nàng, hơn nữa tay hắn rất lớn, vịn người nàng mềm nhũn trực tiếp úp sấp ngã vào đùi hắn. Nàng chỉ cảm thấy tai trái đau từng cơn, quơ quào tay muốn tách ngón tay của hắn.

Hắn căn bản không buông, chẳng những không buông mà còn bỏ thêm sức, Diệp Ngưng Hoan nhịn không được mà hô thành tiếng, thân mình xoay loạn muốn thoát khỏi kẹp tay của hắn. Chưa từng thấy hắn như vậy, chỉ có nữ nhân mới kéo tóc nhéo tai được hay không, hắn lại có thể dùng chiêu này đối phó với nàng!

Sở Hạo tùy nàng vùng vẫy, tay kia cũng nhéo một lỗ tai khác của nàng, tiến hành đồng bộ. Cả người Diệp Ngưng Hoan đều nằm úp sấp, hai chân đạp loạn mấy cái. Tay nàng thật sự không có lực, không có cách nào giải cứu lỗ tai đáng thương của mình, không lâu sau liền cảm thấy hai tai nóng bừng, hợp với cả khuôn mặt đều bắt đầu nóng lên. Nàng vừa tức lại vừa đau, ngọn lửa vọt lên càng ngày càng cao, dứt khoát không cứu lỗ tai của mình nữa, tay trái mò vào trong chăn, sờ lung tung đến thắt lưng của hắn, véo một cái đau đòi mạng. Đau đến trên lỗ tai chợt tăng lên, nàng vừa đau vừa nôn nóng, sau đó ra sức cạy hắn.

Lúc Thụy nương và Phùng Đào tiến vào thì nhìn một màn như vậy: Sở Hạo và Diệp Ngưng Hoan đánh nhau trên giường, chăn cũng đã bị đạp đến góc tường rồi.

Sở Hạo cau mày, hai tay vịn lỗ tai Diệp Ngưng Hoan. Diệp Ngưng Hoan tím mặt ngoẹo đầu, nhe răng há miệng cạy hông Sở Hạo.

Hai người sợ ngây người, trừng mắt cả buổi trời cũng không phản ứng kịp, cũng không biết là nên xông lên can ngăn hay là đơn giản đóng cửa lại xem như không thấy mà quên đi.

Thụy nương trừng mắt nhìn, rốt cuộc vẫn nhịn không được mà tiến lên mấy bước, bất thành linh lại nhìn thấy nét mặt Sở Hạo, rõ ràng hấn cau mày vẻ mặt thống khổ, ánh mắt kia cũng loé lên, khóe miệng còn mang theo ý cười, càng như là thích thú.

Bà suy nghĩ một chút, cuối cùng kéo cánh tay Phùng Đào lui ra sau. Phùng Đào há lại không rõ? Nhìn thoáng qua hai người trên giường, không thể nói rõ là cười hay thở dài, đi theo Thụy nương lặng lẽ lui ra ngoài, thuận tiện khép cửa lại.

Diệp Ngưng Hoan cuối cùng bởi vì tay nửa tàn mà thua trận, hơn nữa lỗ tai thật sự đau khủng khiếp, đành phải đưa tay lên trước, giỡn giũa giải cứu lỗ tai, sắc mặt khó chịu thở loạn trên giường, cổ họng nhịn không được mà lầm bầm: “Buông... Buông buông...”

Sở Hạo nhẹ nhàng thả lỏng lực, vẫn kéo lỗ tai nàng, ngoài miệng vẫn rất không cam lòng ngừng lại: “Không phải nàng rất kiên cường sao? Đây còn chưa phải gia hình đâu, tiếp tục cắn ta đi!”

Diệp Ngưng Hoan sắp khóc, gặp phải chủ nhân điên điên khùng khùng như vậy, khiến nàng cũng không biết nên làm cái gì bây giờ. Nàng cũng còn lực xoay người tránh, nằm úp sắp sống dở chết dở thở hổn hển: “Nếu ta kiên cường thì đã sớm...” Lỗ tai lại bị hấn nhéo một cái, nàng đau quá, liên tục đập giường, “Đau... Thật sự đau...”

Hấn một tay kéo nàng dậy, nhìn lỗ tai bị hấn nhéo đỏ bừng, hất mày hỏi: “Sao nàng biết Hoàng thượng sẽ không tha ta?”

Diệp Ngưng Hoan không tự chủ được mà xoa xoa lỗ tai của mình, vừa hít hơi vừa nhìn hấn: “Còn không nghe ra sao? Nếu thật suy nghĩ cho người, cần gì phải từ chối con gái Cố thị? Sợ người cùng liên thủ với hai vương, lại thông đồng với quyền quý trong kinh.”

Thấy nàng há miệng không ngừng xoa lỗ tai, Sở Hạo vô cùng hả hê, cũng không thêm để ý giọng điệu của nàng. Hấn duỗi tay, nàng cho là hấn vừa muốn véo nữa, vội vàng muốn trốn.

Nào ngờ hấn xoa xoa tai trái của nàng, thay nàng vuốt ve nói: “Ta đây phải thế nào mới thoát thân được?”

Diệp Ngưng Hoan sững sờ: “Người hỏi ta?”

Sở Hạo thở dài: “Có thể không coi ta ra gì mà chạy trốn hai lần, không hỏi nàng thì hỏi ai?”

Lần thứ nhất, có thể ở trong khoảng thời gian thật ngắn không người nội ứng ngoại hợp, tìm ra lỗ hổng thành công thoát thân. Lần thứ hai, dưới tình huống người hấn trong khốn cực không hiểu chuyện đã chuẩn bị trốn đi, nếu không phải hấn nhìn chăm chăm, quả thật là có thể đắc thủ. Cao thủ chạy trốn đến mức này có thể đi đâu tìm?

Diệp Ngưng Hoan gãi gãi đầu, quăng ánh mắt nói: “Mấy chiêu này của ta đều không thích hợp với người. Người là hậu duệ thiên hoàng quý tộc, thay vì động thân thì cứ dứt khoát cam chịu số phận...”

Lời còn chưa dứt đã bị cánh tay Sở Hạo siết chặt, Diệp Ngưng Hoan nhìn mảnh vải trên vai hấn, thật muốn nện một quyền lên vết thương của hấn.

Sở Hạo thấy ánh mắt nàng nhìn chăm chăm chỗ đau của hấn, liền đoán ra suy nghĩ của nàng, hất mày siết nàng càng chặt: “Nàng cũng không cam chịu số phận, còn khuyên ta chấp nhận? Nếu ta không thể tự tại, ai cũng đừng mong được sung sướng. Đặc biệt là nàng, Diệp Ngưng Hoan!”

Diệp Ngưng Hoan vẫn không nhúc nhích, trước đó đại chiến ba trăm hiệp trong hồ với hấn, nay lại bị hấn véo đến chết đi sống lại, lúc này nàng hít vào thì nhiều mà thở ra không được bao nhiêu, càng miễn bàn đến chuyện đấu võ mồm với hấn. Nàng buồn bực như vậy, Sở Hạo lại cảm thấy không thú vị, vò đầu nàng lung tung: “Này, đừng giả chết chứ.”

Diệp Ngưng Hoan không lên tiếng, thật ra là mặc kệ hấn, cũng không biết nên trả lời hấn thế nào. Một mặt, hấn chỉ là lấy nàng làm đồ chơi tìm niềm vui, chỉ nhất thời hứng thú. Diệp Ngưng Hoan cũng không phải kẻ ngu ngốc, cũng biết rõ chỉ cần hấn vui thì cái gì cũng nói được, cho dù là đâm hấn một đao, hấn dường như cũng không quá so đo.

Nhưng khơi dậy hứng thú của hắn, khó tránh khỏi bản thân chịu tội, Diệp Ngưng Hoan bây giờ làm gì có khí lực chơi đùa với hắn?

Mà khi hắn hỏi phải thoát thân thế nào, Diệp Ngưng Hoan quả thật nói không nên lời, cũng không dám nói. Lần mò tâm tư người khác không phải là sở trường của Diệp Ngưng Hoan, đoán thì nhiều, nhưng đoán trúng ít.

Cho dù nàng không ngu ngốc thì cũng không phải là loại người mạnh vì gạo bạo vì tiền, lúc bất thường sẽ có hơi bướng bỉnh, làm nha hoàn làm việc bình thường còn được thông qua, nhưng tuyệt đối không thể thành loại tiền đồ đi theo bên người chủ tử bày mưu tính kế.

Sở Hạo thấy nàng không trả lời, tay lại đụng đến lỗ tai nàng cọ cọ mấy cái. Diệp Ngưng Hoan hơi rụt cổ lại, nhắm mắt yên tĩnh một lát, cuối cùng sợ hắn lại kéo lỗ tai, nàng chậm rãi mở miệng: “Tuy là tránh ở Tịnh Viên xa xôi cũng vô dụng. Ý trời khó dò, ý không phải do người.”

Sở Hạo sờ sờ tóc nàng, bên môi nở nụ cười như có như không. Nàng nói đúng, mũi nhọn của Hoàng thượng không phải ai, mà là chư phiên. Tứ Phương, Lục Thành mười phiên, là cái gai trong lòng Hoàng thượng.

Chế độ này là do Tiên đế định ra, liên quan rất nhiều tôn thất. Tuy là thiên tử, cũng tuyệt đối không thể chống đỡ ngoài sáng. Vì thế mới có cục diện hôm nay: Hình Ngục Ti dưới Hành Vụ Thuộc ngầm thiết lập, triều đình và giang hồ cấu kết, triều đình ôm ấp cơ mưu, phiên vương không cam lòng yếu thế, Sở thị tranh chấp từ sáng chuyển vào tối. Nếu không muốn quan tâm, cũng không phải là tránh trong Tịnh Viên ăn chơi đàng điếm là có thể làm được.

Sở Hạo trầm mặc trong chốc lát, nói: “Ta muốn đi Yên Ninh một chuyến.”

Diệp Ngưng Hoan giật mình, lúc này lại nói chuyện kế hoạch nhân sinh với nàng? Nàng có thể không muốn nghe không phải biết hay không hả?

Nhưng mà đã vào tai, khó đảm bảo không giữ trong lòng. Yên Ninh là thủ phủ của quận Lư Tùng, là đất phong của Lư Tùng Vương Sở Bái, cách đông phiên rất gần, hắn muốn đi chỗ đó làm cái gì?

Nàng nghĩ xong, miệng liền bắt đầu nói nhảm, hỏi: “Có liên quan đến chuyện của Vĩnh Thành Vương không?”

Trải qua chuyện của Cố Tịnh Nam, nàng thành sát thủ của Ảnh Nguyệt Môn, tư vị này thật sự không được tốt lắm. Đã rơi vào hoàn cảnh như vậy, nếu Diệp Ngưng Hoan không muốn ừ ừ cạc cạc chịu tiếng xấu thay cho người khác, cho dù phải chết cũng phải làm quỷ minh bạch.

Hắn buồn bực cười cười: “Bốn người trên tiệc hôm kia, chính là từ Yên Ninh đến.”

Thẳng thắn như thế, Diệp Ngưng Hoan có hơi ngẩn ra. Ngọn nguồn Ảnh Nguyệt Môn ở Yên Ninh? Nàng không khỏi ngắc đầu hỏi: “Hoàng thượng biết không?”

Sở Hạo nở nụ cười: “Nàng không định giả bộ hồ đồ giấu khôn ngoan với ta?”

Về mặt của hắn rất là bình tĩnh, lúc này không còn bộ dạng điên cuồng véo lỗ tai nàng vừa rồi kia, cũng không có vẻ tùy tiện. Đôi mắt tối đen, ý cười cũng thấm vào bên trong, đến nỗi ánh mắt kia, so với bình thường còn tăng thêm vài phần mỉa mai.

Diệp Ngưng Hoan hơi cứng cổ: “Còn giả bộ cái gì, nhận ân điển của điện hạ, không cho ta vào đại lao chịu hình phạt, đương nhiên nên vì điện hạ máu chảy đầu rơi, chết không vui thay...”

Còn chưa dứt lời, nàng đã bị Sở Hạo néo mặt, hắn cười như có như không nhìn nàng: “Cứ tiếp tục ba phải đi.”

Nàng thức thời ngậm miệng lại, thật ra thì lúc nàng vào Tịnh Viên, biết cũng không nhiều. Đã trải qua chuyện Công chúa trốn đi ở núi Phong Duyệt, đã trải qua chuyện Cố Tịnh Nam bị tập kích ở Tịnh Viên, mới vừa rồi lại nghe Hoàng thượng nói. Một xâu chuỗi như vậy, đừng nói là Vĩnh Thành Vương còn muốn cái gì, cho dù ngay cả tâm tư Hoàng thượng về việc này, Diệp Ngưng Hoan cũng đoán ra hơn phân nửa.

Về phần vị Sở Hạo trước mắt này, hắn cũng không che giấu suy nghĩ của mình nữa. Ngoài mặt xem ra, hắn tính không đếm xỉa đến để đối lấy tự tại, nhưng trên thực tế thì có dã tâm bưng bưng hay không, Diệp Ngưng Hoan cũng không dám chắc chắn.

Bất luận như thế nào, sự thật vẫn bày ra trước mắt nàng. Nàng cũng không thoát thân được lúc Cố Tịnh Nam bị tập kích, về sau lại không có cơ hội này. Nay nàng thành sát thủ Ảnh Nguyệt Môn, dùng ngón chân để nghĩ cũng có thể nghĩ ra tình hình bên ngoài ra sao. Nàng có thể bình yên ở đây, tất nhiên có hắn chống đỡ. Về sau muốn thế nào, không khỏi xem sắc mặt của hắn. Hoặc là nói, là phải nhìn hắn bị vây bên trong thế cục ra sao.

Nàng rất không cam lòng, nhưng không có biện pháp!

Hắn vòng cánh tay qua, ôm nàng vào trong lòng. Diệp Ngưng Hoan cũng lười động đây, nghe giọng hắn trở nên có chút trầm thấp: “Quên đi, ngủ trước đã, dậy rồi nói sau.”

Diệp Ngưng Hoan có khi thật muốn, cứ ngủ như vậy không tỉnh lại nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngung-hoan-truc-hoan-ky>